Almanah cu premii

ALMANAH MAGAZIN

1993

în colaborare cu Moldinformbusiness - filiala din România

Your Partner for Networking and Digital Communications

Blue Ridge International

REŢELE DE CALCULATOARE ŞI COMUNICAŢII DATE LIVRABILE DIN STOC

- ❑ CALCULATOARE
  - AT386SX-33MHz
  - AT386-33/40MHz
  - AT486SX-25/33MHz
  - AT486-33/50MHz
  - Vectra Series
  - Palmtop HP95LX1
- ❑ MONITOARE SVGA
  - 14", 15", 17"
  - Monosync, Multisync
  - Full screen
- ❑ IMPRIMANTE
  - Laser, Matricial
- ❑ ACCESORII
  - Scannere Alb/Negru şi Color
  - Mouse 3-button, Track-ball
  - PhotoMan
- ❑ MODEM/FAX
  - Internal, External
- ❑ NETWARE
  - 3.x 5, 10, 50, 100 utilizatori
  - Communication Products
  - Cursuri de atestare CNE
  - Proiectare de reţele complexe
- ❑ ECHIPAMENTE DIAGNOZĂ
  - BIOANALIZĂ LABORATOR

Telefon: 610 61 96, 312 42 43: Fax: 312 42 43, 312 08 64

A-Tronic Computer · CTX · HEWLETT PACKARD · LOGITECH · GVC · NOVELL · BECKMAN

RIGOARE

HAZARD

PERFORMANŢĂ

AVENTURĂ

MISTER

ÎN 13 RADIOGRAFII

ÎN PREMIERĂ

OM - MEDICINĂ - SPERANŢĂ

Un genetician priveşte lumea

TOTUL DESPRE EVA

Nu este vorba despre Eva biblică. Ea nu are nici o tangenţă cu ipotetica Evă imaginată de noii demiurgi ai secolului nostru - de geneticieni. O Evă care ar putea să explice naşterea lui Homo sapiens.

Nici un biolog nu se mai îndoieşte că noi, specia Homo sapiens, sîntem produsul unui îndelungat proces evolutiv început cu cîteva milioane de ani în urmă, atunci cînd a avut loc ultimul mare eveniment evolutiv - separarea liniei hominidelor de cea care avea să ducă la formarea cimpanzeului. Un eveniment hotărîtor pentru întreaga istorie a Pămîntului. Nu are prea multă importanţă dacă el a survenit acum 5 milioane sau acum 7 milioane de ani. Apoi evoluţia s-a desfăşurat într-un ritm "imposibil". Specii mereu mai evoluate pătrundeau pe ciudata scenă a vieţii. Succesiunea lor este încă plină de incertitudini...

Australopithecus afarensis, Homo habilis, Homo erectus şi Homo sapiens. Naşterea ultimului era şi este o enigmă. Mult timp am crezut că s-a format nu ştim unde, doar cu 30 000 - 40 000 de ani în urmă. Aşa cum este astăzi. Formele intermediare lipseau. Speram totuşi să le găsim. Dar chiar dacă le descopeream tot n-am fi înţeles ce s-a întîmplat cu speciile mai puţin evoluate găsite în Africa, Asia şi Europa. Ce s-a întîmplat cu Neandertalienii, de pildă? Şi apoi în cît timp s-au diferenţiat negrii, galbenii şi albii? 30 000 de ani înseamnă doar 1 500 de generaţii... prea puţin. Mai circula o ipoteză. Homo sapiens este mult mai vechi. El s-ar fi născut cu aproximativ 200 000 de ani în urmă şi ar fi cucerit Lumea Veche. Cîteva resturi fosile dădeau o greutate oarecare presupunerii. Şi comunitatea antropologilor continua să discute de pe poziţii diferite.

Toate argumentele lor veneau din paleontologie.

Aşteptau toţi. Fără să ştie ce. Şi a venit o informaţie senzaţională. Studiul ADN-ului mitocondrial - mitocondriile sînt structuri circulare citoplasmatice constituite

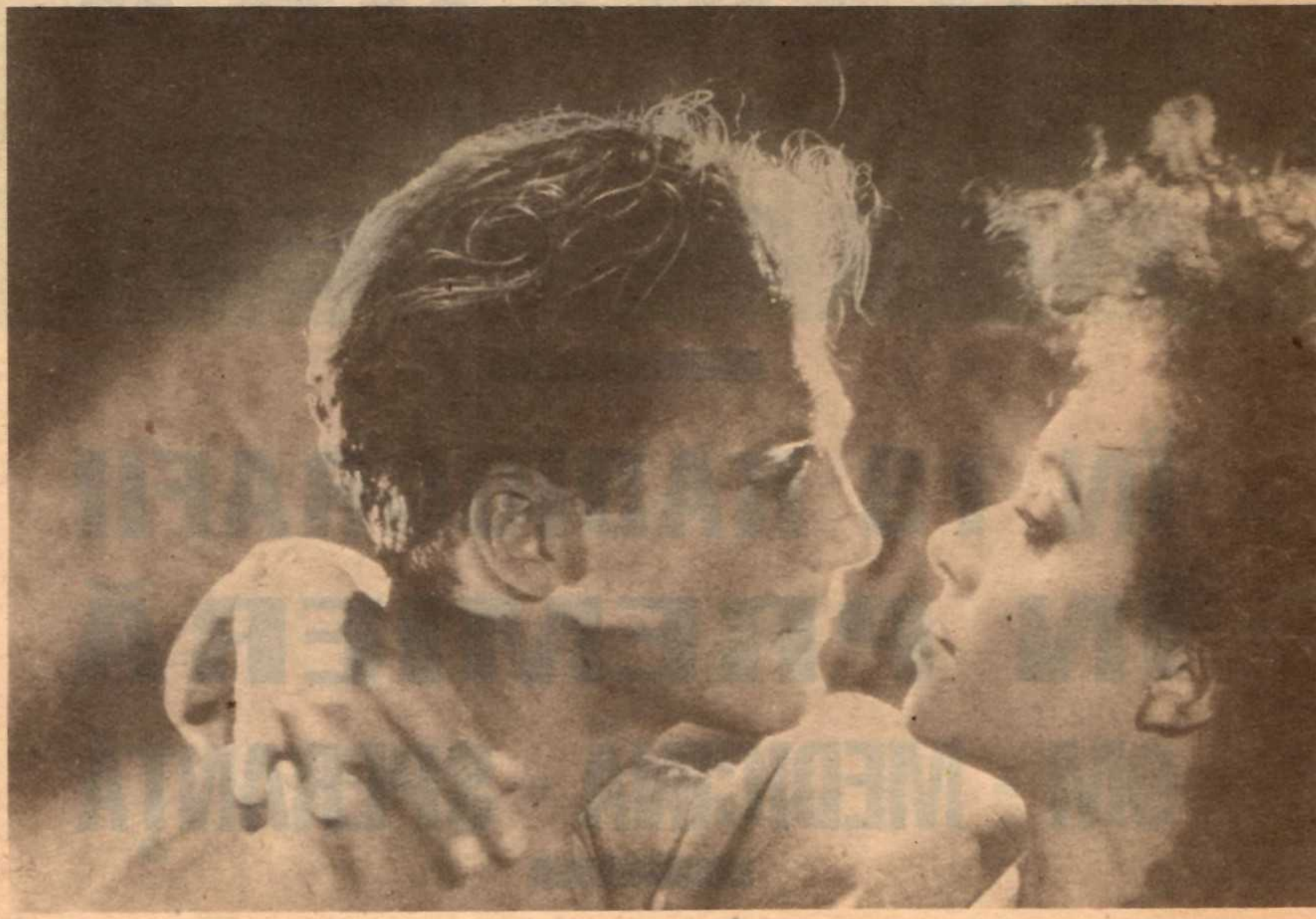

dintr-un număr redus de gene transmise exclusiv pe linie maternă - sugera că noi toţi derivăm dintr-o singură femeie care a trăit în Africa neagră acum 200 000 de ani. Descendenţii ei ar fi migrat apoi spre celelalte colţuri ale planetei eliminînd populaţiile mai puţin evoluate. S-a pornit de la studiul populaţiilor actuale şi s-au construit arbori filogenetici - cu numeroase ramuri. În cele din urmă s-a descoperit strămoşul comun. Oarecum firesc cea mai mare diversitate a fost observată în grupele de negri. Faptul demonstrează că ei sînt cei mai vechi reprezentanţi ai speciei noastre. Dacă nu ar fi fost aşa, numărul mutaţiilor din ADN-ul mitocondrial ar fi fost semnificativ mai mic decît la populaţiile din afara Africii. S-a calculat apoi timpul necesar acumulării mutaţiilor. Rezultatul - omul sapiens a apărut cu 140 000 - 280 000 de ani în urmă. Alte cercetări pe un număr mereu mai mare de populaţii duceau la concluzia că evenimentul nu putea fi mai vechi de 200 000 de ani.

Au venit criticile. Multe şi solide. Şi fireşte au urmat contraatacurile. Ultimele aduceau noi date, toate confirmînd marea variabilitate a populaţiilor africane. Probabil cel mai important argument îl constituie cromozomul Y. Mai multe secvenţe ADN au origină africană. Deci cele mai multe informaţii par să sprijine concluzia numită sugestiv "out of Africa" (afară din Africa).

Şi totuşi... noi metode matematice, aruncate în joc, lasă dubii asupra acestei fascinante ipoteze. Se afirmă că totul este ambiguu. Nu este deloc exclus ca Homo sapiens să se fi format în Africa, dar este prematur să se afirme cătegoric că aşa s-a întîmplat. Aşa cum remarca un analist, nu se poate rezolva un mister numai după ce ai citit o pagină dintr-o carte.

Este greu de spus cum vor evolua cercetările. Dincolo de orice îndoială mai curînd sau mai tîrziu se vor identifica gene sau secvenţe ADN care s-au păstrat nemodificate sau relativ puţin modificate din timpuri imemoriale. Datorită lor genetica şi antropologia vor reconstitui cu un coeficient de probabilitate mereu mai mare istoria umană, vor urmări apoi migraţiile şi consecinţele lor şi poate vor reconstitui structura genetică a primilor locuitori ai unei regiuni oarecare. Vom avea o altă imagine a propriei noastre istorii. Perspectiva este fascinantă. Aceasta nu înseamnă că vom renunţa la resturile fosile. Vrem să reconstituim viaţa epocii de piatră şi poate să întrezărim ipoteticele drumuri viitoare ale evoluţiei - dacă cumva specia noastră va continua seria transformărilor (foarte probabil că evoluţia la nivel specific s-a terminat dar microrevoluţia va continua cu transformări somatice minime).

Ipoteza "Eva" mă seduce aşa cum a sedus nenumăraţi geneticieni. Aş vrea să fie aşa deoarece ar fi încă o dovadă a genezei noastre comune. Emoţionantă. Am înţelege, poate, că toţi copiii care mor de foame, nu are importanţă unde, sînt şi copiii noştri, am înţelege poate că avem de parcurs un singur drum, împreună, în căutarea supravieţuirii. Dar nimeni nu ştie dacă îl vom găsi sau nu.

C. Maximilian

Mutaţie genetică spectaculoasă

Cel mai scump litru de lapte de pe glob este cel dat de oaia transgenică Tracy, care trăieşte în Scoţia. Specialiştii din Edinburg au introdus într-un embrion de oaie - viitoarea Tracy - o genă umană care controlează producţia proteinei AAT. Absenţa acesteia la om provoacă dezordini genetice de proporţii, denumite mucoviscidoze: disfuncţionalitatea ficatului, emfizem, maladia degenerativă a plămînului. Manipularea genetică efectuată a făcut ca laptele lui Tracy să fie uşor de extras, şi, mai ales, bogat în AAT. Marele concern german Bayer a achiziţionat pentru suma de 20 milioane dolari exclusivitatea metodei care se bazează pe obţinerea lui Tracy şi a urmaşelor sale, purtătoare şi ele a genei umane AAT. (*S.F.*)

TRANSPLANT - BUSINESS

"Bursa neagră" a grefelor de organe

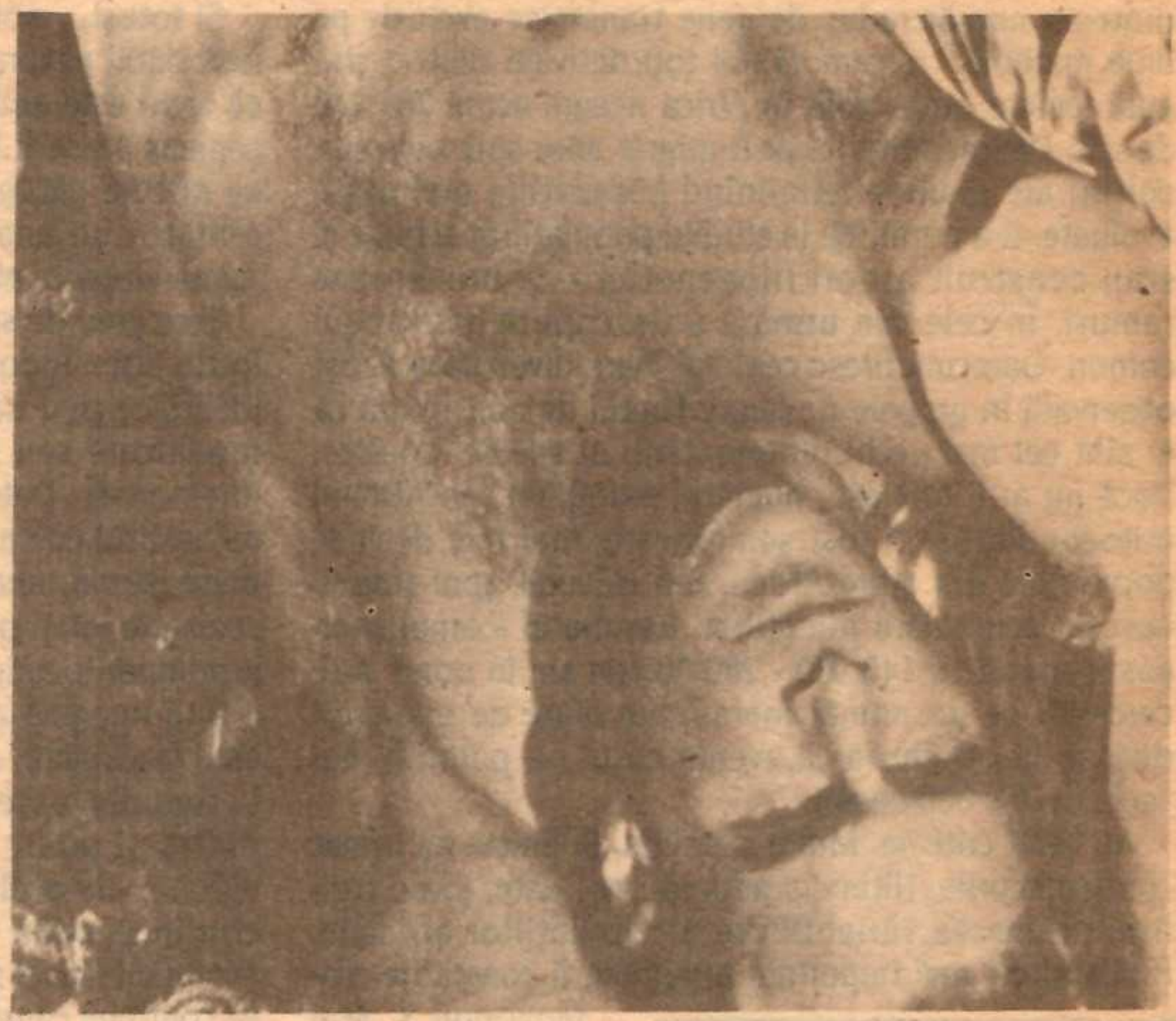

Întotdeauna sînt mai mulţi pacienţi decît organe disponibile. În aşteptarea protezelor eficace traficul se amplifică. Bursa neagră a grefelor de organe face ravagii în lumea a treia, dar nu ocoleşte nici ţările dezvoltate. Astăzi, persoane din ce în ce mai tinere şi chiar copii de vîrste din ce în ce mai mici sînt operaţi. Şi, potrivit unor previziuni, în anul 2000 jumătate din intervenţiile chirurgicale efectuate le vor reprezenta grefele de organe sau implantele de proteze. Şi dacă numărul candidaţilor la acest tip de operaţii creşte, proporţia organelor disponibile staţionează sau chiar diminuează. Azi, mai mult de 20 la sută dintre cei care sînt în aşteptare mor înainte de a li se putea efectua grefa salvatoare. Contrar a ceea ce se întîmplă în alte ţări, Franţa, de exemplu, dispune de o lege extrem de favorabilă prelevării de organe. Astfel, se pot preleva organe de la orice persoană decedată care în timpul vieţii nu şi-a notificat dezacordul în acest sens. De asemenea, sînt exceptaţi minorii. La fel de important este principiul gratuităţii donării, statuat de aceeaşi lege. Corpul uman nu poate fi obiectul unei operaţiuni comerciale generatoare de profit. Anonimatul donatorului este un al treilea principiu esenţial. Chiar dacă familia donatorului îşi exprimă această dorinţă nu va cunoaşte niciodată pe cel care trăieşte graţie inimii, ficatului sau măduvei prelevate de la cel decedat. De asemenea purtătorul grefei nu va şti niciodată cui îi datorează viaţa. Franţa deţine supremaţia mondială în privinţa grefelor de organe reuşite. În 1990 în Franţa existau 52,1 transplante la un milion de locuitori, faţă de 41 în Ţările Scandinave şi 39 în Marea Britanie.

Pentru a remedia durabil penuria de organe, o primă soluţie ce s-a conturat a fost grefarea unui organ prelevat de la un animal. Maimuţa sau porcul sînt consideraţi donatori compatibili. Au şi fost făcute astfel de tentative. În 1984, un chirurg californian a transplantat unei fetiţe o inimă de babuin. A fost un eşec. Dar cercetările continuă şi unii specialişti consideră că foarte curînd acest tip de intervenţii vor reuşi. Cel puţin ca o soluţie tranzitorie, în aşteptarea unui organ uman. În acelaşi timp nimic nu ne împiedică să gîndim că ingineria genetică va crea animale cu organe compatibile cu cele umane.

A doua soluţie ar fi organele artificiale. Tot mai

"Astăzi în lume sînt zeci, poate sute de mii de bolnavi în aşteptarea unei inimi, a unui rinichi sau ficat care ar putea să-i salveze."

frecvent ceramicele, carbonul şi masele plastice sînt o sursă de "piese de schimb" pentru organism. Chiar dacă, spun specialiştii, va trebui să mai treacă cîţiva ani pentru a le pune la punct. Dar care este pe plan mondial situaţia la zi a "bursei negre" cu organe? Recent a fost evidenţiat traficul cu rinichi între Turcia şi Marea Britanie, India şi Emiratele Arabe, Japonia şi Philippine. În China, transplantele sînt surse de devize străine. Organele condamnaţilor la moarte sînt oferite la preţ de aproximativ 100 000 de franci, bogaţilor din Hong Kong. Mai aproape de noi, o agenţie din Germania propune celor cu insuficienţă renală, contra sumei de 400 000 de franci, o călătorie la Moscova pentru a beneficia de o grefă renală. În America Latină copiii sînt vînduţi pentru a fi mutilaţi şi probabil ucişi pentru prelevarea de organe. Mexicul a recunoscut oficial în faţa ONU că "copiii mexicani au fost exploataţi, vînduţi şi chiar vînduţi pentru a li se preleva organe". Guvernul chinez este de acord cu prelevarea rinichilor condamnaţilor la moarte. Familiile primesc o compensaţie, iar organele prelevate sînt vîndute la Hong Kong.

În "topul" organelor, ficatul deţine primul loc cu un preţ de 600 000 de franci. Prima grefă: 1963. Număr mediu de grefe efectuate pe an: 600. Procentul de reuşită 80%. Pe locul doi se situează grefa de plămîni-inimă ce costă 500 000 de franci. Prima grefă s-a făcut în 1981. Numărul mediu pe an este de 80. Procentul de reuşită 50%. Grefa de măduvă osoasă costă tot 500 000 de franci. Prima s-a făcut în 1974. Procentul de reuşită este de 50%. O inimă costă 400 000 de franci, la fel cu o grefă de plămîni. Un pancreas costă 350 000 de franci, iar un rinichi 250 000 de franci. Valvele cardiace costă 14 000 de franci, o cornee 10 000 de franci, iar un os, 6 000 de franci...

Ecaterina Bătrîneanu

VĂ CONSIDERAȚI O FIINȚĂ

GASTRONOMIE...

Sînteţi gurmand? Sînteţi exigent ori nu în materie de preparate culinare? Să vedem cum vă definesc din acest punct de vedere ... astrologii. Pentru că oricît vi s-ar părea de curios, astrologii explică chiar şi ... gusturile şi obişnuinţele dv. alimentare. Evident, în funcţie de zodia în care v-aţi născut. Aşadar, celor născuţi în ***Zodia Berbecului*** s-ar părea că le plac mîncărurile bune dar în "doze" mici. Activi, dinamici ei nu se prăvălesc cu lăcomie peste bucate. Chiar dacă nu aleargă după hrană, le plac amestecurile insolite apreciind savorile exotice. Le plac lucrurile bune şi frumos prezentate. Rafinamentul lor nu se împacă decît cu o prezentare artistică în armonie cu tot ce e aşezat pe masă.

Cei născuţi sub ***Zodia Taurului*** sînt consideraţi mari gurmanzi. Deviza celor din această zodie este pe măsura apetitului. Ei au adaptat celebra butadă "mîncăm pentru a trăi" într-o manieră convenabilă: "trăim pentru a mînca"... Semn al pămîntului, Taurilor le freamătă papilele în faţa unor mîncăruri tradiţionale şi salivează de fericire în faţa preparatelor gătite în familie. Gurmanzi teribili, ei sînt capabili să mănînce la orice oră din zi sau noapte.

Gemenilor le place aproape totul, dar ei sînt gurmanzi ceva mai fini şi nu îşi complică viaţa prin bucătărie. Gemenii preferă bucătăria altora. Simpatici şi curioşi, ei nu sînt invitaţi dificili. Le puteţi oferi orice. În acelaşi timp foarte preocupaţi de siluetă, ei alternează poftele culinare elaborate cu bucătăria rapidă. Îi amuză să urmărească noutăţile culinare, "asortîndu-şi" meniurile cu culorile anotimpului.

Subtili şi delicaţi, ***Racii*** se confruntă cu adevărate crize alimentare. Victime ale apetitului lor feroce, Racii atacă platourile fără excepţie şi fără o preferinţă anume. Odată criza trecută, savurează mîncărurile tradiţionale. Creativi cînd gătesc, sînt ingenioşi cînd fac piaţa. Au fler...

Leul, neurastenic, semn de foc, are reputaţia justificată de a consuma multă energie. Deci, de a avea şi un apetit de neegalat. Pentru a-i face plăcere, oferiţi-i să savureze platouri mici, frumos prezentate. Şi cum îi plac surprizele, nu uitaţi sacrosantul desert. Leul este într-adevăr o victimă perfectă a unor veritabile capricii bulemice.

Stephen LaBerge, doctorul viselor

"Laboratorul viselor" al doctorului Stephen LaBerge se află într-o clădire veche a Universităţii Stanford (USA). Într-una din încăperi se află camera de dormit, echipată cu o mulţime de electrozi, captatori, aparatură de măsură, computere. Aici se fac experienţe capabile să schimbe concepţia obişnuită despre vise, ca şi raporturile între individ şi propria sa viaţă onirică. Stephen LaBerge lucrează asupra unui domeniu neexplorat pînă acum, cel al "viselor lucide". Acest concept, inventat de psihiatrul olandez Frederik van Eeden, determină acea stare în care cel care visează este conştient că urmează să viseze. De obicei, intervenţia conştientului într-un vis serveşte la dezamorsarea unui coşmar, deoarece la trezire, cel care a visat se liniştеşte spunînd "bine că n-a fost adevărat". Acum însă conştientul poate să intervină într-un vis fără a trezi pe cel care visează. Acesta

ASTRALĂ? VĂ RECOMANDĂM ...

ASTRALĂ

Aşa zic astrologii ...

Cei născuţi în ***Zodia Fecioarei*** gustă mîncărurile rafinate ca pe nişte cadouri ale vieţii. Îşi pregătesc mesele cu plăcere şi îşi organizează o alimentaţie echilibrată. Fecioara preferă "mese mari", cu multe persoane. Nativii acestei zodii detestă să stea singuri la masă.

Balanţa este al doilea semn zodiacal guvernat de Venus, planeta iubirii şi plăcerilor. Lor le place mai mult să guste decît să înfulece. Au predilecţie specială pentru preparatele naturale. Inventivi, nu le este frică de amestecurile cele mai sofisticate.

Gurmand şi inconsecvent, ***Scorpionul*** este o zodie care nu are idei preconcepute. Avînd oroare de convenţii el este atras de tot soiul de mîncăruri, de la cele mai grele, la cele mai uşoare. Este o zodie care nu are obişnuinţe alimentare. Îi place să descopere reţete noi. Poate fi un bucătar foarte bun pentru că spiritul său inventiv îi permite să facă tot felul de asocieri. Este atras de "materii prime" oferite de alte continente: Asia, Africa... Cei mai buni bucătari ai zodiacului, ***Săgetătorii***, sînt nebuni după... ciocolată şi crustacee. Excelează în prezentarea meselor. Plăcerea ochilor este pentru ei la fel de importantă ca cea a papilelor. Semn al fidelităţii, în acest domeniu, dacă le place un fel de mîncare preferinţa este pe viaţă.

Apetitul ***Capricornului*** este capricios. Ei apreciază hrana în cantităţi mici. Semn de pămînt, fiinţă delicată, preferă mîncăruri rafinate, reţete elaborate. Sensibili la mirosuri, ei simt în nări mult timp parfumul bucatelor. Lăsaţi-i să aleagă vinul! Excelează în acest domeniu.

Mereu înaintea celorlalţi iată că ***Vărsătorilor*** le place să iasă din tipare şi în materie de gastronomie. Buni bucătari ei inovează, creează, nu ezită să facă amestecuri. Atenţi la linia trupului lor, apreciază în egală măsură mesele improvizate.

Pe ***Peşti*** nu-i preocupă gastronomia. Ei au comportamentul alimentar cel mai puţin complicat. Gustă, savurează şi mănîncă doar cînd li se pare bun. Fără reguli bine stabilite pentru masă. Hrana este departe de a fi preocuparea lor primordială. ✍

Ecaterina Bătrîneanu

---

este visul doctorului pe care americanii chiar l-au poreclit "Doctor dream", doctorul viselor. LaBerge încearcă să priceapă, cu ajutorul experienţelor, cum se poate conştientul branşa la activitatea creierului fără ca somnul să fie întrerupt. "Studiile mele arată, spune el, că în timpul visului, corpul este pe cale de a trăi visul, nu doar de a şi-l imagina. Deci, dacă mă pot introduce în interiorul visului meu, fiind în stare să intervin în desfăşurarea lui, să-i modific cursul şi conţinutul, se deschide pentru mine o a doua viaţă în care eu pot trăi conştient şi pot alege aventurile visului care îmi convin cel mai mult". Tehnic, acest lucru se realizează astfel: În momentul în care subiectul investigat adoarme, aparatura electronică indică acest lucru şi o pereche de ochelari denumită "dream-light" (lumina visului) emite o rază roşie în globul ocular, pe care visătorul o recepţionează, care îl avertizează că visează. Atunci el se află într-un vis lucid. Cercetătorul îl trezeşte pe pacient şi confruntă observaţiile ştiinţifice, computerizate cu cele psihologice ale visătorului.

Deşi doctorul LaBerge este entuziasmat de cercetări şi de invenţia sa, lumea ştiinţifică îşi păstrează încă destule rezerve. ✍

George Cuşnarencu

Pentru viitoarele mame

Naşterea

Naşterile în mare a unor copii, la fel ca micii delfini, reprezintă o practică destul de răspîndită în unele ţări ale lumii. Dacă biologii nu au nimic împotriva acestor aventuri izolate, obstetricienii le califică drept sălbatice şi criminale şi nu sînt de acord cu transformarea lor într-o practică obişnuită, sistematizată. Iată că specialistul siberian în astfel de naşteri Igor Tcharkovski, este pe cale de a introduce această metodă în Franţa.

"Metoda Tcharkovski", experimentată de-a lungul timpului în Siberia, a fost prezentată mai întîi la Londra, în aprilie 1989, în cadrul unui colocviu consacrat "apei şi naşterii", dar a fost prost primită de specialişti, motiv pentru care o călătorie în Statele Unite a trebuit să fie decomandată. Dar o acţiune întreprinsă în toamna aceluiaşi an în Franţa, care a cuprins, printre altele, conferinţe asupra ocultismului sau misticilor orientale s-a bucurat de succes. Denumită "Universitatea europeană de la Paris", acţiunea şi conferinţa cu pricina s-au ţinut într-un amfiteatru al prestigioasei Universităţi Sorbona. Au fost proiectate cu acest prilej imagini filmate în fosta URSS, de naşteri efectuate în stare de imersie, în mare sau într-o apă îngheţată. Una din secvenţele cele mai semnificative, luată iarna la Moscova, la o temperatură exterioară de -15° C, prezenta o gaură în gheaţa unui bazin, înconjurată de spectatori îmbrăcaţi în hanorace şi de copii mici şi goi. Se aducea un copil, era înmuiat în apă şi apoi băgat în copcă. În amfiteatru, cineva întreabă: "Copiii recuperează energie cosmică pentru a combate frigul?" Răspunsul a venit prompt: "Bineînţeles că da!"

În ianuarie 1990, canalul francez de televiziune FR 3 şi-a inaugurat seria emisiunilor sale printr-un reportaj asupra "metodei Tcharkovski".

Montajul prezentat utiliza secvenţe turnate de FR 3 la Soudak (Siberia), documente furnizate de Tcharkovski, şi imagini prezentînd o naştere de acest gen reuşită în Corsica. Noul-născut este ţinut cîteva momente sub apă, apoi este scos, i se taie cordonul ombilical, şi este pus pe mal fiind ţinut de cap. Aceasta este "metoda Tcharkovski". Ea a fost experimentată la început în piscină, la Moscova. Ea necesita prezenţa unui medium capabil să distingă de la distanţă ce se întîmplă cu noul-născut. Deşi Tcharkovski afirmă că el însuşi posedă puteri paranormale, în Occident, pentru a-şi susţine metoda, a adus justificări de ordin ştiinţific. Astfel, născînd un copil în apă şi menţinîndu-l cît mai mult timp posibil sub apă, este uşurată tranziţia dintre mediul lichid al burţii mamei sale şi mediul exterior, unde copilul va fi supus presiunii atmosferice. Omul este un "primat acvatic", susţine Tcharkovski, este un fel de văr al delfinilor, cu care comunică copiii prin telepatie. Trăind în apă, revenim la adevărata noastră natură, prea multă vreme uitată. În privinţa antrenamentului cam dur impus noilor-născuţi, acesta îi pregăteşte să devină "supraoameni" care vor înfrunta cu succes stressul vieţii cotidiene.

Ce gîndesc obstetricienii şi pediatrii renumiţi despre "metoda Tcharkovski"? Să le urmărim declaraţiile. Prof. Henrion, de la Facultatea de medicină Cochin-Port-Royal, după ce a urmărit emisiunea difuzată pe FR 3, a spus că metoda contrazice tot ceea ce se cunoaşte în prezent despre echilibrul termic, oxigenarea şi alţi factori ce trebuie îndepliniţi pentru asigurarea unei naşteri corecte şi reuşite. Deoarece circa 95-97 la sută din totalul naşterilor înregistrate se petrec în mod normal, orice metodă poate fi prezentată ca fiind benefică din punct de vedere psihologic pentru noul-născut. Toate metodele pot fi puse în discuţie. Ele nu aduc de obicei nimic nou. În privinţa "metodei Tcharkovski" lucrurile stau cu totul altfel - aceasta este periculoasă, este o agresiune comisă împotriva noului-născut, este o experienţă bulversantă pentru acesta. Dr. Jean-Pierre Relier, şeful serviciului de medicină neonatală la maternitatea

din secolul XXI ...

în mediul acvatic?

din Port-Royal, arată că naşterea în apă nu face altceva decît să prelungească sejurul acvatic al bebeluşului, care va trebui, de fapt, să se adapteze la viaţa aeriană, va trebui să-şi golească plămînii de lichidul pe care îl conţin şi să-l înlocuiască cu aer, care-i va aduce atît de necesarul oxigen. Este obligatorie această agresiune la adresa noului-născut? El s-a aflat nouă luni în contact cu mama sa, într-o relaţie hormonală, biologică, afectivă. Cînd iese la lumină, este "lovit" de mediul nou, şocul neputînd fi atenuat de apă, ci de un nou contact cu mama lui. Am fost foarte impresionat de tristeţea mamei şi a copilului asistaţi de Tcharkovski, subliniază dr. Relier.

Dr. Michel Odent a fost primul care a practicat naşterea în apă în Franţa, pînă în anul 1985. Originalitatea metodei dr. Odent consta în şedinţele de relaxare efectuate cu viitoarele mame în piscine cu apă încălzită (şi nu cu apă îngheţată, aşa cum obişnuieşte Tcharkovski). Metoda sa este, de fapt, o tehnică de antrenament psihofiziologică şi nu o tehnică a naşterii propriu-zisă. În momentul producerii primelor contracţii, pacientele se refugiază în apă, majoritatea ieşind de acolo în ultimul moment. Copilul este adus pe lume în aer liber. Dr. Odent susţine că decalajul termic dintre apa bazinului şi aerul exterior declanşează o secreţie de hormoni (adrenalină şi endorfine) care uşurează efortul final al mamei. Cîteodată, naşterea se efectua în poziţie verticală - mama se prinde cu mîinile de marginea piscinei. Puţine dintre pacientele dr. Odent rămîneau pînă la sfîrşitul naşterii în apă, copiii născîndu-se astfel în mediu lichid. Aceştia erau scoşi repede din piscină, pentru a le fi acordate aceleaşi îngrijiri ca cele date noilor-născuţi în aer liber. Metoda dr. Odent n-are mai nimic în comun cu cea a lui Tcharkovski, care îşi obligă toate clientele să stea în apă foarte rece şi supune bebeluşii la tratamente brutale, cu lungi perioade de plonjare în apă.

Forţa convingerilor sale continuă, însă, să-l poarte pe Tcharkovski mai departe pe drumul său. La cîteva săptămîni după o naştere reuşită în Franţa, a "primului bebe-delfin francez", după cum l-a botezat un comentator entuziast, Michel Odent, Igor Tcharkovski şi unul din colaboratorii acestuia din urmă, Vladimir Gureiev, au participat la un "simpozion internaţional" organizat la abaţia din Fontevrault asupra "omului şi conştiinţei planetare". Gureiev a prezentat un film de Jacques Mayol, care a arătat că strămoşii noştri erau maimuţe care, împinse de foame, au descoperit resurse în mare şi s-au "bălăcit" astfel timp de două-trei milioane de ani. Această evoluţie este reluată astăzi: aceşti bebe-delfini sînt nişte mutanţi. Tcharkovski a relatat că lucrează în prezent asupra unor "copii radioactivi", că a pus raţe să clocească ouă de găină şi, în cîteva generaţii, va obţine galinacee acvatice... Tcharkovski a salvat noi-născuţi prematuri făcîndu-i să înoate timp de o săptămînă. Apa, în special în vecinătatea unor delfini, dă putere bebeluşilor să reziste la cele mai cumplite boli. De exemplu,ei nu pot fi atinşi de holeră. Gureiev supralicitează: copiii născuţi în apă înoată protejaţi de delfini în timpul furtunilor. Ei sînt deschişi la suflet şi generoşi. Şi alte baliverne de acelaşi tip. Cînd cineva îţi acordă atenţie, nu faci economie de inspiraţie. Pentru moment, nici o observaţie serioasă şi nici o statistică nu vin în sprijinul acestor afirmaţii trase de păr. Această modalitate este singura posibilitate pentru ele de a scăpa de orice evaluare de ordin ştiinţific... ✍

ÎNTR-O LUME NESIGURĂ

ASIROM vă asigură!

PROFILUL SOCIETĂȚII "ASIGURAREA ROMÂNEASCĂ" S.A. (ASIROM)

❒ Societatea "ASIGURAREA ROMÂNEASCĂ" S.A. (ASIROM) funcţionează de la 1 ianuarie 1991 ca societate comercială pe acţiuni de asigurare-reasigurare, în baza Hotărîrii Guvernului nr. 1279/1990, desfiinţîndu-se astfel Administraţia Asigurărilor de Stat şi implicit monopolul de stat asupra asigurărilor.

❒ Dintre societăţile de asigurare cu capital autohton, "ASIGURAREA ROMÂNEASCĂ" S.A. (ASIROM) este cea mai importantă, avînd un capital social subscris la inaugurare în valoare de 3 000 milioane lei, împărţit în 600 000 acţiuni nominative în valoare de 5 000 lei fiecare - deţinut integral de Statul român ca acţionar unic.

❒ Societatea "ASIGURAREA ROMÂNEASCĂ" S.A. (ASIROM) a preluat de la ADAS activele aferente asigurărilor facultative de viaţă în sumă de 6 100 milioane lei, cele aferente asigurărilor obligatorii, asigurărilor facultative de autovehicule şi altor asigurări, în sumă de 1 000 milioane lei şi, în limita acestora, pasivele corespunzătoare, precum şi bunurile imobile aparţinînd ADAS, incluse în capital.

❒ Societatea "ASIGURAREA ROMÂNEASCĂ" S.A. (ASIROM) desfăşoară în ţară afaceri şi relaţii de asigurare cu aproape toate segmentele populaţiei şi economiei româneşti, adresîndu-se oricăror domenii de activitate: de producţie, transport, comerţ, prestări servicii, alimentaţie publică, turism etc.

❒ Societatea "ASIGURAREA ROMÂNEASCĂ" S.A. (ASIROM), cu sediul principal în Bucureşti, Str. Smîrdan nr. 5, sectorul 3, are o reţea de circa 8 488 angajaţi şi unităţi teritoriale operative răspîndite pe întreg teritoriul ţării astfel:

- 41 sucursale în oraşele reşedinţă de judeţ;
- 103 filiale şi 74 agenţii în localităţi cu activitate economică importantă, urmînd a se extinde în continuare.

❒ Spre deosebire de fostul ADAS, Societatea "ASIGURAREA ROMÂNEASCĂ" S.A. (ASIROM) se aliniază la metodologiile şi tipurile de asigurări existente în prezent în majoritatea ţărilor cu tradiţie recunoscută în domeniul asigurărilor.

❒ Măsurile întreprinse de ASIROM vizează cuprinderea în asigurare a unor bunuri şi riscuri noi, introducerea unor noi forme de asigurare, îmbunătăţirea condiţiilor de asigurare şi a tarifelor, în concordanţă cu procesul de privatizare, de liberalizare a preţurilor şi cu alte schimbări de ordin economic şi social ce aù loc în ţara noastră.

❒ În ceea ce priveşte activitatea sa propriu-zisă ASIROM practică o gamă diversificată de peste 60 de forme de asigurări facultative de persoane, bunuri şi răspundere civilă, pentru uzul populaţiei şi agenţilor economici, inclusiv întreprinzători particulari.

Societatea "ASIGURAREA ROMÂNEASCĂ" S.A. (ASIROM) a creat posibilitatea societăţilor comerciale, regiilor autonome şi tuturor categoriilor de întreprinzători particulari să încheie asigurări facultative de bunuri şi de răspundere civilă, precum şi persoanelor fizice şi juridice să poată să-şi asigure bunurile sau activităţile care fac obiectul unor contracte de concesionare, închiriere sau locaţie de gestiune.

DE LA GEMENII SIAMEZI LA...

Extraordinara separare a siamezelor

• Din circa 50 000 de sarcini, numai un ovul fecundat este destinat să dea gemeni care nu se despart total • Siamezi - nume inspirat de naşterea celebrilor gemeni din Siam în 1811 • Gemenele Taylor, aflate în pîntecul mamei, aveau capul, umerii şi braţele aparent normale, dar erau sudate mai jos • În urma naşterii s-a aflat că Claire şi Emily aveau, fiecare, cîte un picior, al treilea fiindu-le comun • Se impunea separarea lor urgentă pentru a se evita o eventuală fuzionare a intestinelor • Fetiţele aveau două inimi, aveau fiecare ficat, dar numai doi rinichi şi fiecare trebuia să rămînă cu unul • Salvarea celui de-al treilea picior era absolut necesară • Lupta contra-cronometru pentru separarea siamezelor a durat 20 de ore • Claire şi Emily sînt astăzi două fetiţe vesele care se joacă cu surorile lor mai mici - Molly şi Hannah -, iar părinţii le răsfaţă.

Cu cîteva zile înainte de Crăciun, soţii Mary şi Rick Taylor au aflat că ceva nu e în regulă cu sarcina lui Mary. Cuplul era decis să aibă copii şi Mary se afla la prima sarcină. Ea avea douăzeci şi trei de ani şi Rick douăzeci şi cinci. În noiembrie medicul îi anunţase că vor avea gemeni, iar ecografia arăta că gemenii se aflau într-o poziţie neobişnuită. La următoarea ecografie dr. Goodman se văzu nevoit să dezvăluie tinerilor o veste tristă: anomalie destul de rară, gemenii erau sudaţi unul de altul de la stern la buric şi poate chiar mai jos. Din aproximativ cincizeci de mii de sarcini, numai un ovul fecundat este destinat să dea gemeni care nu se despart total. Cauza acestui fenomen rămîne necunoscută, iar acest tip de gemeni se numesc siamezi, nume inspirat de naşterea celebrilor gemeni din Siam din 1811. Bebeluşii sudaţi în acest fel, atît de complex, mor în general la naştere, iar literatura medicală nu consemnează decît şapte cazuri comparabile de siamezi, care au supravieţuit. Spitalul pentru copii din Philadelphia posedă o bună experienţă în acest domeniu.

Pentru cazul gemenilor familiei Taylor s-a decis să fie aduşi pe lume prin cezariană, cu două săptămîni înaintea termenului deoarece se aprecia că organele lor vitale ar fi destul de dezvoltate pentru a le permite să fie autonome, iar o lună mai tîrziu să fie transportaţi în Philadelphia pentru intervenţia destinată să-i separe. Părinţii ştiau că într-un fel sau altul aveau de înfruntat loviturile sorţii. Alte ecografii arătau că micuţele fiinţe aveau capul, umerii şi braţele aparent normale, dar în realitate erau sudate mai jos. Avînd mereu aceeaşi poziţie unul faţă de celălalt era imposibil de determinat întinderea exactă a sudurii înaintea naşterii.

Cezariana a fost practicată la 12 februarie 1984 la Santa-Maria din Madison. Gemenele au fost botezate Claire şi Emily. Sudura era mai dificilă decît se prevăzuse, fiind cuprinsă între piept şi regiunea pelviană şi fiecare fetiţă nu avea decît un singur picior, al treilea fiindu-le comun. Fetiţele aveau nevoie de o intervenţie chirurgicală rapidă din cauza unei eventuale fuzionări a intestinelor. Părinţii erau cufundaţi în lacrimi. După o săptămînă gemenele au fost transportate la Philadelphia. În cursul aceleiaşi zile, Claire a suferit patru operaţii şi Emily cinci. Pentru separarea gemenelor intervenţia a fost stabilită pentru 18 iunie, dată la care ele aveau patru luni. Fetiţele aveau două inimi, aveau fiecare ficat, dar aveau numai doi rinichi şi trebuia să rămînă ambele cu cîte unul.

GEMENII ÎNTÎMPLĂTORI

Se punea apoi problema părţii comune a intestinului şi nu se ştia care dintre gemene poseda singura vezică şi singurul rect. De asemenea trebuia asigurată vascularizaţia piciorului comun. Nu se permitea nici o eroare de estimare. Dacă medicii s-ar fi înşelat, piciorul ar fi fost pierdut şi nici una dintre gemene nu ar fi putut să beneficieze de el. S-a practicat o fluoroscopie pentru a se vizualiza sistemul vascular. Observaţiile făcute au fost urmărite şi verificate cu minuţiozitate. Intervenţia a fost condusă de chirurgii O'Neil şi Templeton şi de o echipă constituită din: cinci medici anestezişti, patru chirurgi pediatri, doi pediatri urologi, doi chirurgi ortopedişti, un chirurg cardiovascular şi opt infirmiere. Echipa medicală nota observaţiile, punea întrebări şi făcea sugestii. În blocul operator fuseseră instalate două mese chirurgicale alăturate cu echipamente de anestezie şi monitoare, gata să acţioneze pentru separare. Faza preoperatorie a durat în jur de patru ore, iar procesul de separare a început către orele zece dimineaţa, prin practicarea unei incizii în formă de "U" răsturnat, apoi cu precauţie a început separarea pericardului. Pentru a separa ficatul pentru fiecare a fost necesar să se secţioneze canalele hepatice, care drenează bila în intestin.

Vezica şi rectul aparţineau lui Claire, iar pentru Emily trebuia creat un nou sistem. Şi colonul a fost împărţit, Emily primind jumătatea cu valva ileo-cecală pentru a asigura funcţiile intestinale şi i s-a fabricat un rect şi muşchii pelvieni au fost restructuraţi astfel încît să se asigure controlul excreţiei. Urologul a lăsat cîte un rinichi pentru fiecare şi a fabricat o vezică pentru Emily, implantîndu-i uretera. Cînd Emily va fi mai mare i se va reface vezica, utilizînd un ţesut intestinal, dar în orice caz, ea va fi obligată ca toată viaţa să folosească o sondă. Pentru această intervenţie s-a făcut repetiţie generală amănunţită şi a fost considerată "ziua cea mai lungă". Către ora 17,30 a fost un moment de intensă emoţie căci fiecare fetiţă se afla pe altă masă.

La miezul nopţii, intervenţia pentru Claire era terminată şi fetiţa era scoasă din blocul operator. Emily a mai rămas încă două ore în plus, pentru ea fiind necesară cea de-a cincea intervenţie: i s-a amputat articulaţia genunchiului de la piciorul pe care de acum nu-l mai împărţea cu Claire. După douăzeci de ore de operaţie li s-a comunicat părinţilor că totul s-a desfăşurat bine şi că medicii speră că după depăşirea stării critice totul va merge bine.

Astăzi, Claire şi Emily sînt două fetiţe vesele, care se joacă cu surorile lor: Molly, patru ani, şi Hannah, doi ani, iar părinţii le răsfaţă enorm. Sigur, Emily nu are decît jumătatea piciorului drept şi Claire nu are piciorul stîng, ele aflîndu-se deja la a treia proteză. Acest fapt însă pare de mică importanţă pe lîngă deznodămîntul fericit că sînt în viaţă şi sînt sănătoase. Micuţele participă din toată inima la viaţă.

Clubul sosiilor universale

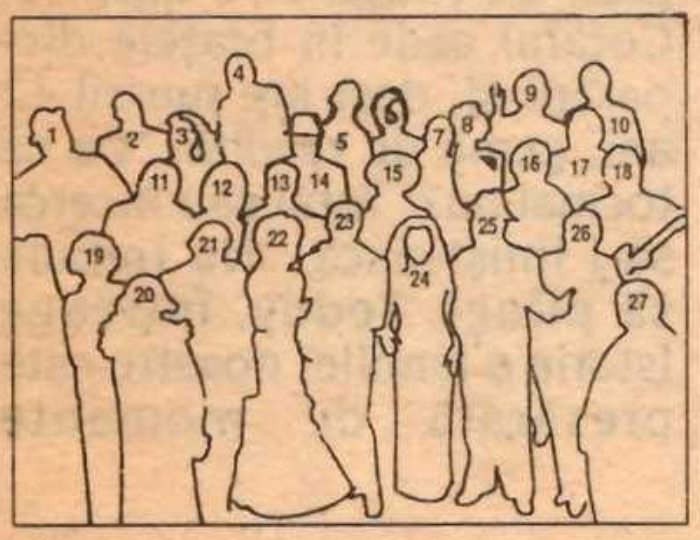

Această excepţională imagine fotografică a fost realizată la Londra, cu prilejul unei reuniuni la care şi-au dat întîlnire sosiile celor mai celebre personaje din lume. Reuniunea a fost organizată de o agenţie specializată în găsirea "copiilor în viaţă" a celor mai vestite personalităţi din lume (din toate domeniile de activitate). Iată-i reuniţi în fotografie-amintire pe cei care prezintă o uimitoare asemănare cu personajele pe care le reprezintă. Pentru amuzamentul dvs. puteţi să le identificaţi cu ajutorul schemei numerotate din colţul de jos, stînga: 1) Oliver Hardy (Bran) 2) Mihail Gorbaciov 3) Stan Laurel (Stan) 4) Ronald Reagan 5) prinţul Charles al Angliei 6) regina Elisabeta a Angliei 7) Humphrey Bogart 8) Marilyn Monroe 9) Margaret Thacher 10) primul ministru al Angliei John Major 11) Michael Jackson 12) Janet Jackson 13) cîntăreţul Prince 14) James Cagney 15) cîntăreţul Boy George 16) Elvis Priesley 17) Charles Bronson 18) muzicianul Eric Clapton 19) Elizabeth Taylor 20) Marlene Dietrich 21) Kirk Douglas 22) Joan Collins 23) Burt Reynolds 24) cîntăreaţa Diana Ross 25) Jack Nicholson 26) Liza Minelli 27) Alfred Hitchcok.

LA INTERSECȚIA MEDICINII CU VOINȚA

TEDDY a învins blestemul din familia KENNEDY

Teddy avea numai 12 ani cînd s-a trezit pe un pat de spital cu piciorul drept amputat. Teribila decizie fusese luată de medici pentru ca Teddy să fie protejat împotriva unui cancer care amenința să se instaleze la nivelul întregului său sistem osos. Viața îi fusese salvată, dar visul de a ajunge campion de fotbal i se năruise. Copilul cade în brațele disperării și, deși are numai 12 ani, geme de revoltă: "De ce tocmai eu?" Tatăl său încerca să-l liniștească: "Nu trebuie să plîngi, Teddy, întreaga istorie a familiei noastre este presărată de momente

UMANĂ... ȘI SPIRITUL POLITIC...

dramatice. „A supravieţuit totuşi prin voinţă". Aşa a început Teddy să înveţe că a purta numele Kennedy este o onoare, dintotdeauna plătită însă cu sînge şi lacrimi. A înţeles că va trebui să demonstreze curajul specific celor din "clan", păstrînd legenda familiei.

Astăzi, la aproape 30 de ani, Teddy nu pare a fi un om care se plînge de noroc. "Oamenii consideră că handicapaţii sînt fiinţe diferite, că ei nu pot trăi în acelaşi mediu cu cei normali. Dar familia mea a fost fantastică, niciodată nu m-a tratat într-un mod diferit", spune Teddy. Timp de doi ani, la Harvard, el a susţinut un ciclu de conferinţe săptămînale privind "aparheid-ul" handicapaţilor. Graţie lui şi, mai ales a tatălui său, senator de Massachusetts, a intrat în vigoare o legislaţie nouă privind statutul social al handicapaţilor. Ulterior, Teddy s-a înscris la universitatea din Yale, pentru a se specializa în cunoaşterea şi protecţia mediului. În această perioadă a părăsit pasiunea sa pentru schi, în favoarea navigaţiei. În 1989, partidul democrat i-a oferit un post de vice -guvernator, dar Teddy a refuzat: "Îmi place politica, dar acum nu mă pot dedica ei".

La începutul acestui an, pe străzile din New Haven, în Connecticut, unde trăieşte, Teddy a produs senzaţie, aparînd cu o barbă somptuoasă, care-i punea în valoare frumuseţea ochilor săi albaştri. "Primul Kennedy care poartă barbă" au scris atunci ziarele, care l-au clasat drept celibatarul "cel mai căutat" de femei, după vărul său, John, fiul preşedintelui asasinat. Iar toţi cei care îl cunosc afirmă că este cel mai gentil din noua generaţie Kennedy.

Dacă e să se refere la vreun eşec din viaţa sa, Teddy declară: "Ador teatrul, am luat cursuri de actorie şi chiar am interpretat cîteva roluri, dar mi-am dat seama că nu am talent şi detest să fiu criticat...". În ciuda piciorului său artificial, Teddy se consideră aşadar un om perfect normal. ✍

ASIROM PROPUNE,

Asigurări facultative practicate de Societatea "Asigurarea Românească" S.A. (ASIROM)

- ❒ Asigurarea mixtă de viaţă.
- ❒ Asigurarea mixtă de viaţă şi suplimentară de accidente.
- ❒ Asigurarea familială mixtă de viaţă.
- ❒ Asigurarea mixtă de viaţă cu pensie pentru urmaşi.
- ❒ Asigurarea de economie şi de invaliditate permanentă din accidente.
- ❒ Asigurarea viageră de deces cu primă unică - cu plata dintr-o dată a primei de asigurare.
- ❒ Asigurarea viageră de deces cu plata primelor pe timp limitat.
- ❒ Asigurarea cu termen fix.
- ❒ Asigurarea de rentă pe timp limitat.
- ❒ Asigurarea de accidente.
- ❒ Asigurarea familială de accidente.
- ❒ Asigurarea de accidente "Turist".
- ❒ Asigurarea complexă a elevilor şi studenţilor.
- ❒ Asigurarea de accidente a cetăţenilor români sau străini cu domiciliul în România care participă la excursii organizate de Oficiile de turism.
- ❒ Asigurarea de accidente a participanţilor la excursiile şi taberele organizate de Compania Autonomă de Turism pentru Tineret.
- ❒ Asigurarea participanţilor la excursiile organizate prin întreprinderile de turism particulare.
- ❒ Asigurarea pentru cazurile de accidente a călătorilor transportaţi de întreprinderile particulare cu autovehicule proprii.
- ❒ Asigurarea de accidente a participanţilor la excursiile organizate prin alte unităţi de turism decît cele din reţeaua Departamentului Turismului.
- ❒ Asigurarea pentru cazurile de accidente a angajaţilor (membrilor) contractată de persoane juridice.
- ❒ Asigurarea personalului navigant profesionist, a personalului nenavigant angajat şi a elevilor din aeronautica civilă, precum şi a sportivilor din cadrul aeronauticii sportive.
- ❒ Asigurarea pentru cazurile de accidente a persoanelor transportate cu autovehiculele unităţilor, fără plata transportului sau numai cu plata carburanţilor.
- ❒ Asigurarea vînătorilor sportivi pentru cazurile de răspundere civilă şi de accidente, în legătură cu activitatea de vînătoare.
- ❒ Asigurarea de accidente a călătorilor şi a bagajelor acestora.
- ❒ Asigurarea complexă a gospodăriilor persoanelor fizice.
- ❒ Asigurarea autovehiculelor pentru avarii.
- ❒ Asigurarea pentru avarii a autoturismelor, cu prime de asigurare reduse.
- ❒ Asigurarea autovehiculelor pentru furt.
- ❒ Asigurarea de accidente a conducătorilor de autoturisme şi a altor persoane aflate în autoturisme.
- ❒ Asigurarea suplimentară pentru cazul cînd autovehiculul este condus de alte persoane decît asiguratul.
- ❒ Asigurarea autoturismelor pentru pagubele produse de incendiu şi alte calamităţi.
- ❒ Asigurarea autoturismelor pentru pagube produse ca urmare a accidentelor de circulaţie, precum şi de incendiu şi diferite calamităţi.
- ❒ Asigurarea autovehiculelor în legătură cu utilizarea lor la concursuri, întreceri sau antre-

DUMNEAVOASTRĂ ALEGEŢI:

namente pentru acestea.

- ❒ Asigurarea pentru avarii a autovehiculelor aparţinînd persoanelor străine care vin temporar în România.
- ❒ Asigurarea de răspundere civilă şi de accidente în legătură cu utilizarea motociclurilor la concursuri, întreceri sau antrenamente pentru acestea - cu plata primelor de asigurare de către cluburile sau asociaţiile sportive.
- ❒ Asigurarea globală a motociclurilor.
- ❒ Asigurarea facultativă a autovehiculelor, cu valabilitate numai în afara teritoriului României.
- ❒ Asigurarea conducătorilor străini care efectuează probele de recepţie pe drumurile publice, la autovehiculele destinate exportului, aparţinînd întreprinderilor exportatoare din România.
- ❒ Asigurarea pentru cazurile de avarii a autoturismelor care se vînd cu plata în rate.
- ❒ Asigurarea autoturismelor pentru pagubele produse ca urmare a accidentelor de circulaţie.
- ❒ Asigurarea pentru avarii a rulotelor auto aparţinînd COMAUTOSPORT, pe perioada închirierii acestora persoanelor fizice.
- ❒ Asigurarea cărăuşului pentru mărfurile transportate.
- ❒ Asigurarea pentru cazurile de avarii a autovehiculelor care se închiriază unor persoane, precum şi pentru cazurile de accidente a persoanelor transportate în asemenea autovehicule.
- ❒ Asigurarea pentru avarii a aeronavelor sportive tip deltaplane şi moto-deltaplane.
- ❒ Asigurarea de răspundere civilă a propriilor conducători auto ai unităţilor, pentru pagube produse prin accidente cu autovehiculele aparţinînd acestor unităţi.
- ❒ Asigurarea de răspundere civilă legală.
- ❒ Asigurarea bunurilor, pentru cazurile de pagube produse în timpul transportului terestru.
- ❒ Asigurarea globală a bunurilor, pentru cazurile de pagube produse în timpul transportului terestru.
- ❒ Asigurarea bunurilor transportate cu nave fluviale.
- ❒ Asigurarea navelor fluviale şi a navelor pe lacuri şi ape interioare
- ❒ Asigurarea navelor în construcţie, reparaţie şi în timpul călătoriilor de probă.
- ❒ Asigurarea aeronavelor utilitare - pentru avarii şi răspundere civilă legală.
- ❒ Asigurarea clădirilor, altor construcţii şi a conţinutului (mijloace fixe şi mijloace circulante materiale) pentru cazurile de pagube produse de incendiu şi alte calamităţi.
- ❒ Asigurarea maşinilor, utilajelor şi instalaţiilor, pentru cazurile de avarii accidentale.
- ❒ Asigurarea geamurilor, oglinzilor şi altor bunuri casabile, pentru cazurile de spargere sau crăpare.
- ❒ Asigurarea bunurilor sau valorilor, pentru cazurile de furt prin efracţie sau prin acte de tîlhărie.
- ❒ Asigurarea instrumentelor muzicale aparţinînd unităţilor, aflate asupra formaţiilor artistice, cu valabilitate în afara teritoriului României.
- ❒ Asigurarea construcţiilor - montajului şi a răspunderii constructorului.

Reprezentanţele ASIROM din întreaga ţară vă aşteaptă!

ASIGURAREA ROMÂNEASCĂ ASIROM

FĂRĂ INTERDICŢII, FĂRĂ

S-au scris sute de cărţi, s-au turnat mii de filme, s-au aşezat culori pe pînzele tablourilor, s-au dăltuit sculpturi, s-au înălţat acorduri în cîntece nemuritoare..., toate inspirate de acelaşi inegalabil simbol al feminităţii - sînii. Ideile de la care s-a pornit au fost şi ele dintotdeauna generoase. Dar să ne oprim la cîteva dintre ele, acceptînd o uşoară notă de umor, maliţiozitate şi chiar indiscreţie.

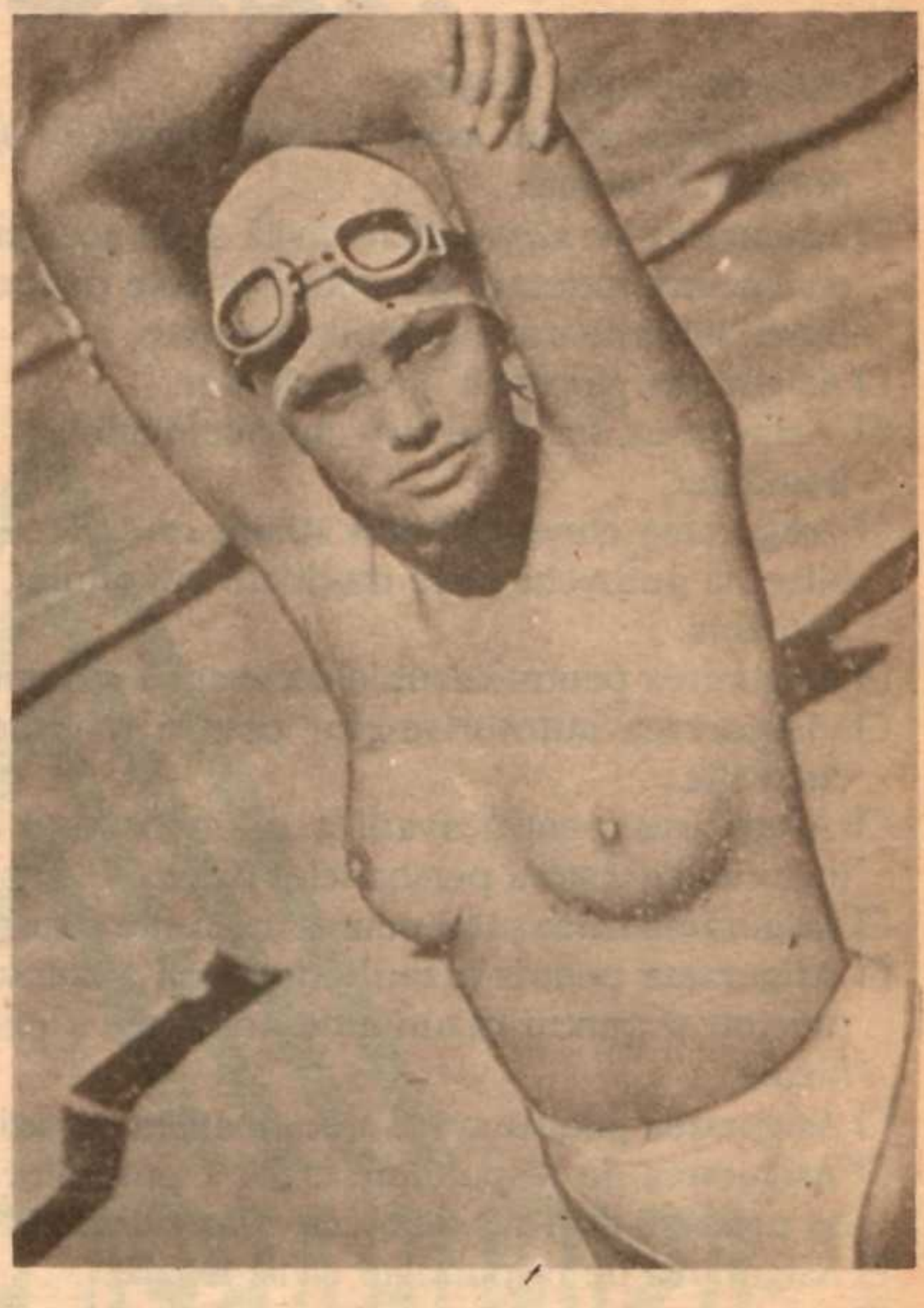

Sînii - LUMINI şi UMBRE

➤ 90 % dintre bărbaţi venerează bustul femeilor. Statisticienii speră că este vorba de cel al soţiilor lor!

➤ Adesea, amazoanele îşi sacrificau un sîn, prin ardere, pentru a trage mai bine cu arcul... în bărbaţi.

➤ Ornella Muti şi-a asigurat sînii pentru frumoasa sumă de 1,14 milioane franci.

➤ "Mega Vixens", "Super Vixens"... sînt filme realizate de Russ Meyer, ce afişează pe ecran cei mai opulenţi sîni din lume.

➤ Gina Lollobrigida în "Fanfan la Tulipe" şi Marilyn Monroe în "Certains l'aiment chaud" şi-au cîştigat celebritatea prin valoarea ... decolteurilor.

➤ Bărbaţii consideră sînii femeilor extrem de erogeni. Femeile mai puţin.

➤ Femeile din centrul Europei au crescut în dimensiunea sînilor cu aproximativ 2 cm, apreciază fabricanţii de lenjerie.

FALSE PREJUDECĂȚI DESPRE...

➤ 90 % dintre femei au sînul stîng mai dezvoltat decît cel drept.

➤ Faimoasa cîntăreaţă Cher, "o tînără perpetuă", a investit 90 000 de franci pentru a-şi remodela sînii.

➤ Cel mai preţios decolteu al anilor '50, calitate unanim recunoscută, aparţinea frumoasei Jayne Mansfield. Diametrul bustului: 101 cm.

➤ "Azilul cel mai sigur este sînul mamei". (Florian)

➤ Portretul considerat celebru pentru felul cum pune în valoare sînii modelului său este cel al Gabriellei d'Estrees, realizat de un pictor al şcolii Fontainebleau în jurul anilor 1585.

➤ Greutatea sînilor poate fi între 100 g (cît un ou ochi) şi 400 g (cît o minge).

➤ "Pentru ca sînii să crească, trebuie udaţi ca salata". (o fetiţă de cinci ani)

➤ Siliconul a devenit suportul sînilor opulenţi şi "obraznici". Au apelat la el: Cher, Jane Fonda, Liz Taylor, Raquel Welch, Madonna, Melanie Griffith, Liza Minelli, Farah Fawcett, Bo Derek, Brigitte Nielsen, Mariel Hemingway...

➤ Cel mai mare sutien din lume a fost realizat de firma Danielle Lingerie din Lyon. S-au folosit 21,2 m de pînză. A intrat în Guiness Book.

FĂRĂ INTERDICȚII, FĂRĂ

T.M.S.

MALADIA PROFESIONALĂ A VIITORULUI?

O nouă grupă de maladii de o deosebită gravitate ameninţă sănătatea şi, implicit, capacitatea de muncă a multora dintre noi. Ce-i mai trist e că, deşi, cunoscută de relativ multă vreme, azi nu o recunoaştem aproape deloc între ameninţările curente cu toate că ne poate provoca incapacitatea temporară sau chiar definitivă de a munci...

De mai bine de un deceniu, creşte îngrijorarea faţă de proliferarea acestei maladii - îndeosebi în ţări puternic industrializate ca Statele Unite, Suedia, Australia sau Franţa... Îngrijorarea e cu atît mai justificată cu cît maladia afectează deopotrivă jucători de tenis, pianişti, informaticieni, muncitori terasieri, dactilografe, lucrători în atelierele de montaj general din uzine. Dar ce poate fi comun între aceste profesii? În primul rînd, faptul că toate aceste profesii se bizuie pe utilizarea celei mai complexe unelte omeneşti - *mîna* ! Iar în al doilea rînd, faptul că mîna omenească a ajuns, se pare, la o anumită limită de rezistenţă în activităţile caracterizate prin preponderenţa gesturilor repetitive, monotone, însă în forţă, aşa cum sînt cele ale tenismanului, pianistului, dactilografei, muncitorului cu pickamerul etc. Se estimează că, pînă la sfîrşitul acestui secol, numai în S.U.A. circa 50 la sută din volumul total al indemnizaţiilor pentru incapacitate de muncă datorată maladiilor profesionale vor fi achitate celor afectaţi de TMS. Dar ce se mai ascunde şi în spatele acestor iniţiale?...

Tenosinovita degetelor şi încheieturii, sindromul canalului carpian, epicondilita epitrocleita şi alte afecţiuni de acelaşi gen grupate sub denumirea de *"Tulburări musculo-scheletice"*. Spre a înţelege mai bine despre ce este vorba, să ne oprim puţin asupra unei afecţiuni cum este sindromul canalului carpian. Primul simptom este insomnia datorată durerilor nocturne şi furnicăturilor exasperante resimţite la nivelul degetelor mîinii. După cîteva minute de flexiuni repetate ale degetelor, somnul poate veni. Starea se va agrava substanţial după cîţiva ani, ajungîndu-se în cele din urmă la paralizia mai mult sau mai puţin completă a mîinii sau, în cel mai bun caz, la incapacitatea de a prinde şi a ţine între degete un obiect mai greu. Din acest moment, bolnavul devine incapabil să mai muncească şi, de obicei, este "pus pe liber" fără prea multe fasoane pentru că, în majoritatea covîrşitoare a cazurilor, tulburările musculo-scheletice nu sînt încă recunoscute drept maladii profesionale cu toate că, tot în imensa majoritate a cazurilor, sînt afectaţi muncitorii industriali.

Cum explică medicina evoluţia dezastruoasă a acestor maladii? Părţile osoase ale mîinii, cum sînt şi degetele, sînt acţionate de muşchi. În cazul unor eforturi deosebite şi continuu repetate, tendoanele flexoare se inflamează şi astfel se ajunge la comprimarea brutală a nervilor care în cele din urmă cedează, instalîndu-se paralizia... Singurul tratament cunoscut este cel chirurgical. Se practică o incizie prin ligament şi se lărgeşte canalul care adăposteşte nervul. Pentru a înţelege amploarea fenomenului

FALSE PREJUDECĂȚI DESPRE...

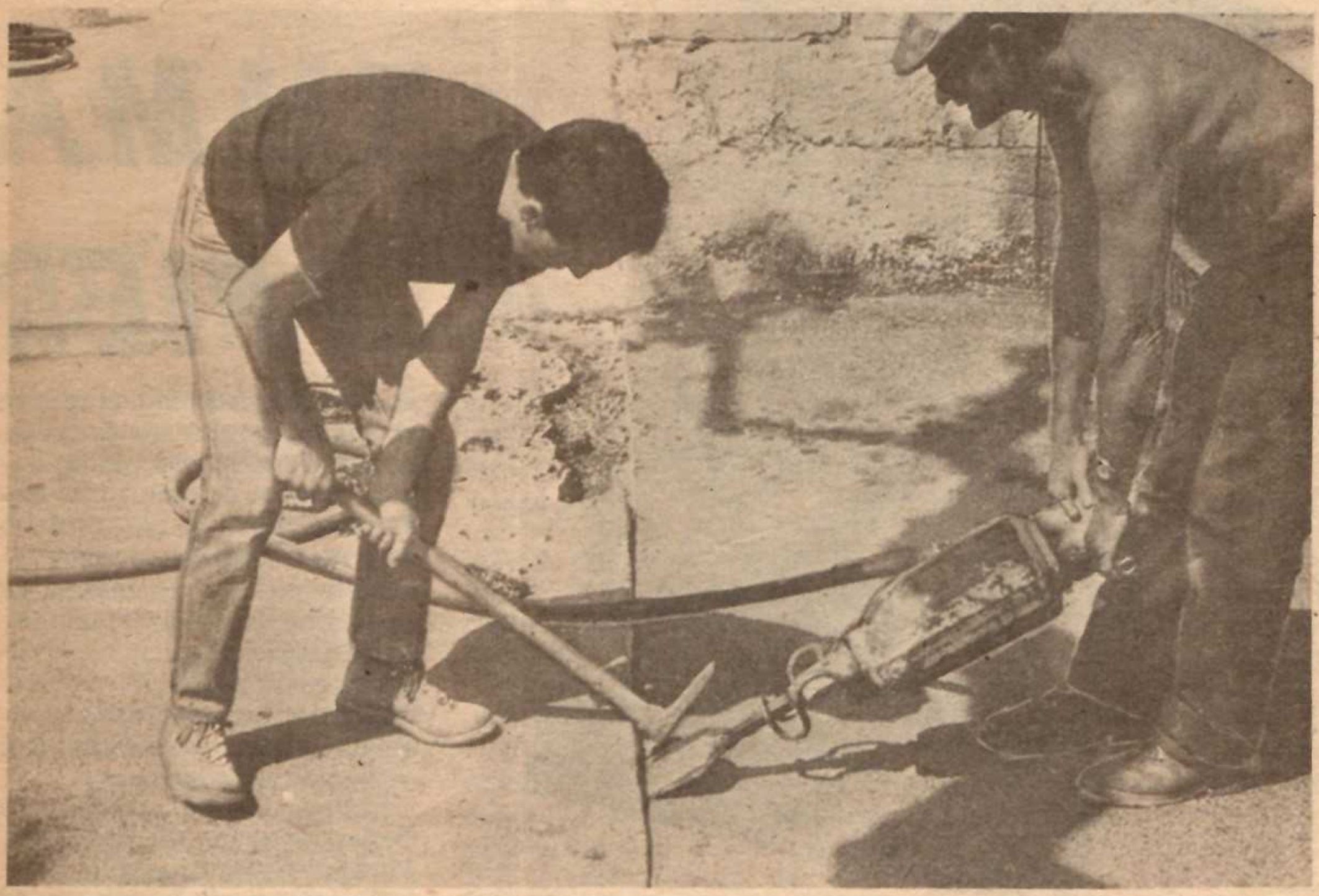

TMS, e suficient să evocăm faptul că numai în Franţa se efectuează anual circa 30 000 de intervenţii chirurgicale de acest gen, doar pentru ameliorarea sindromului canalului carpian! Dar mai sînt atîtea alte faţete la fel de dureroase şi de mutilante ale TMS... După cum subliniază cu multă nelinişte specialiştii francezi, deşi totalul cazurilor de TMS este foarte mare, în Franţa sînt, anual, recunoscute ca fiind de origine profesională cel mult 200 de cazuri...

Desigur, în comparaţie cu silicoza şi saturnismul, afecţiunile de tip TMS nu impresionează aproape deloc. Cînd plămînii sînt făcuţi ferfeniţă, cui îi mai pasă că are mîna înţepenită! Şi totuşi, omul nu este o maşină căreia îi putem cere orice şi oricît. Chiar dacă creşterea continuă a productivităţii muncii o cere, omul nu poate trece de anumite limite pe care abia anii din urmă le-au evidenţiat şi dincolo de care performanţă şi productivitate se prefac în contrariul lor. Adică în invaliditate... Aşadar, să fie roboţii antidotul acestor tulburări musculo-scheletice? Dacă în economie aşa s-ar părea, ce ne facem totuşi cu jucătorii de tenis şi pianiştii?...

Daniel Verbina

PERICULOSUL CIRCUIT PASIUNE,

«FĂRĂ MĂ PIER

Pretutindeni, pe pereţii încăperilor se găsesc înşirate postere etalînd surîsul un pic trist al celebrei cîntăreţe Dalida. Undeva, într-o vază îşi odihneşte frumuseţea un buchet mare de trandafiri, florile ei preferate. În aer străbat în surdină acordurile unuia dintre marile sale succese: "Gigi l'amoroso". Aici trăieşte Mariette R., o franţuzoaică în vîrstă de 31 de ani. De ce această atmosferă? Pentru că *"pentru mine, Dalida înseamnă întreaga mea viaţă"*, spune Mariette. *"Dalida este cea mai bună prietenă a mea, sora mea, viaţa mea. Am făcut pentru ea o adevărată pasiune. Nici după moartea sa nimeni n-a putut s-o înlocuiască în inima mea"*. Mărturisirea aceasta nu o face însă oricui.

Mariette trăieşte la Marseille şi este asistentă socială. Pasiunea pentru Dalida este mai mult sau mai puţin secretă, oricum faptul că Dalida constituie pentru ea un fel de drog este complet ascuns.

"Încă de mică, povesteşte Mariette, *adoram cîntecele sale. Cînd am împlinit zece ani, mama mi-a dăruit un album cu cele mai mari succese ale vedetei. De atunci Dalida a devenit pentru mine un idol. Mă fascina nu numai vocea sa, ea ca actriţă, ci însăşi viaţa ei personală, în fine ceea ce se ştia despre ea"*. Ca şi Dalida, născută în Egipt din părinţi italieni, Mariette se simţea fiica Mediteranei, plină de entuziasm şi de generozitate. Era continuu sedusă de curajul, de energia cu care mica italiancă înfruntase viaţa pentru a-şi face un nume. Şi-o imagina pe Dalida în momentele cînd a fost aleasă Miss Egipt, avea 21 de ani, şi apoi cînd şi-a început aventura pariziană.

În sfîrşit, clipa în care, prin interpretarea celebrului "Bambino", a devenit vedetă internaţională.

Cînd Dalida a dat un concert la

Sînt oameni care nu pot trăi fără o pasiune, fără o ocupaţie în afara obligaţiilor cotidiene. Unii nu pot trăi fără idoli...

ATRACȚIE, OBSESIE, ABUZ

DALIDA, SIMT DUTĂ...»

Marseille, Mariette şi-a cheltuit toate economiile pentru a obţine unul dintre locurile cele mai bune din sală. A fost o mare fericire pentru ea, cu atît mai mult cu cît a obţinut un autograf şi un sărut de la celebra vedetă. Mai tîrziu, Mariette a făcut prima sa călătorie la Paris pentru a o aplauda pe Dalida la Olympia. *"Din acel moment*, declară Mariette, *am început să mă îmbrac ca ea, să am, fără să vreau, aceleaşi gesturi"*.

Pe vremea aceea, Mariette vedea în Dalida o femeie plină de glorie, extraordinar de fericită. Nu bănuia necazurile sentimentale ale idolului său. Cînd a aflat şi acest aspect al vieţii sale, s-a hotărît să scrie cîteva rînduri marii vedete nefericite. Dalida trebuie să fi fost emoţionată de scrisoarea primită, căci n-a întîrziat să-i răspundă tinerei franţuzoaice. Mariette a înţeles atunci un "amănunt" tragic: acea mare cîntăreaţă, acea femeie cu un suflet extraordinar, atît de sensibilă în apariţiile ei pe scenă era incapabilă să capteze iubirea. De fiecare dată îi scăpa printre degete şi se găsea trădată. Ani trişti au trecut pînă la acea teribilă duminică de 3 mai 1987 cînd Mariette a aflat de la radio că Dalida a murit, că s-a sinucis, devastată de disperare şi singurătate, de lipsă de iubire. În acel moment şi pentru Mariette, lumea s-a scufundat în întuneric, în singurătate. S-a hotărît să-şi transforme casa în muzeu. A adunat toate discurile apărute, cărţile, articolele dedicate marii cîntăreţe. *"Sentimentul pe care îl nutresc faţă de fosta actriţă îmi dă putere să trăiesc. Cred că de acolo, de sus, unde se află, mă vede şi mă încurajează"*.

Aurora Popescu

ABUZURILE - un atentat împotriva sănătăţii

Exerciţiile fizice se află în mare vogă, fapt care a dus la apariţia unui larg evantai de produse alimentare destinate celor ce practică diferite sporturi. Acestora li se propune o hrană mai bogată în proteine, vitamine, săruri minerale, acizi aminici. Foarte dificilă rămîne, însă, alegerea tipului de alimentaţie care să convină cel mai mult tuturor sportivilor. Experţii apreciază că nu există hrană ideală care să fie valabilă pentru toate sporturile. Fiecare om are nevoi specifice, care depind de natura şi intensitatea activităţilor sportive practicate. Observaţiile culese în domeniul sportului de mare performanţă nu pot fi transpuse pur şi simplu în sportul de masă. Consumatorul trebuie protejat de iluziile legate de pretinsul efect benefic, dar nedovedit ştiinţific, al anumitor alimente. Oamenii trebuie preveniţi şi în ceea ce priveşte absorbţia masivă de produse destinate sportivilor, chiar dacă acestea nu reprezintă un risc pentru sănătate. Consumarea unor cantităţi excesive de proteine, băuturi izotonice, vitamine şi săruri minerale nu serveşte la nimic. Băuturile izotonice sînt superflue pentru sportivi, întrucît pierderile de apă pot fi compensate printr-un consum suplimentar de apă potabilă. *(Ş.F.)*

UN MINUT DE RETROISTORIE

Unde trăiau cei mai vechi hominizi?

Cercetătorul francez Louis de Bonis, de la Laboratorul de paleontologie a vertebratelor de la Universitatea din Poitiers, a lansat o ipoteză interesantă privitoare la originea primilor hominizi. Despre ce este vorba? Louis de Bonis susţine că aceştia au trăit mai întîi în Grecia şi nu în Africa (în pofida opiniei contrare cvasiunanime din ultimii 25 de ani). Împreună cu specialistul american Donald Johanson, de Bonis a descoperit în "Valea Ploii" (situată la 40 kilometri de Salonic) dinţi şi maxilare fosile prezentînd similitudini cu dentiţia australopitecilor (email dentar gros, înrudirea formelor molarilor şi premolarilor). Oasele animalelor descoperite în zonă au permis estimarea vîrstei fosilelor: între 9 şi 10 milioane de ani. Paleontologul francez consideră că a descoperit vestigiile unui strămoş al australopitecului, căruia i-a dat numele de uranopitec.

De Bonis îşi vedea confirmată teza sa, după 25 de ani, odată cu depistarea, în acelaşi loc, a feţei unui craniu simiesc prezentînd asemănări pronunţate cu cele ale australopitecilor. Să zicem că ipoteza lui de Bonis este adevărată. Atunci, dacă cei mai vechi hominieni trăiau în Grecia, ce căutau descendenţii lor în Africa? Paleontologul francez este de părere că primatele din Grecia au călătorit pe jos. Acest fapt în sine ar fi remarcabil, căci presupune străbaterea malului mediteranean, traversarea Peninsulei Arabiei şi împrăştierea pe continentul african. Această migraţie, demonstrată în cazul bovideelor (antilope africane, bizoni), ale căror deplasări au fost identificate în timp în perioade oscilînd de la 700 000 de ani pînă la 15 milioane de ani în urmă, rămîne o simplă ipoteză în cazul primatelor. Cel puţin deocamdată... *(Ş.F.)*

PACTUL SECRET AL SILUETEI IDEALE

Să slăbim fără suferinţă

Cînd silueta noastră începe să-şi piardă contururile rezonabile, adăugîndu-şi kilograme, ne gîndim cu groază că ar trebui să ne supunem unui regim alimentar.

Groaza noastră constă întotdeauna din ideea deja bine ancorată în mintea noastră că regimul este sinonim cu înfometarea, deci cu o stare de suferinţă adusă de privaţiune. Dar specialiştii se străduiesc în ultimul timp să ne convingă că *regimul nu este sinonim cu înfometarea, ci cu o alimentaţie selectivă.*

Ca un motor, corpul uman are permanentă nevoie de energie pentru a funcţiona în sensul echilibrării temperaturii sale, a susţinerii eforturilor la care se supune. Caloriile necesare sînt asigurate de lipide şi glucide. Aceste elemente trebuie avute permanent în vedere, mai ales cînd recurgem la un regim de slăbire, care, prost alcătuit, poate duce la dezechilibre ireversibile. Organismul nu trebuie privat în totalitate de alimente bogate în proteine (carne, ouă, brînză etc.) sau în grăsimi (unt, ulei etc.). Restricţiile sînt admisibile în privinţa alimentelor conţinînd hidraţi de carbon (pîine, produse de patiserie şi cofetărie etc.).

Diversele experimente de "slăbire în forţă", cu privare severă de

PACTUL SECRET AL SILUETEI IDEALE

alimentaţie, demonstrează că organismul îşi pierde provizoriu cantitatea suplimentară de grăsimi, dar imediat ce se renunţă la regim, organismul cîştigă din nou, rapid, în greutate, chiar mai mult decît înainte. De aceea, *specialiştii insistă pentru regimurile eficace, acelea care ţin seama de calitatea alimentelor şi nu de cantitatea lor.*

Mergînd pe această idee, nutriţioniştii consideră că trei mese pe zi (chiar în cazul unui regim de slăbire) sînt obligatorii. A sări peste o masă nu reprezintă o modalitate sau o garanţie a demersului de slăbire. Beneficiind de capacitatea sa de adaptare, organismul reacţionează cu prudenţă, făcîndu-şi rezerve pentru momentul cînd va fi privat de alimente.

Dacă mîncaţi repede, ne spun cei ce se pricep în a ne da sfaturi ştiinţifice, veţi perturba mecanismul digestiei, iar organismul, în loc să asimileze şi să folosească principiile nutritive de care are nevoie, le stochează.

Necesarul de calorii este între 2000 şi 2400 pentru un bărbat adult sedentar, 1800-2000 pentru o femeie şi 4000-5000 pentru un sportiv. Numărul limită de calorii, sub nivelul căruia nu trebuie scăzut, indiferent cîte kilograme trebuie să pierdem prin slăbire, este 1500. Şi, în nici un caz nu trebuie să ne propunem să slăbim mai mult de un kilogram pe săptămînă. Numai aşa ţesuturile nu vor fi afectate, iar rezultatul va fi favorabil, estetic şi mai ales durabil, indiferent cît timp va cere pentru a se realiza.

De aceea, continuă specialiştii să ne povăţuiască, nu trebuie să ne supunem regimurilor aberante, dezechilibrante, bazate pe suprimarea din alimentaţie a unuia sau mai multor alimente. După cum, deosebit de riscantă şi lipsită de rezultate durabile este folosirea de medicamente "pentru slăbit". Ele pot antrena tulburări patologice, de tipul depresiilor, insomniilor etc. Par prietenoase în măsura în care ne ajută să trecem peste ora de masă fără suferinţă, prin suprimarea poftei de mîncare, dar să nu uităm (sîntem din nou avertizaţi!) că ele nu aduc organismului "combustibilul" de care acesta are nevoie ca să funcţioneze la parametri optimi.

Alimentele dietetice par a fi o soluţie. Ele conţin proteine, vitamine, săruri minerale, fibre alimentare, au un gust plăcut şi dau senzaţia de saţietate. Dar nimic din ce conţin nu se asimilează. De aceea ele nu trebuie să înlocuiască în mod complet alimentele naturale, aducătoare de energie atît de necesară organismului. Ele pot doar completa o masă adevărată.

Şi încă un sfat deosebit de important: nici un regim de slăbire nu trebuie să îndepărteze lichidele din alimentaţie.

Aurora Popescu

ALIMENTUL,

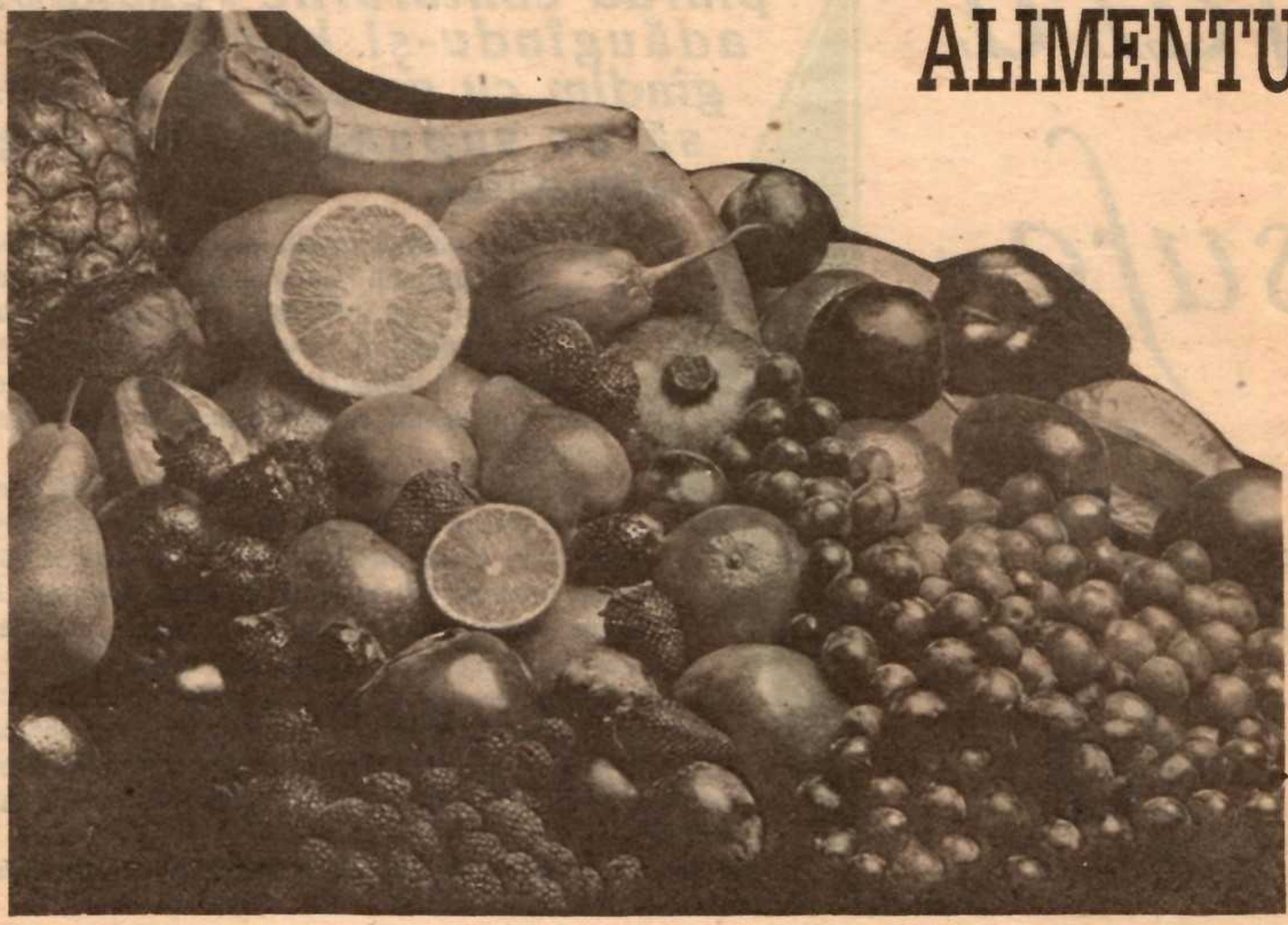

MEDICINA LA ZI

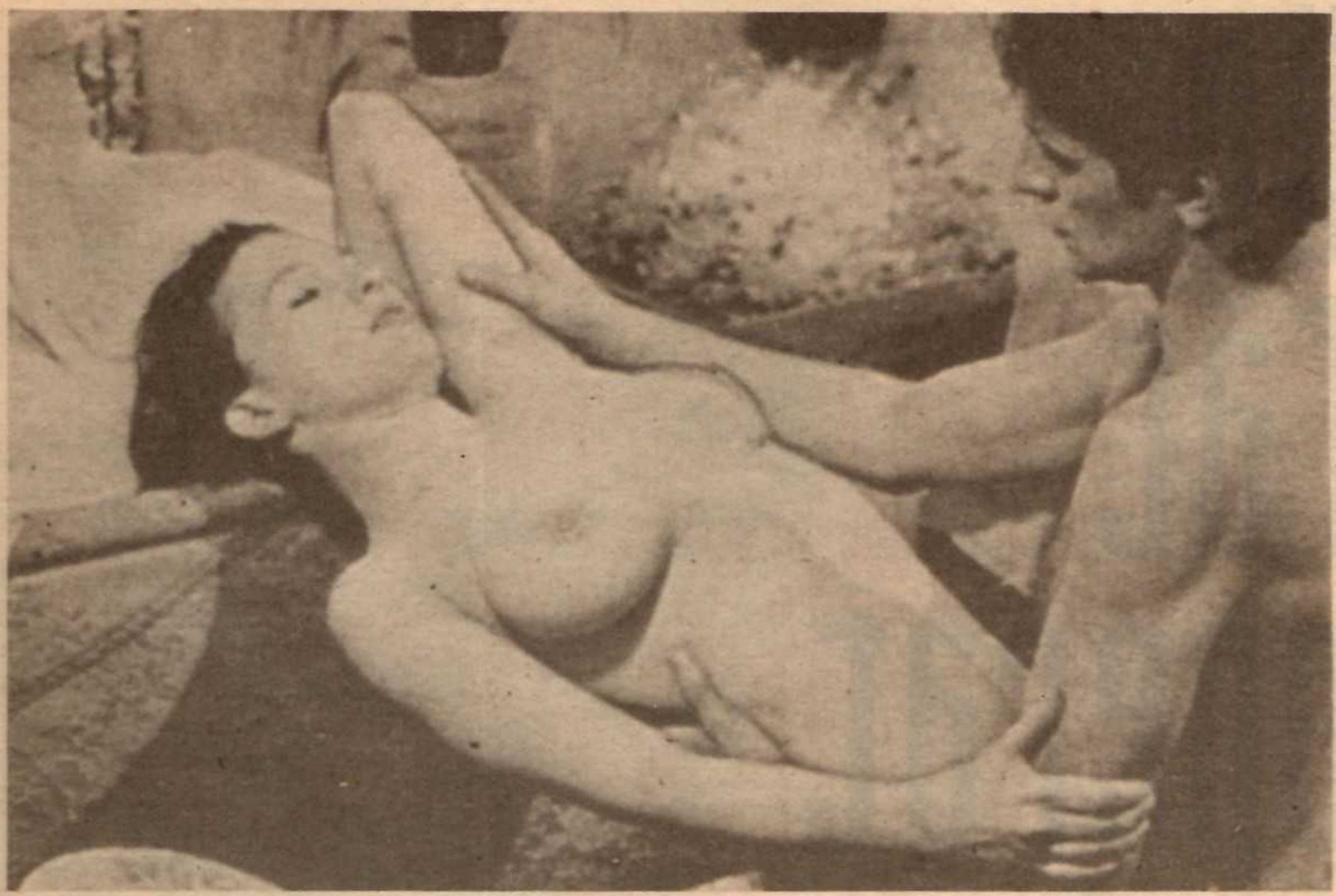

PRIMUL MEDICAMENT AL MALADIILOR

Alimentele pot preveni apariţia celor mai grave maladii. Cel puţin, aceasta este convingerea dr. Catherine Kousmine, medic elveţian, care se ocupă de peste 30 de ani de studiul imunităţii. Ceea ce este însă deosebit de important, după cum afirmă acelaşi specialist, se referă la *calitatea* alimentelor. *"Folosirea de peste o sută de ani a unor alimente denaturate* - spune dr. Kousmine - *a provocat apariţia unor maladii degenerative care ating în mai mică sau mai mare măsură pe fiecare dintre noi"*. Convinsă de adevărul afirmaţiei sale, susţinut desigur în primul rînd de argumente ştiinţifice, Dr. Kousmine a lansat cîteva percepte, pe care unele centre şi laboratoare de nutriţie le-au preluat. Să ne oprim şi noi la cîteva dintre ele:

• Nu mîncaţi niciodată repede

• Masa de seară trebuie să fie cea mai uşoară

• Mîncaţi legume şi fructe crude cel puţin de două ori pe zi, în tot cursul anului. În cazul unui regim foarte sever, beţi în fiecare zi cîte o lingură sau două de ulei de floarea soarelui de bună calitate. Acest aliment stimulează capacitatea de apărare a organismului

• Mîncaţi produse din cereale, fără să le distrugeţi prin modul de preparare principiile nutritive

• Evitaţi cît mai mult posibil preparatele industriale (conserve, produse congelate, semipreparate...)

• Suprimaţi zahărul multi-rafinat

• Gătiţi alimentele îndeosebi la căldura aburilor. Calităţile lor rămîn astfel intacte

• Începeţi ziua cu un mic dejun-medicament. Iată şi o reţetă:

- 4 linguri de brînză albă rasă, o banană coaptă, o jumătate de lămîie, 2 linguriţe ulei de floarea soarelui, 2 linguriţe cu seminţe de floarea soarelui sau miezul de la 6 nuci, două linguriţe orez crud, un fruct de sezon.

Brînza se freacă bine cu uleiul. Se adaugă seminţele şi cerealele crude, trecute prin rîşniţa de cafea. Se amestecă totul, împreună cu banana strivită, zeama de lămîie şi fructul de sezon tăiat felii.

Poftă bună!... la "medicament".

Un făt operat înainte de a se naște!

AU INCREDIBILUL ȘTIINȚEI...

"Sînt femeia cea mai fericită din lume. Nu de mult, am dat naştere fiului meu Benjamin, un copil sănătos, frumos şi puternic. Acum îl strîng la pieptul meu cu toată dragostea, dar nu pot să uit că am fost în pericol să-mi pierd copilul. Benjamin poate fi denumit fără exagerare "miracolul ştiinţei". Este primul copil care a supravieţuit unui transplant de măduvă osoasă executat în timpul vieţii intrauterine. Starea copilului este foarte bună şi evoluţia lui se încadrează în parametrii normali de creştere şi dezvoltare din toate punctele de vedere".

Destăinuirile prezentate mai sus aparţin doamnei Cherry Roomes (43 de ani), din oraşul Bradford (Anglia). Este adevărat că au mai existat patru încercări asemănătoare (trei în SUA şi una în Anglia), dar intervenţiile respective s-au încheiat, din nefericire, cu eşecuri. Evident, curiozitatea cititorilor privind motivele acestei intervenţii este explicabilă. Pentru a răspunde trebuie să ne întoarcem puţin în urmă cu cîţiva ani.

Dornici să aibă copii, soţii Cherry şi Geoff Roomes au fost dezamăgiţi de faptul că cele două stări de graviditate ale lui Cherry nu au putut fi duse la capăt, întrucît a avortat în ambele împrejurări. Au decis să se adreseze unui medic. Rezultatul: la terminarea tuturor analizelor: incompatibilitate sanguină. Geoff avea sînge din grupa Rh pozitiv, în timp ce Cherry avea grupa Rh negativ, situaţie în care se pot forma anticorpi care afectează fătul şi-i cauzează moartea. Soţii Roomes nu au renunţat la dorinţa lor de a avea un copil în ciuda concluziei medicului. Au urmat nu mai puţin de 11 încercări de graviditate care, în totalitate, au eşuat în mod tragic. Întîmplarea a făcut să-l cunoască pe dr. Kypros Nicolaides, de la spitalul "King's College" din Londra. Ascultînd impresionanta poveste a celor 13 avorturi şi a dorinţei lor nestrămutate de a avea un copil, dr. Nicolaides le-a oferit o soluţie potenţială de a reuşi în tentativele lor. Perspectiva era deosebit de dificilă, dar unica posibilă: era necesar ca fătul să suporte un transplant de măduvă osoasă, prelevat de la mama lui, în primele două-trei luni de viaţă.

Soţii Roomes au acceptat şi această a 14-a încercare. Asistat de o echipă de specialişti, dr. Nicolaides a extras de la Cherry o bucăţică mică de măduvă, a transplantat-o în abdomenul fătului, servindu-se de un ac special ghidat de o sondă cu ultrasunete. A urmat o perioadă teribilă de aşteptare, de incertitudini şi posibile şanse de reuşită. Primul semnal pozitiv s-a primit chiar de la dr. Nicolaides care, după 12 săptămîni de la data transplantului şi în urma unor analize a putut să comunice lui Cherry că primele rezultate sînt pozitive. În rest, nu mai avem ce adăuga. După nouă luni, Cherry a dat naştere lui Benjamin, un copil sănătos, care s-a dezvoltat în mod normal şi i-a făcut (în fine!) fericiţi pe soţii Roomes. Benjamin, "miracolul ştiinţei", trăieşte printr-o revoluţionară tehnică medicală. La mulţi ani!

Gh. Russu

ULTIMA ORĂ MEDICALĂ

ELECTROGRAFIA o nouă tehnică de prevenire a malaxilor

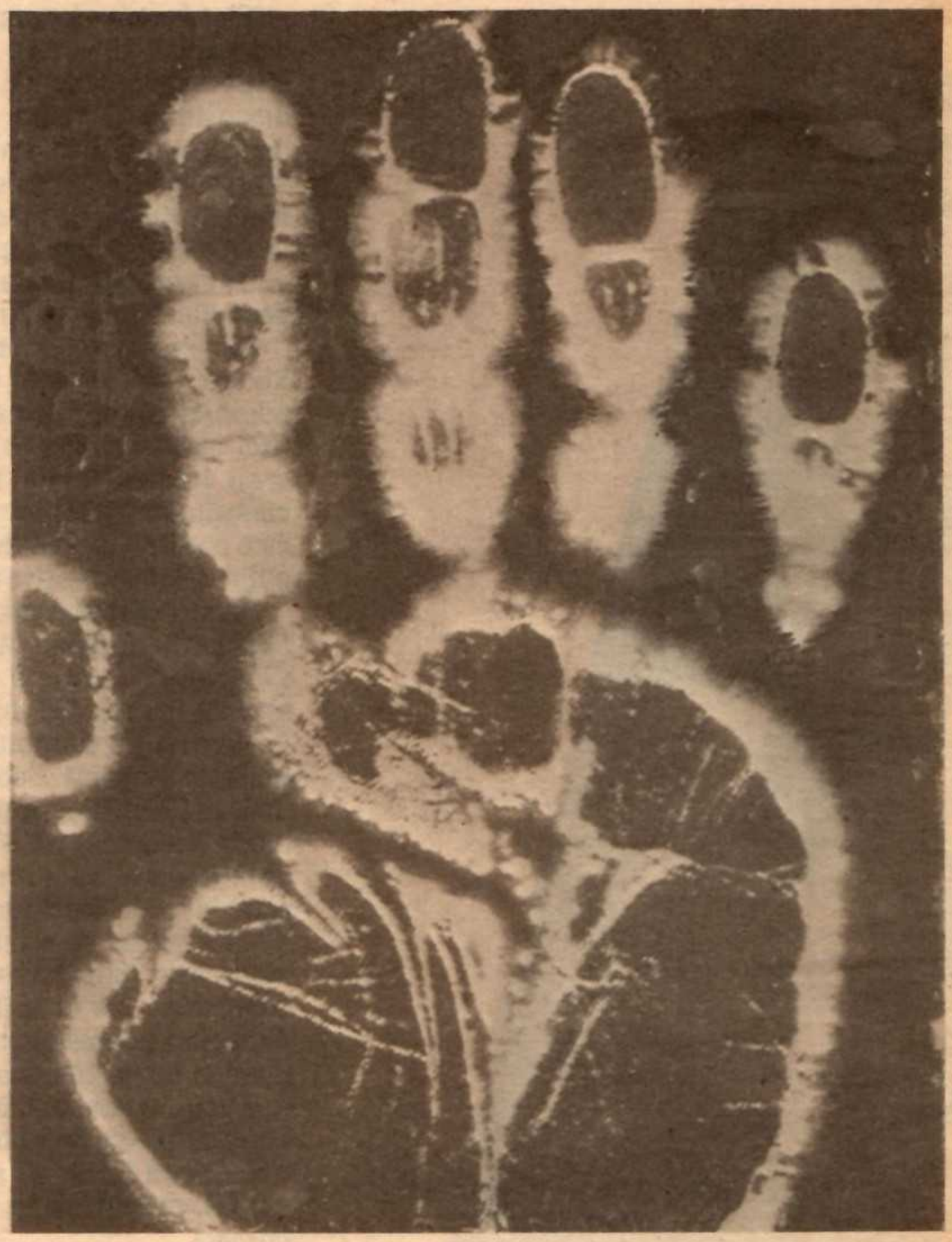

PREMIERĂ LA AMSTERDAM

SAU INCREDIBILUL ŞTIINŢEI...

Ni s-a întîmplat poate fiecăruia dintre noi: facem bateria completă de analize medicale, rezultatele sînt fără excepţie în limitele normalului şi totuşi simţim că în organismul nostru ceva nu merge bine. Ori că sînt migrene sau uşoare crize de ficat, ori oboseală inexplicabilă sau dureri difuze musculare, dar ceva nu e în ordine. Ceva pare să fie ascuns de vigilenţa substanţelor de laborator, a aparatelor medicale sofisticate sau de simţul clinic al celui mai renumit specialist. Ce-i de făcut? S-a găsit soluţia testării sănătăţii cu ajutorul electrografiei, un procedeu ultra-modern, capabil să detecteze boala înainte ca ea să apară şi deci să se manifeste prin diferite simptome clare, evidente. Electrografia este capabilă de fapt să "fotografieze" energia care se găseşte în organismul nostru. Această energie, de nevăzut cu ochiul liber şi nici măcar la microscop sau pe alte ecrane sofisticate, este, potrivit medicinii chineze, cheia de boltă a sănătăţii. Fiecare organ din corpul nostru emite anumite radiaţii, diferite în funcţie de starea sa de sănătate. Aceste radiaţii - sau energie - circulă prin corpul nostru, de-a lungul meridianelor. Or, electrografia are puterea de a "vedea" exact starea energetică a ficatului, cordului, plămînilor... Deosebit de interesant este faptul că aspectul energetic se modifică înaintea apariţiei celor mai mici tulburări sau a unei boli, cu 10 pînă la 15 ani înainte.

Practic, realizarea electrografiei este deosebit de simplă. Se aşază palma sau planta piciorului pe ecranul electrografului, se aşteaptă cîteva secunde şi se obţine o imagine în culori a zonei expuse, fiecare detaliu fiind înconjurat de cîte un halou de filamente.

De ce se expune palma sau planta piciorului? Pentru că ele poartă imaginea completă a energiei din corpul nostru. Toate meridianele care vehiculează energia sfîrşesc în vîrful degetelor de la mîini pentru partea superioară a corpului şi în cele de la picioare pentru partea inferioară. După ce imaginea este obţinută, intervine însă rolul specialistului care trebuie să aibă priceperea să descifreze, să interpreteze datele furnizate de electrografie. În mare, se poate spune că atunci cînd haloul are o formă regulată, starea de sănătate a organului căruia îi corespunde este perfectă; cînd este neregulat, cu unele filamente mai scurte şi altele mai lungi, ceva se întîmplă la nivelul organului respectiv. Chiar dacă nu se manifestă prin semne clare; cînd filamentele sînt marcate de bule negre, maladia este declanşată, organul este deja în suferinţă. Chiar analizele de laborator pot confirma acest lucru.

Fără îndoială, metoda este deosebit de preţioasă ca posibilitate de prevenire a declanşării îmbolnăvirilor. Dar ea se află încă în stadiu incipient de aplicare, unora părîndu-li-se o simplă fantezie, ca şi cititul în stele.

Aurora Popescu

În anul 1992 Ţările de Jos au fost locul de desfăşurare a unei premiere experimentale europene: o intervenţie genetică la om. A fost vorba despre copii suferind de un deficit imunitar sever, ereditar. Sistemul imunitar al acestor pacienţi nu mai funcţiona pentru că o genă specializată în autogenerarea unei enzime vitale era defectă. Copiii prezentau aceleaşi simptome cu pacienţii atinşi de SIDA. Numai că în acest caz maladia este congenitală şi nu este transmisă pe cale infecţioasă. Obiectivul intervenţiei a fost de a extrage măduva osoasă a micilor bolnavi, de a grefa gena eronată, apoi de a reimplanta măduva. Experimentele efectuate pe măduva osoasă la maimuţele rhèsus au dat rezultate satisfăcătoare. Ele au încurajat trecerea la experimentarea pe om.

Premiera medicală de la Amsterdam a generat noi speranţe într-o zonă a medicinii, altădată tabu: cea a bolilor ereditare.

Ecaterina Bătrîneanu

O VARIANTĂ LA CAPTAIN PLANET

MEDICINA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR

La Berlin a fost inaugurat recent un centru ambulatoriu de medicină a mediului înconjurător, primul aşezămînt de acest tip din lume. El îşi oferă direct serviciile sănătăţii publice. Acest centru îi sprijină pe medicii practicieni care îşi desfăşoară activitatea în sectoarele Schöneberg, Steglitz, Weissensee şi Marzahn. Afecţiunile provocate de agresiunile mediului asupra organismului uman sînt extrem de dificil de diagnosticat, medicii de familie fiind depăşiţi în multe situaţii în care, spre exemplu, pacienţii lor au fost expuşi multă vreme la doze relativ scăzute de substanţe toxice. Unii medici efectuează teste pentru depistarea unor alergii, cînd ar fi suficient să arunce o privire atentă în apartamentul bolnavilor, în şcoala sau întreprinderea unde lucrează aceştia pentru a identifica sursa îmbolnăvirii. În majoritatea cazurilor, raporturile dintre o anumită boală şi o sursă poluantă nu devin evidente decît în urma studierii mai multor cazuri similare, fapt care se poate întinde pe mai mulţi ani de zile într-un cabinet medical, utilizîndu-se metodele convenţionale.

Este recomandabil ca, din momentul în care un medic suspectează o sursă poluantă, să sfătuiască bolnavul să meargă spre a fi consultat la un centru ambulatoriu. Medicii centrului, spre deosebire de colegii lor, au posibilitatea de a interoga bolnavul în mod detaliat şi de a trimite un specialist la domiciliul sau locul acestuia de muncă pentru a identifica sursa de poluare. Medicii centrului berlinez colaborează în prezent cu serviciile de cercetări din toate zonele Germaniei, cu institutele de medicină a mun- cii, cu Oficiul federal al Sănătă (BGA) sau Oficiul federal al me diului. Din momentul confirmă- rii unei bănuieli, se trece ime- diat la analiza sîngelui şi urinei, centrul redactează un raport şi îl trimite pe pacient la medicul de familie care îi va prescrie trata- mentul adecvat.

Astmaticii şi persoanele care suferă de dureri de cap şi de ameţeli se află de multe ori în căutarea cauzelor acestor simptome de ani de zile, fără a identifica sursa corectă de producere a acestora. Praful, condensul, zidurile infestate de pesticide, diferitele tipuri de solvenţi din zugrăveală, mobilele şi cleiurile se pot afla la originea acestor alergii. Avînd în vedere numărul uriaş de produse chimice prezente în viaţa noastră de zi cu zi, este din ce în ce mai dificilă diagnosticarea şi prevenirea bolilor datorate condiţiilor ambientale.

Clinica Steglitz, din cadrul Universităţii libere din Berlin, va fi completată în curînd cu un institut de medicină a mediului, a cărui principală sarcină va consta în prelucrarea datelor culese de centrul ambulatoriu din Berlin. Pe termen lung, se speră ca activităţile centrului şi ameliorarea de ansamblu a îngrijirilor acordate bolnavilor să aibă repercusiunile dorite asupra politicii din domeniul mediului înconjurător. Dacă experienţa specialiştilor în medicina mediului va fi utilizată cum se cuvine la construirea clădirilor şcolare şi a instalaţiilor industriale în zonele locuite, numeroase cazuri de îmbolnăviri vor putea fi evitate.

Şerban Filip

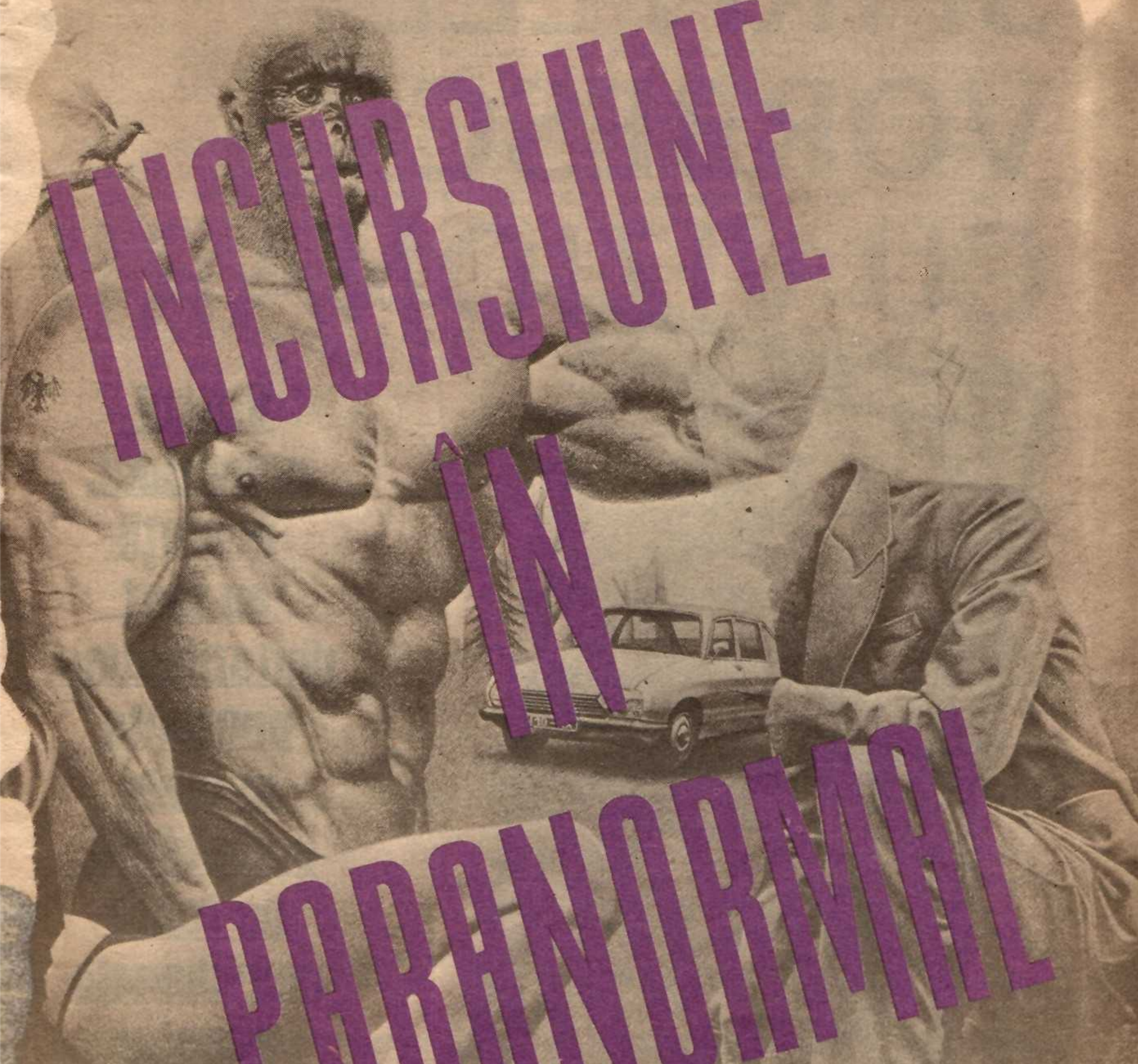

INCURSIUNE ÎN PARANORMAL

realizată de ION ȚUGUI

SPIRITELE VORBESC CU VIZIONARII

Viziuni, previziuni, profeţii au fost dintotdeauna prezente în toate societăţile, pe toate meridianele acestei planete

VIZIUNI, PREVIZIUNI, PROFEŢII AU FOST DINTOTDEAUNA PREZENTE ÎN TOATE SOCIETĂŢILE, PE TOATE MERIDIANELE ACESTEI PLANETE. DIFERĂ DE LA UN MERIDIAN LA ALTUL ŞI DE LA UN GRAD LA ALTUL DE SPIRITUALITATE PRACTICA ŞI SUBSTANŢA COMUNICĂRILOR EZOTERICE SAU RITUALE. NU O DATĂ S-AU DECLANŞAT ADEVĂRATE CAMPANII ÎMPOTRIVA VIZIONARILOR, AŞA CUM NU O DATĂ VIZIONARII ŞI PROFEŢIILE AU FOST ÎN CENTRUL ATENŢIEI ŞI AL RESPECTULUI GENERAL. DE LA INCHIZIŢIE LA "VÎNĂTOAREA DE VRĂJITOARE" AU TRECUT CÎTEVA SECOLE, DAR VICTIMELE PRIMULUI MOMENT ISTORIC ŞI CELE ALE CELUI DE-AL DOILEA NU AU CONSTITUIT O OPRELIŞTE SERIOASĂ PENTRU NOI ŞI NOI PROPOVĂDUITORI AI EVENIMENTELOR DIN VIITOR. FIECARE SECOL ŞI-A AVUT VIZIONARII SĂI, DAR TREBUIE SĂ NE RESEMNĂM CU ADEVĂRUL CĂ ÎN AFARĂ DE SFINŢII PROFEŢI CUNOSCUŢI DIN BIBLIE, CEILALŢI, ÎN SUCCESIUNEA LOR VIZIONARĂ N-AU REUŞIT SĂ INFLUENŢEZE MERSUL ISTORIEI EVENIMENŢIALE. NICI MĂCAR NOSTRADAMUS, CARE RĂMÎNE CEL MAI MARE VIZIONAR AL ACESTUI MILENIU...

ASUPRA FENOMENULUI S-AU APLECAT CU SERIOZITATE ÎNVĂŢAŢII ROMÂNI, UNII FILOZOFI, METAFIZICIENII, TEOLOGII ORTODOCŞI. OPINIILE SUNT FOARTE ÎMPĂRŢITE, ÎNTRE ACCEPTARE ŞI RIDICULIZARE, ÎNTRE ÎNCREDERE DEPLINĂ ŞI APELURI ULTIMATIVE ÎMPOTRIVA OBSCURANTISMULUI. FENOMENUL VIZIONAR A RENĂSCUT ÎN ROMÂNIA DUPĂ DECEMBRIE 1989, ACTUALMENTE CUNOSCÎND O VARIETATE DE EXPRESII VIZIONARE ŞI DE COMUNICĂRI DIN SFERA PARANORMALULUI FĂRĂ PRECEDENT. PUBLICÎND DE-A LUNGUL ULTIMILOR DOI ANI O SEAMĂ DE "INCURSIUNI ÎN PARANORMAL", NU PUŢINI CITITORI AU VĂZUT ÎN MINE UN PRACTICIAN ÎN ALE OCULTISMULUI, UN INIŢIAT ÎN SPIRITISM, CEVA MAI MULT CHIAR, "UN FACTOR POLUANT" AL MORALEI POZITIVE. DUPĂ ATÎŢIA ANI DE CENZURARE ŞI OBSTRUCŢIONARE A ORICĂREI INFORMAŢII DIN DOMENIUL MANIFESTĂRILOR EXTRASENZORIALE, AFLUXUL DE REVELAŢII PARANORMALE ŞI DE VIZIUNI TRANSCENDENTALE ŞOCHEAZĂ AŞEZĂMÎNTUL SUFLETESC MATERIALIST.

ÎNAINTE DE A PORNI ÎN ACEASTĂ "EXCURSIE" PRIN LUMEA VIZIONARILOR DE EXCEPŢIE, ÎL ROG PE CITITOR SĂ NU-MI APLICE CALITATEA DE INIŢIAT CI PE ACEEA ÎN SPIRITUL CĂREIA AM CONVENIT SĂ SCRIU DESPRE ACESTE FENOMENE - UN SCRIITOR CARE ŞI-A PROPUS, PRECUM ATÎŢIA DINTRE ÎNAINTAŞI, SĂ OBSERVE ŞI SĂ CERCETEZE PRIN MIJLOACE CULTURALE FENOMENELE AŞA-ZIS PARANORMALE! CU ACESTEA SPUSE, RĂSPUND ATÎT CELOR CARE MI-AU SCRIS CU ADMIRAŢIE, CÎT ŞI CELOR CARE ÎN MOD ABUZIV ŞI NECUGETAT MI-AU REZERVAT UN LOC NEMERITAT ÎN "PROPAGANDA OBSCURANTISMULUI"! UN SCRIITOR NU POATE FI, NICI SUB SEMNUL FORŢĂRILOR, UN MESAGER AL OBSCURANTISMULUI. ÎN ACELAŞI TIMP, ÎNSĂ, EL NU POATE ABDICA DE LA DATORIA DE A ILUSTRA UN FENOMEN DE MARE AMPLOARE, REVITALIZAT ÎN ROMÂNIA ÎN ULTIMII ANI MAI ALES, ŞI CARE ARE DESTULE CONOTAŢII MORALE, SPIRITUALE, RELIGIOASE, TRANSCENDENTALE. DUPĂ CUNOŞTINŢA MEA, ACEST FENOMEN, CARE INCLUDE O EFLORESCENŢĂ A SUBIECŢILOR CU CAPACITĂŢI BIOENERGETICE EXCEPŢIONALE, A ÎNCEPUT SĂ CAPETE O EXTINDERE MARE, RECEPTAT LA NIVEL LARG SOCIAL.

ESTE ADEVĂRAT CĂ ÎN DESFĂŞURAREA CARE URMEAZĂ AM CONVOCAT DOAR O PARTE DIN VIZIONARII AUTOHTONI. APROAPE TOŢI, FIE NUMIŢI, FIE PĂSTRÎNDU-LE ANONIMATUL, DIN PROPRIA LOR DORINŢĂ, SUNT ÎNTR-UN FEL SAU ALTUL NIŞTE INIŢIAŢI. DE LA VIZIUNI COSMICE, LA ALTELE TERESTRE, SPECTRUL COMUNICĂRILOR PRIN VIS SAU DIRECT, ÎN TRANSĂ SAU MENTAL ESTE FOARTE BINE REPREZENTAT. NE PUTEM FACE ASTFEL O IMAGINE DESPRE "CE VOR SPIRITELE SUPERIOARE" DE LA NOI, CE NE POATE REZERVA VIIŢORUL, CUM SE VEDE DIN DIMENSIUNEA ASTRALĂ DESTINUL NOSTRU DE MURITORI. CEL CE CONSEMNEAZĂ CELE CE URMEAZĂ ŞI-A INVESTIT BUNA CREDINŢĂ ÎN INTERLOCUTORII SĂI VIZIONARI, DAR ŞI ABSOLUTA NEUTRALITATE ÎN EVENTUALITATEA SCADENŢELOR VIZIONARE...

Pentru a intra în universul iniţiaţilor care au reuşit performanţa de a face un pas spre lumea la care noi nu avem acces, uneori nici măcar nu-i acordăm credibilitate, am optat pentru trei tipuri de comunicare extrasenzorială. Voi începe aşadar cu cel ce mi se pare mai puţin şocant, atît prin conţinutul mesajelor, cît şi prin expresia intenţională. Modul de comunicare sau accesul la impactul cu spiritele superioare rămîn taine ale vizionarilor. Se cunosc procedee, rigori prealabile, pregătiri, modalităţi... a le consemna doar pe cîteva din ele ne-ar lua foarte mult spaţiu.

Mesajele care urmează i-au fost transmise unei persoane distinse, o intelectuală, o iniţiată în domeniul extrasenzorial. Figură plăcută, învăluită într-o bunătate endemică. Înainte de a-mi transmite comunicările cu spiritele superioare, le-a cerut îngăduinţa. I-am citit pe faţă bucuria atunci cînd i s-a comunicat că are voie - există şi situaţii în care se exprimă interdicţia categorică! Iată primul mesaj:

"Numai cei care vor crede cu inima în Dumnezeu, care se vor ruga pentru iertarea păcatelor şi vor antrena şi pe alţii în această viaţă curată vor merge în Împărăţie.

Cei ce nu cred în viaţa spirituală, cei ce iubesc confortul au să se ostenească pe lumea cealaltă ca robi ai propriilor slăbiciuni.

Nu credeţi că lumea aceasta tridimensională este totul. Urmează alte spaţii şi planuri în care ochii muritorilor nu văd. Acolo sînt oraşe de lumină în care anumite suflete vibrează de bucuria altei fericiri ce nu o cunoaşteţi încă: aceea de a merge avîntat spre slava divină.

Nu puteţi înţelege astfel de lucruri. Sunt peste imaginaţia voastră.

Cei ce vor ajunge în Împărăţie vor cunoaşte multe bucurii pentru care nu există cuvinte spre a fi descrise. Vor avea puteri noi, senzaţii noi, simţuri noi, vor călători pe orice planetă a Universului, se vor cufunda în lumina Soarelui, vor avea acces la anumite cunoştinţe ce depăşesc mult ştiinţa actuală, vor asculta muzica celestă, vor mirosi parfumuri desăvîrşite, vor dori să poată să-L

"Mai toate mesajele creştine, transmise prin voci (pe cale mentală), în vis, în gînd sau chiar în scris, în stare de transă sau în alte feluri, au un ton asemănător, sentenţios-benefic, avertizant şi categoric."

slujească pe Dumnezeu tot timpul făcînd cele plăcute Lui.

Cei ce nu Îl recunosc ca Divinitate Absolută, Adevăr Absolut, Lumină Pură, Conştiinţa Universului, Creator Unic şi Iubire nu vor putea ajunge în Împărăţie.

Pentru aceştia va începe Infernul. Negru, ancorat în gol, nimicul în care vor căuta ceva de care să se agaţe, unde vor retrăi de infinite ori nesăbuinţele, bestialităţile, violenţa verbală, gîndurile urîte, vor vedea monştrii sufleteşti înfiorători. Acolo vor întîlni mamele copiii sfîrtecaţi de chiuretaje, acolo anii vor fi amari de singurătate, acolo copiii vor vedea părinţii despărţiţi, acolo mîncarea va fi otravă, acolo sunetul va fi asurzitor, acolo nimeni nu ajută pe nimeni, totul e ură, răzbunare şi invidie. Nu am dori nici unui suflet, oricît de păcătos ar fi, să trăiască durerea, suferinţa şi spaima o veşnicie.

Mai puteţi fi salvaţi. Salvarea stă în voi înşivă. Judecaţi-vă singuri şi cine se crede curat să nu se teamă. Dar cum bine ştiţi, curat a fost numai Iisus. Nu acceptaţi mila cînd vă judecaţi. Descoperiţi-vă petele de pe conştiinţă şi rugaţi-vă să primiţi ajutor să le puteţi curăţa cu faptele bune. Cînd veţi reuşi să ştergeţi măcar o pată, veţi avansa un pas spre Împărăţie. Nu mai pierdeţi timpul. A rămas şi aşa foarte puţin".

Mai toate mesajele creştine, transmise prin voci (pe cale mentală), în vis, în gînd sau chiar în scris, în stare de transă sau în alte feluri, au un ton asemănător, sentenţios-benefic, avertizant şi categoric.

Din aceeaşi sursă am reţinut în continuare şi mesaje de altă natură. Iată un mesaj din care reiese că spiritele superioare nu sunt străine de evenimentele politice. Vizionara a recoltat în stare de transă următorul mesaj:

"Curînd va apărea în România un om care va afla adevărul despre conturile lui

Ceauşescu. Va fi o mare agitaţie în jurul lui. De unde ştie, de ce nu a spus pînă acum, cum a aflat, acestea vor fi întrebările ce-l vor asalta.

Protejaţi-l nu pentru vestea adusă, ci pentru dragostea de ţară. Numai rugăciunile lui l-au făcut să afle aceste lucruri. Aflaţi adevărul despre conturi şi încercaţi să recuperaţi banii. Folosiţi-i pentru mai multe scopuri: economie, medicină, şcoli înzestrate cu aparatură modernă şi pentru biserici. Reconstruiţi bisericile dărîmate. Altfel se vor cheltui degeaba. Fiţi echilibraţi!"

De la această sarcină ultimativă - şi de bun simţ, la urma urmelor, vizionara a intrat în lumea spiritelor superioare pe o uşă de mare prestigiu mondial. Invocîndu-l în transă, i-a apărut spiritul marelui Shakespeare! Numai la rostirea numelui, ne simţim lacomi de curiozitate să aflăm cum "judecă" viaţa şi lumea, ideile, spiritul inegalabilului Wil. Să-l urmărim:

"Nu toţi oamenii sunt egali ca putere de înţelegere. Nu toţi oamenii au înţeles rostul lor pe Pămînt. Nu toţi oamenii au orgoliu; noutatea celor ce nu au avut aşa ceva este că vor gusta rodul modestiei.

Smerenia şi umilinţa te purifică. Cu capul plecat în jos eşti nevoit să vezi pămîntul din care te-ai născut şi în care ai să revii. Îţi vezi picioarele şi uiţi să gîndeşti la nasul purtat pe sus! Smerenia nu e probă numai pentru călugări, ci pentru orice om obişnuit. Am cuceri un munte dacă am reuşi să facem ca aceasta să facă parte din noi.

Ar mai fi alte calităţi de atins. Fiecare se şlefuieşte treptat cu grijă în cîte o viaţă. Lecţiile acestea adunate în cîte o carte pentru suflet au valoare. Fiecare carte e frumoasă în felul ei. Unele sunt mai groase, altele mai subţiri. Pentru fiecare carte am avea o admiraţie neştirbită de grosimea ei, dacă am citi-o, pentru că ea reprezintă un efort de creaţie, adună nişte personaje pe care le îndrăgim cînd le privim din alt sistem de referinţă. Cum am putea anula valoarea unei cărţi cu două vorbe neinspirat alese?

Şi totuşi din ceea ce se vede pretutindeni reiese că stăm mereu la pîndă să adulmecăm oamenii şi greşelile lor. Iubirea iartă şi uită, vindecă şi dă putere, apare şi rămîne cînd

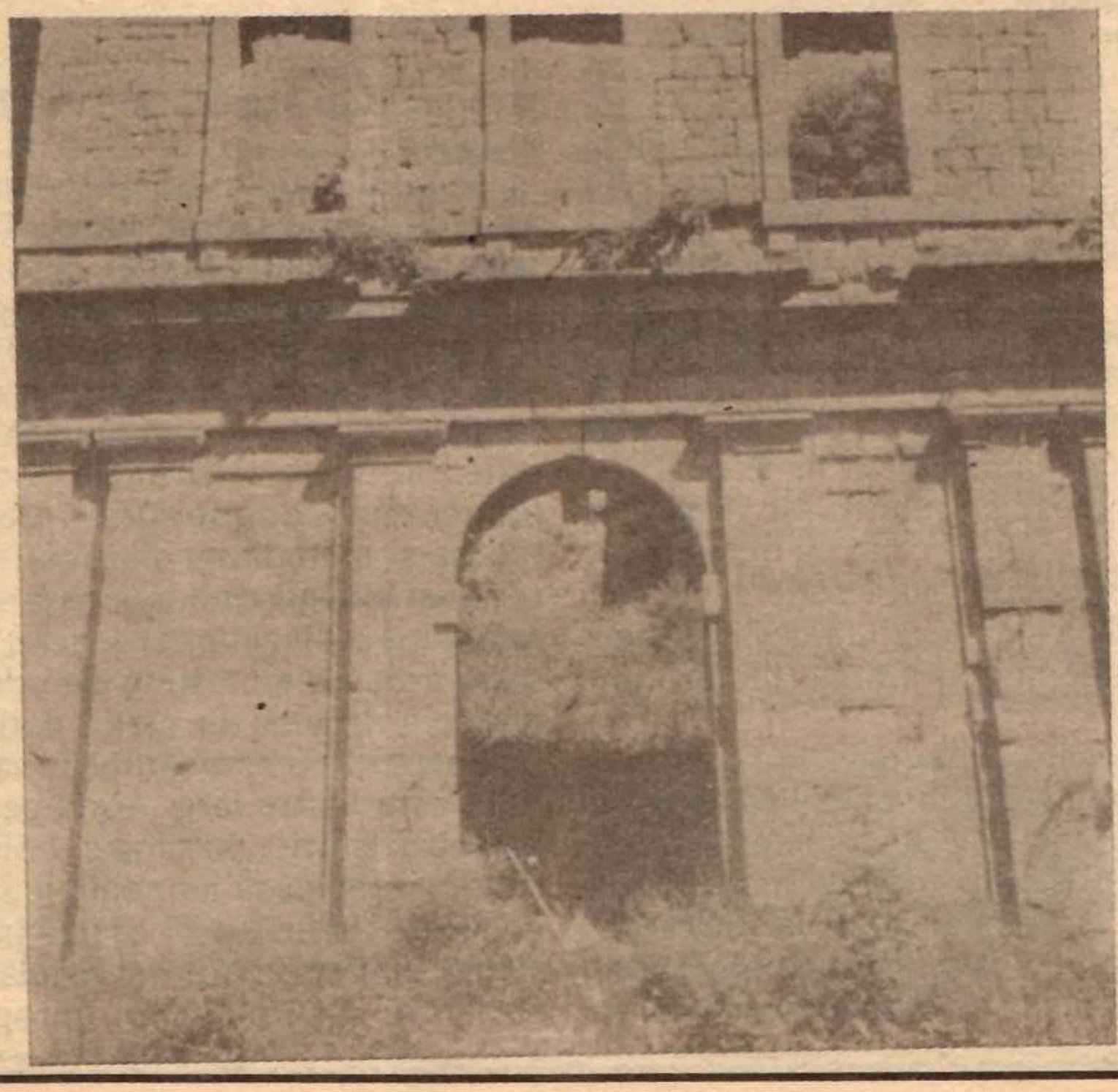

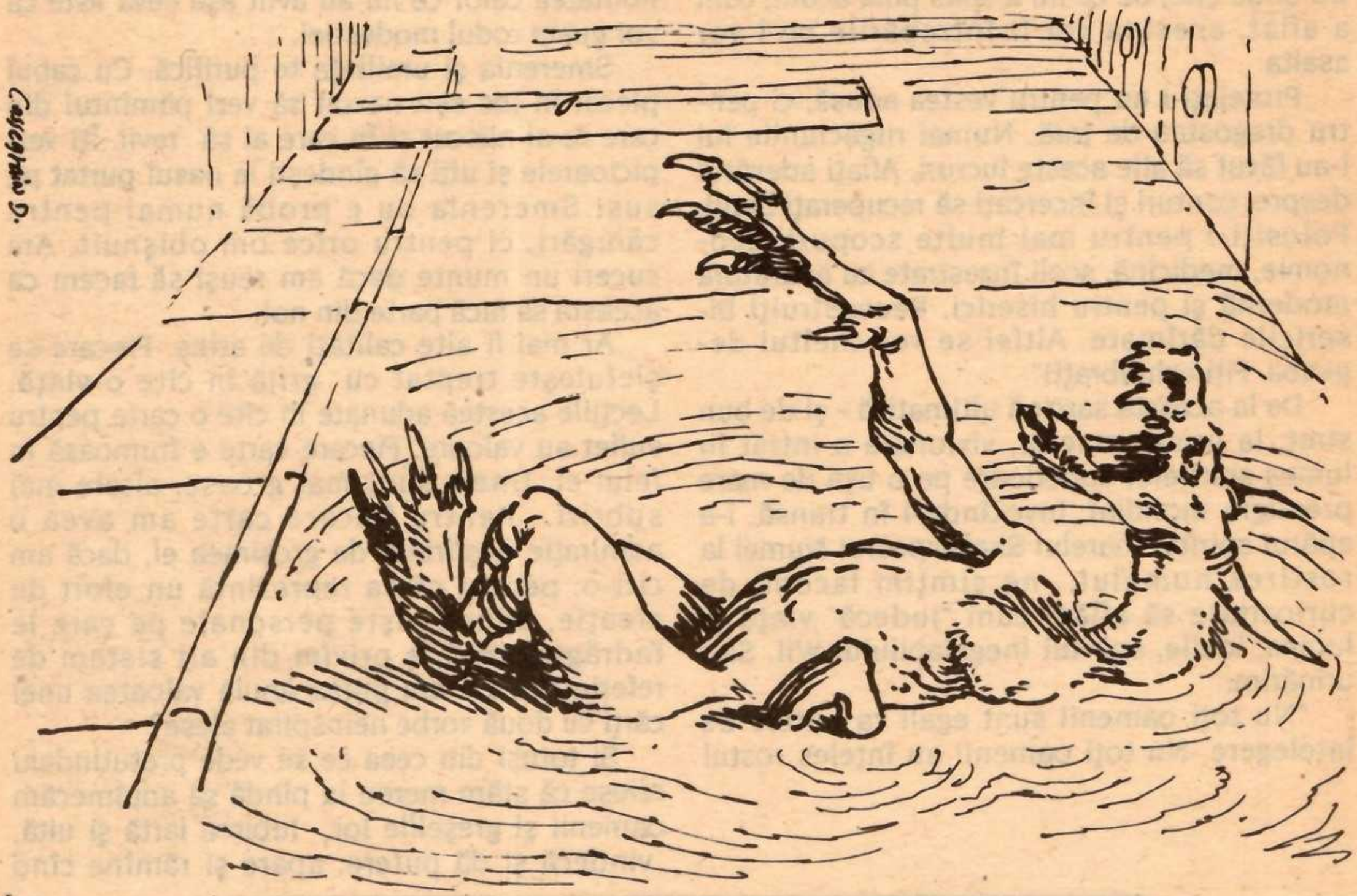

Constantin D.

este curată.

Nu uitaţi că a iubi înseamnă a dori, iubirea este viaţă, este speranţă, este încredere, este altceva decît a nutri simpatie, este adîncă şi inepuizabilă, este fără moarte. Cînd ajungi să spui „am iubit" deja anulezi ceea ce ai afirmat pentru că iubirea este permanentă, ia naştere din sine, nu moare. E veşnică, e adevăr, e mult mai mult decît mintea poate pricepe, e ceea ce inima o spune în limbajul ei nedesluşit.

Cei ce se iubesc se reîntîlnesc în succesiunea vieţilor ca mamă - copil, ca frate - frate, soră - frate, soră - soră, soţ - soţie, tată - fiu, iubit - iubită, pînă cînd legătura devine puternică şi se ajunge la adevăratele dimensiuni ale iubirii.

Extindeţi aceste experienţe la scară planetară. În cît timp vom iubi omenirea aşa cum ne-a iubit Iisus pe noi? Răspunsul îl va da fiecare la timpul său ca mod de înţelegere a vieţii. Ce este viaţa? Reflectaţi la tot ce-am spus şi veţi găsi un răspuns incomplet. Dar aveţi timp o veşnicie să răspundeţi. Cum aţi vrea să trăiţi această veşnicie? Aceasta este întrebarea..."

Spiritul marelui Shakespeare, pămîntean, se vede că a dispărut, luîndu-i locul un moralist calm, dilatat în idei, cu o singură obsesie a iubirii. Iar vizionara, care ascultă mesajul în transă, ea fiind în modul cel mai "concret" conectată mental şi acustic la o entitate din "cealaltă lume", pare că nu face decît să transcrie corect, exact, cuvintele pe care le aude în adîncul subconştientului. Comunicare ca proces şi metodă nu sînt foarte simple. Sînt cazuri şi situaţii cînd vizionara se simte epuizată după o singură transcriere, şi are nevoie, după aceea, de un timp de odihnă, ca să-şi recapete vigoarea din starea normală.

Spectrul comunicărilor în cazul unei iniţiate este foarte larg. Aproape că nu există personaj istoric, mitologic, politic sau spiritual, cu care ea să nu poată lua contact, convocîndu-i spiritul şi aşteptînd să-şi facă simţită prezenţa. Aceeaşi regulă este valabilă şi pentru spiritele celor apropiaţi, care au

„Curînd va apărea în Romania un om care va afla adevărul despre conturile lui Ceaușescu."

plecat în dimensiunea astrală. Ce se observă în mai toate cazurile, este că fiecare spirit în travaliul comunicării din veşnicie împrumută o seamă de particularităţi de limbaj şi chiar stilistice ale receptorului. Nivelul de cultură şi de cunoştinţe ale vizionarei se regăsesc în comunicările din lumea astrală...

Un mesaj transmis de spiritul celui ce-a fost John Kennedy, este aşteptat cu ardoare. Noi, care nu avem acces la astfel de comunicări, am dori, de pildă, ca fostul preşedinte al SUA, asasinat la Dallas, să ne spună din dimensiunea astrală adevărul adevărat al morţii sale. Însă aşa ceva spiritele nu fac. Spiritul lui Kennedy vorbeşte:

"Cîndva a avut loc o mare afacere care a zguduit lumea. Era o moarte suspectă care nu putea fi explicată. S-au efectuat expertize, s-au deschis procese şi s-au închis, s-a mai aflat cîte ceva, s-au scris cărţi, s-au turnat filme dar adevărul este încă departe.

Nu putea fi dezvăluit ca să nu reînceapă ceea ce abia se încheiase, adică războiul. Acum alte generaţii trăiesc, alte idealuri au în faţă, nimeni nu se uită în urmă. Şi totuşi...

Cînd rana nu este cauterizată, procesul inflamator recidivează. Sunt alţi oameni dar aceleaşi condiţii, sunt alte vremuri dar aceleaşi erori. Nu lăsaţi Mafia să-l omoare pe Clinton, ca democraţia să învingă. Aveţi timp să vă lămuriţi, să luaţi măsuri de asigurare. Opriţi boala neagră, şantajul, corupţia, criminalii plătiţi. Opriţi neapărat acest complot ce abia se coace.

Un avertisment ca acesta trebuie să ajungă la ei.

Cumplite sînt morţile oamenilor nevinovaţi. Nu au nici o vină că au permis oamenilor ceea ce Dumnezeu le-a dat: libertatea de a trăi liniştiţi într-o ţară liberă!

Mai aveţi timp să urmăriţi ce se întîmplă. Nu uitaţi şi să fiţi vigilenţi în anul 1993!"

Mesajele nu sunt niciodată complete, cuprinzătoare, explicative sau pragmatice. Întotdeauna spiritele comunică prin aluzii. Chiar cînd este vorba de situaţii aparent

grave, premonitorii, spiritele par devitalizate de idei şi de putinţa de-a transmite nişte "informaţii" concrete în felul în care am face-o noi, de pildă, atît de legaţi de concretul social şi al existenţei.

În încheierea mesajelor comunicate unei vizionare romînce am reţinut o voce celebră, un spirit celebru, o celebritate a culturii noastre. Este vorba de Nicolae Iorga. Cititorul care are deja imaginea formată a marelui istoric şi cărturar, trebuie să renunţe la ea, deoarece spiritul lui Iorga, nemuritor pe pămînt ca şi în dimensiunea astrală, ne va apărea, de asemenea, modificat. Să-l ascultăm:

"Adevărul nu apare cînd ai nevoie de el. El se revelează după un timp de maturare. Un om nu este oricînd gata să recepţioneze adevărul. Uneori nu este suficient de adult să-l înţeleagă, alteori nu este pregătit sufleteşte să-l accepte şi, în fine, se întîmplă să renunţe la a-l mai căuta.

Adevărul meu nu este acelaşi cu adevărul tău sau cu al lui. Adevărul doare, supără dar vindecă. Adevărul are calitatea de a nu avea adversar. Îl crezi sau nu, nu îl poţi schimba. Minciuna are alte proprietăţi. Este crezută uşor, acceptată cu plăcere, este maleabilă, schimbătoare, derivabilă şi cu tupeu. pătrunde oriunde, are acces la nivele înalte, unde tronează. Nu se află după gratii căci scapă uşor. Se înlănţuie cu suratele ei, se ramifică,

„Nu toți oamenii sunt egali ca putere de înțelegere. Nu toți oamenii au înțeles rostul lor pe Pământ."

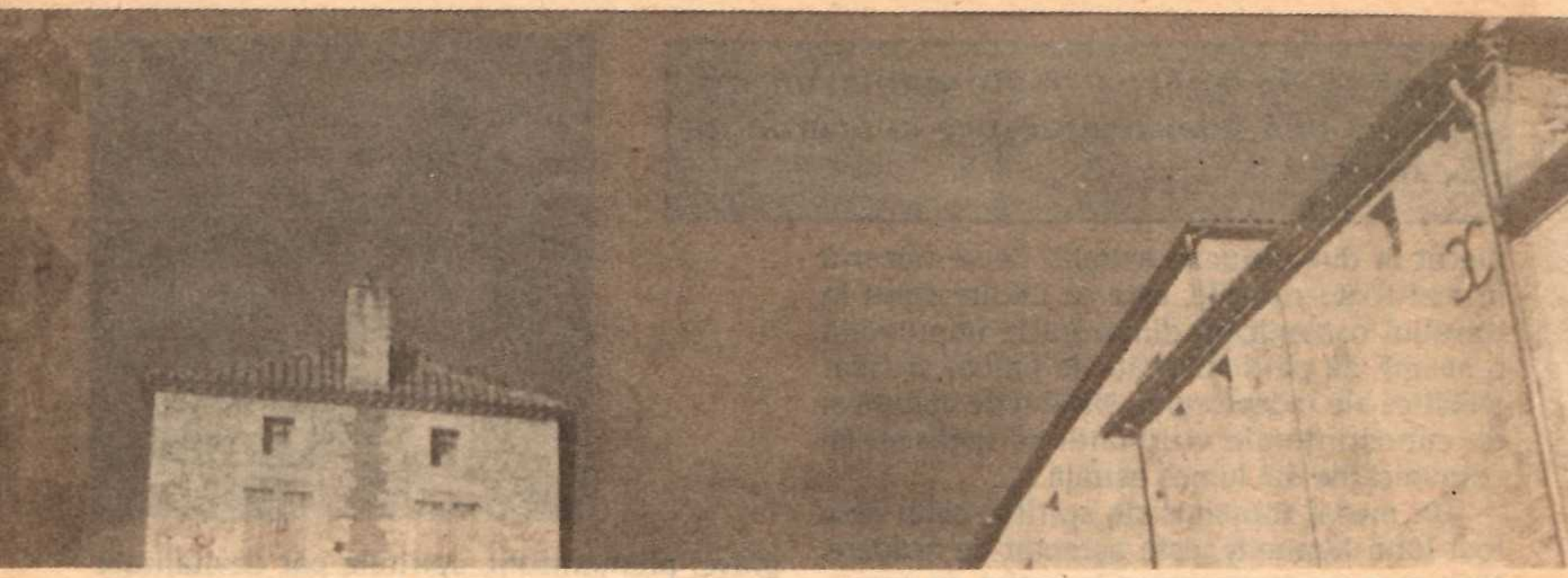

devin o armată.

Ce au spus adepţii acestui concept asupra adevărului cînd au avut de apărat adevărul? Au fost martori sau au trecut de partea minciunii, au fost curaţi sau maleabili, au preferat durerea sau confortul laşităţii. Au fost puţini apărători ai adevărului care s-a văzut aproape singur, înconjurat de o armată de oameni imaturi.

Oare după două mii de ani veţi fi în stare, după atîtea vieţi de meditaţie, să apăraţi adevărul? Dar să-l recunoaşteţi măcar?

Vom vedea cine trece examenul!

Nu există mai multă înţelegere ca acum a monstruozităţii vieţii pe care o trăim.

Nu alegeţi minciuna în locul adevărului. Veţi suferi cumplit. Localizaţi şi stîrpiţi orice minciună pînă nu se propagă şi devine fenomen de masă.

Acum ori niciodată!"

Spiritul lui Nicolae Iorga din dimensiunea astrală a mai păstrat foarte puţin din fervoarea polemică şi s-a golit complet de respiraţia uriaşă a frazei pline de contexte. La fel ca în alte cazuri, mesajul preferă o idee, ca o obsesie, pe care o enunţă doar şi avertizează.

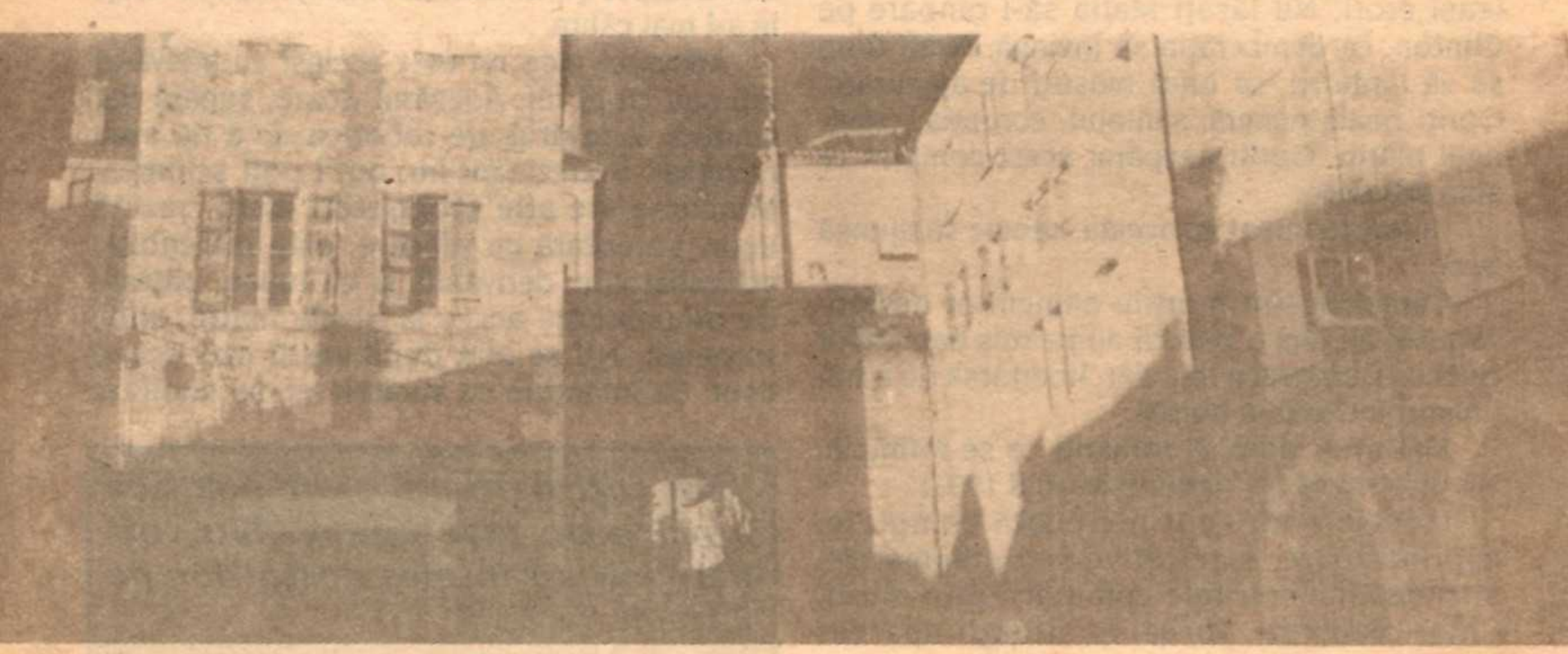

În fine, vizionara a contactat în aceeaşi stare de transă, care îi înlesneşte accesul la spiritele superioare, spiritul celui ce-a fost medicul Angel Burlacu. Vom putea observa că spiritul nu s-a deprofesionalizat, rămînînd şi în dimensiunea astrală ceea ce a fost locuind corpul fizic pe pămînt:

"Cauza celor mai multe boli este sufletul. El se îmbolnăveşte primul de cele ce îl fac nefericit. Orice supărare, orice necaz sunt boală pentru suflet. Bucuriile îl vindecă, îl întăresc. Nu orice bucurie este leac însă. Numai cele izvorîte din dragoste, datorie împlinită, devotament, succes al efortului constructiv, amare fiind bucuriile ambiţiei deşarte, ale răzbunării şi răutăţii satisfăcute.

Toate acestea au darul de a orbi natura omului, de a o face infirmă, de a o mutila. Nu atît cantitatea acestor accese contează, ci calitatea şi intensitatea lor.

Vinovăţia nerecunoscută arde sufletul, amarul vieţii indecente îl îneacă, o clipă de răutate îl înnegreşte.

Un om sănătos are o altă mină decît un om bolnav. Acesta din urmă are mai întîi perturbări în plan psihic, mental, în plan energetic, al schimbului de energie cu mediul cosmic, şi abia apoi al celui fizic.

Bolile corpului nostru sunt boli ale sufletului nostru. Pilulele nu vindecă sufletul ci parţial corpul. Nu injecţiile ne curăţă conştiinţa.

Caută în oglinda sufletului tău şi vezi ce greşeală te-a îmbolnăvit. Mărturiseşte-o, regret-o sincer, deplînge-o şi ai să vezi încet cum boala va dispare. Altfel tratamentele nu vor duce la vindecări complete.

Vindecaţi-vă conştiinţa!

Vindecaţi-vă sufletul!

Cercetaţi-vă inima!

Abia apoi încercaţi bioenergia, pastilele sau bisturiul.

Localizaţi răul şi extirpaţi-l cu voinţa. Puterea voinţei este cel mai bun leac, iar conştiinţa cel mai bun doctor.

Prin purificare vă menţineţi sănătatea."

Aşa este văzută relaţia boală-sănătate în lumea spiritelor.

Întrebarea pe care şi-o pune orice cititor,

"Spectrul comunicărilor în cazul unei iniţiate este foarte larg. Aproape că nu există personaj istoric, mitologic, politic sau spiritual, cu care ea să nu poată lua contact"

este în ce măsură putem acorda credibilitate unor mesaje de acest fel, care doar prin faptul că ele ni se impun de către vizionari drept autentice, sînt în stare să ne tulbure profund. Au devenit de mult celebre mesajele Iuliei către tatăl său, marele cărturar Bogdan Petriceicu Haşdeu. Cititorul cunoaşte multe alte performanţe în comunicarea unor vizionari cu spiritele superioare. Însă a ne hazarda într-o atestare categorică este destul de dificil. Trebuie să avem în vedere faptul indiscutabil, că precum în cazul vizionarei din revelaţiile căreia am transcris aceste mesaje, toate celelalte, avînd şi un prestigiu autentic în însăşi sinceritatea trăirii, trebuie luate şi considerate ca atare.

Evident, cel mai uşor lucru ar fi să aruncăm astfel de experimente paranormale în zona numită frecvent a *obscurantismului!* Încă nu avem la îndemînă, pentru analize temeinice, multe din misterele sufletului omenesc pentru a le decodifica şi analiza în laborator. Dar şi atunci cînd astfel de mesaje, integrate fenomenologiei extrasenzoriale, găsesc conotaţii şi chiar diagnostice psihiatrice, la o cercetare atentă vom observa că mijloacele ştiinţifice ating un punct lăsînd o puzderie de alte puncte în suspensie.

Vizionara care mi-a comunicat cele de mai sus nu trişează, ea nu şi-a făcut o preocupare obsesivă din a comunica; pe ea spiritele superioare o caută; uneori, cînd ea însăşi doreşte să le contacteze, nu-i acceptă dorinţa, o respinge categoric. Între vizionară şi spiritele superioare se aşază aşadar un protocol anume, de care numai vizionara trebuie să ţină seama. Spiritele sînt deosebit de intransigente, aş spune chiar "năzuroase". Aşa stau lucrurile cînd este vorba de spiritele decedaţilor, ale oamenilor. În cazurile de comunicare cu spirite din dimensiunea sacră, lucrurile se schimbă. Comunicările cristice sau mariale se efectuează diferit, în alt registru de rigoare şi acces.

CONTACTE SI CONTACTAȚI

MAI COMPLETE, MAI PROBLEMATIZATE ŞI MAI AMPLE SUNT COMUNICĂRILE NU MAI PUŢIN INCREDIBILE ÎN APARENŢĂ, CU VOCI ŞI MESAGERI, CU INTELIGENŢE EXTRATERESTRE.

Faptul că fiinţe aparţinînd unor supercivilizaţii din altă parte a Galaxiei sau a Cosmosului, ne-au contactat pe noi pămîntenii, transmiţîndu-ne - ca în cazul de faţă -, mesaje cu un conţinut pronunţat filozofic, dar şi etic-moral, deci faptul acesta a trezit în lumea ufologilor, dar şi în aceea a cercetătorilor fenomenelor paranormale multe controverse. Pasionaţii şi fanaticii susţinători ai veridicităţii comunicărilor din spaţiul extraterestru se pare că au suferit de o exaltare lipsită fatalmente de discernămînt; aşa cum ceilalţi, care au negat în mod categoric putinţa unor comunicări cu fiinţe din alte civilizaţii, au păcătuit la rîndul lor prin verdicte apodictice, de negare şi chiar pline de ironii nemeritate.

Există oare un punct de vedere de mijloc, catalizator? Şi dacă n-ar exista, el trebuie acceptat, atîta vreme cît azi suntem mai permeabili ca oricînd la consensul că singurătatea noastră în Univers ar ţine de eroare şi de ignoranţă. Estimările astronomilor, fizicienilor, ale oamenilor de ştiinţă care se ocupă de "lumea miliardelor de corpuri cereşti" conduc, teoretic, la ipoteza existenţei în Univers şi a altor civilizaţii, a altor forme de viaţă inteligentă.

Pentru grupul GALACTELLUS, din Petroşani, care se află în contact cu grupul francez GALACTELUS încă din anul 1990 fiind vorba de unul din cele mai importante grupuri ce se ocupă nu numai cu studierea teoretică a fenomenului extraterestru, ci şi cu realizarea practică a unor contacte telepatice cu alte nivele de conştiinţă - energie existente în Univers -, comunicarea telepatică de mesaje pare să fi devenit un fapt curent, ce ţine de o "stranie normalitate". Este necesar de consemnat faptul că "expansiunea telepatică" spre inteligenţele extraterestre contactate, şi recoltarea unor răspunsuri din spaţiul unor inteligenţe superdezvoltate au o motivaţie concretă, descrisă în cele ce urmează.

Motivaţia sau motivaţiile conţin în general insatisfacţii privind evoluţia umanităţii şi a fiinţei umane în particular; pe acest fond al "erorilor catalogate" apare un fel de "dialog critic" între reprezentanţi pămînteni, care fac dovada unei inteligenţe remarcabile, dar şi a unor intuiţii operative, şi "glasurile" dintr-o altă lume, care prin capacităţile lor telepatice şi bioenergetice ne pot convoca la "aceeaşi masă" pentru dezbateri filozofice şi existenţiale.

O remarcă în plus, înainte de a da curs motivaţiilor, este necesar ca persoanele să aibă o pregătire filozofică şi viitorologică reale, focalizate îndeobşte pe sugestia plauzibilă şi inteligentă a putinţei de-a ne reconstrui pe noi înşine în cadrele unei lumi, ale unei societăţi la rîndul lor reconstruite din temelii. De menţionat este şi faptul că membrii grupurilor amintite mai sus, care au reuşit contacte directe cu fiinţe inteligente din univers, nu au "pasiuni politice", doar accidental unele idei pot fi asociate modului de a gîndi al unor analişti politici.

Iată motivaţiile care au făcut necesară contactarea unor inteligenţe extraterestre superioare, prin contactul cu acestea, cu spiritualitatea şi înalta lor evoluţie noi, pămîntenii, putîndu-ne reorienta cursul vieţii şi al civilizaţiei Pămîntului.

Textul care mi-a parvenit prin bunăvoinţa domnului Dan Chiaburu, din Petroşani (de la grupul GALACTELLUS), cuprinde o sinteză a principalelor direcţii de evoluţie ale civilizaţiei noastre. Le vom cunoaşte în ordinea care urmează:

CRIZA CONTEMPORANĂ

În ciuda unor descoperiri ştiinţifice şi mijloace tehnologice sofisticate, societatea nu mai este în măsură să dea răspunsuri problemelor fundamentale ale fiinţei umane, şi nici să-i satisfacă nevoile existenţei.

Ajungem astfel la un dezechilibru profund, la o insatisfacţie şi o teamă crescute, porţi deschise spre negativism, spre disperare şi spre violenţa cea mai crudă şi mai inutilă.

Nici unul din sistemele de "sprijin" - filozofie, religie, artă, ştiinţă, esoterism, ocultism etc. - nu mai reuşeşte să canalizeze acest curent. Fiecare tradiţie, care chiar la originea ei se baza pe un contact cu o dimensiune cosmică, s-a închis în propriile ei structuri, a pierdut ideea unificatoare iniţială şi nu mai poate aduce o soluţie definitivă şi eficientă deoarece ea nu mai cuprinde totalitatea realului.

FILOZOFIA

Ar fi trebuit să ridice individul spre un ideal înalt de viaţă şi să-i permită să studieze universul prin intermediul anumitor concepte, dar a devenit un sistem de abstracţie mentală ruptă atît de viaţa obişnuită, cît şi de ritmurile cosmice, neaplicînd practic principiile pe care le susţine teoretic.

RELIGIA

Rolul ei principal era constituirea unei legături bazate pe iubire între diversele părţi ale fiinţei pentru a ajunge la Dumnezeu, dar lasă deoparte şi uneori chiar condamnă energia vitală profundă, tăind astfel rădăcinile prin care copacul îşi extrage seva, nelăsîndu-i posibilitatea să dea rod.

ŞTIINŢA

Ar fi trebuit să permită înţelegerea universului, a fiinţei umane şi a Creatorului printr-o metodă obiectivă, precisă şi raţională. Ea a căzut însă în capcana propriilor sale scheme, ajungînd să nege existenţa Aceluia, oricare ar fi numele pe care l-am folosi pentru a-l numi, fără de care nu ar fi fost creat nimic.

Ştiinţa se loveşte acum de fenomene pe care ea nu le poate explica, refuzînd singurele motive posibile care ar putea sta la baza respectivelor manifestări.

ARTA

Sensul ei era dezvoltarea sensibilităţii fiinţei, pentru a o aduce într-o stare mai nuanţată, mai subtilă, pentru a putea pătrunde în secretele Universului printr-o percepţie intimă foarte fină. Însă arta s-a închis într-o elaborare şi o contemplare narcisistă şi complexă, neajungînd la o deschidere spre Divin.

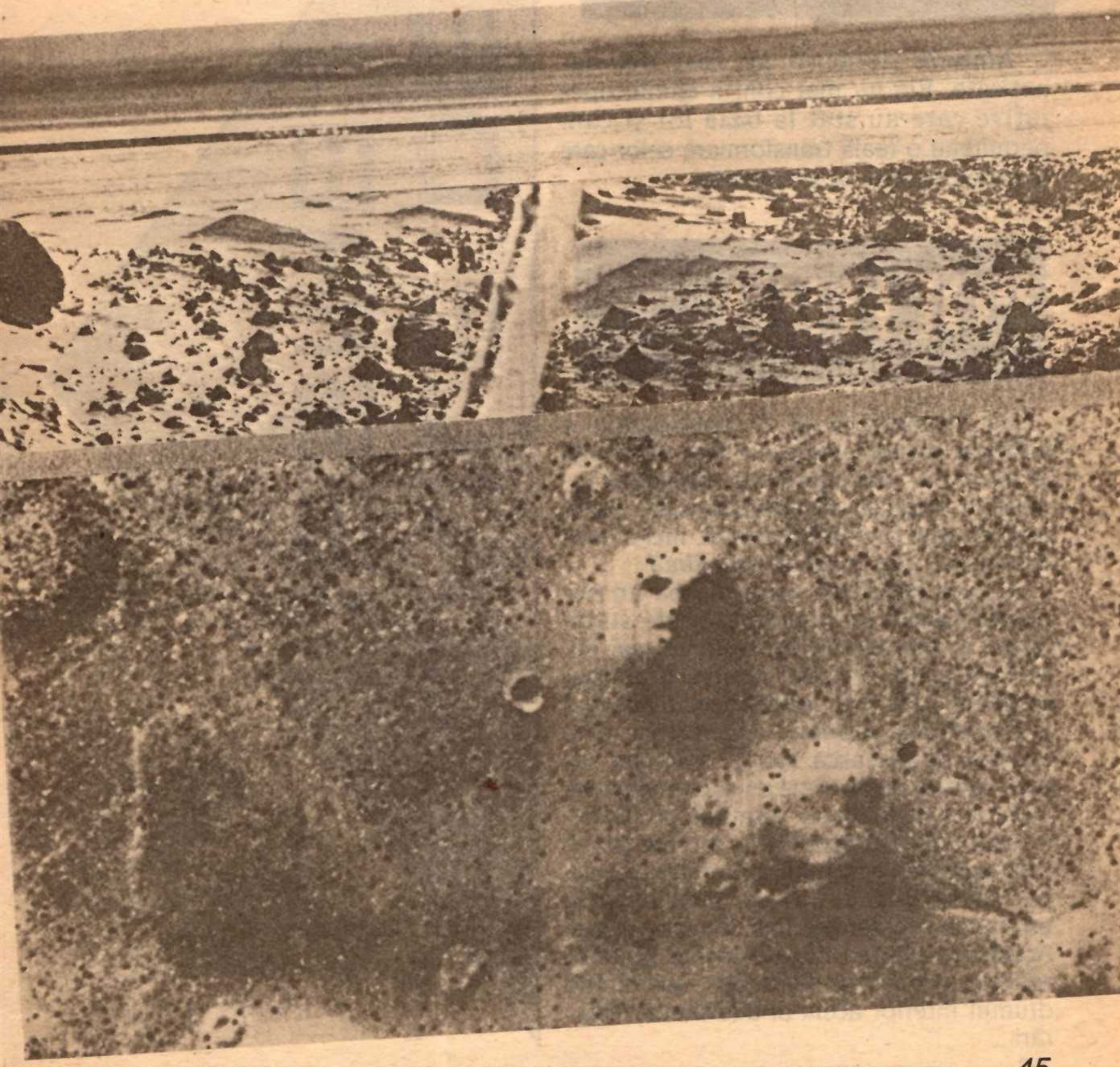

ESOTERISMUL ŞI OCULTISMUL

Ambele domenii au fost demagnetizate. Ele nu mai conţin cheile operative care au stat la baza lor şi care permiteau o reală transformare celor care le experimentau cu sinceritate.

POLITICA

Se dovedeşte la fel de ineficientă în a schimba lumea, pentru a o face mai bună şi pentru a aduce fericirea, deoarece remediile propuse nu înlătură cauza bolii, care nu este o criză financiară, nici o criză de energie, ci o *criză de conştiinţă*.

Celula familistă, care oferea un oarecare suport de siguranţă şi de stabilizare, se dovedeşte din ce în ce mai lipsită de forţă. Secolul nostru hipermaterializat, care şi-a pierdut sensul sacrului şi al efortului interior, a încercat cu toate acestea să găsească soluţii, surogate iluzorii care să demonteze cu şocuri electrice sufletul nostru obosit: exaltare prin intermediul superproducţiilor în 3 dimensiuni, prin cucerirea spaţiului, prin mass-media, publicitate sau pur şi simplu prin excitante. Problemele însă rămîn aceleaşi. Aceste deschideri iluzorii închid fiinţa în reflexe şi mai condiţionate, ascunzînd drumul interior acela al adevăratei eliberări...

CĂILE EFICIENTE DE ELIBERARE

CITITORUL A ÎNȚELES DESIGUR CĂ PÎNĂ ACUM AU FOST EXPUSE O SEAMĂ DE MOTIVAȚII GLOBALE PRIVIND INSATISFACȚIILE EVOLUȚIEI UMANE LEGATE DE PROCESELE ȘI ÎN ACELAȘI TIMP DE "STAGNAREA" NOASTRĂ ÎN IMPERFECȚIUNE ȘI NEDESĂVÎRȘIRE

Întrucît avem de-a face, în continuare, cu un *program* de mare amploare şi cu contacte posibile între noi şi lumile galactice, "căile de ieşire", sugerate, trebuie să remarc dinainte că au un potenţial de inteligenţă remarcabil; pentru cititorul sceptic faţă de ideile ce vor urma, par să fie de-ajuns demonstraţiile articulate pe ceea ce s-ar putea denumi "o filozofie cosmică".

"Este necesară crearea unei sinteze între tradiţiile, religiile din Era Peştilor şi noile domenii ştiinţifice, noile cunoştinţe din Era Vărsătorului. O sinteză între Trecut şi Viitor, care să integreze toate părţile fiinţei pentru a o face să existe din nou în ţesătura Conştiinţei originare, pentru a relua locul pe care să îl ocupe în Cosmos.

Fiinţa umană trebuie să fie un pod, o punte între lumea formală şi curenţii de energie spirituală.

Ea trebuie să fie legătura între corpurile vibratorii macrocosmice şi microcosmice.

Ea trebuie să fie locul de trecere unificat între cei doi curenţi energetici fundamentali, legaţi de Creator şi de Creaţie:

- curentul ce emană din Principiul Divin al Creatorului spre zonele cele mai periferice şi cele mai îndepărtate ale Creaţiei, care nu au fost încă atinse de Conştiinţă: este mişcarea de involuţie a Spiritului în Materie;

- curentul de reintegrare a particulelor de Conştiinţă provenită din Creaţie spre Sursa Originară a Creatorului; este involuţia Materiei spre Spirit.

Pentru a reprezenta o astfel de legătură operativă, fiinţa trebuie să-şi dezvolte simţul unităţii interioare prin trezirea tuturor modurilor de percepţie şi de comunicare (centri neuropsihici - cunoscuţi în tradiţia indiană sub denumirea chakras, cunoaşterea şi folosirea altor vehicule decît corpul fizic), toate acestea în armonie cu forţele exterioare, cu mediul, restabilind astfel armonia între diversele aspecte ale Conştiinţei.

În viaţa de zi cu zi trebuie căutată:

- perfecţionarea ridicării spirituale şi a structurii mentale

"Ființa umană trebuie să fie un pod, o punte între lumea formală și curenții de energie spirituală."

- dezvoltarea sensibilităţii şi a controlului psihic
- armonizarea şi dimensionarea propriei existenţe fiziologice
- integrarea acţiunilor materiale în cadrul unei transformări totale."

În continuare - apropiindu-ne de ideea centrală a acestui studiu -, se abordează o temă mai puţin studiată, aceea a persoanelor care contactează sau sînt contactate de alte nivele de conştiinţă şi, implicit, de fiinţele existente la aceste alte nivele vibratorii. În aceeaşi idee este vorba nu doar de persoane contactate, ci şi de grupuri constituite în jurul lor. Să urmărim analizele:

"În primul rînd este necesară o clasificare a diverselor tipuri de contacte. Conform clasificării lui IVP APPEL GUERY (Grupul amintit la început, din Franţa n.n.) contactele corespund continuum-ului: materiei, spaţiului, timpului şi atemporalului. Ele se repartizează în 4 nivele: *planetar*, aflat în legătură cu planetele; *stelar* , aflat în legătură cu stelele; *central-galactic*, legat de galaxia în care ne aflăm şi *intergalactic*, legat de centrala tuturor galaxiilor existente.

Primul tip de contact corespunde planului materiei şi se caracterizează prin manifestarea formalizată de aparate şi de entităţi extraterestre.

Primul nivel: observarea unui aparat aflat la distanţă sau aterizat;

Al doilea nivel: aparatul este aproape dar nu se stabileşte nici un dialog;

Al treilea nivel: există o comunicare, însă au loc deplasări;

Al patrulea nivel: se realizează o deplasare spaţio-temporală, cu întoarcerea individului pe Pământ...

Al doilea tip de contact corespunde planului spaţiului şi se manifestă prin apariţia unor fenomene luminoase.

Primul nivel: observarea unei lumini la distanţă;

Al doilea nivel: observarea unei lumini în apropierea Pământului;

Al treilea nivel: observarea unei lumini aterizate pe Pământ;

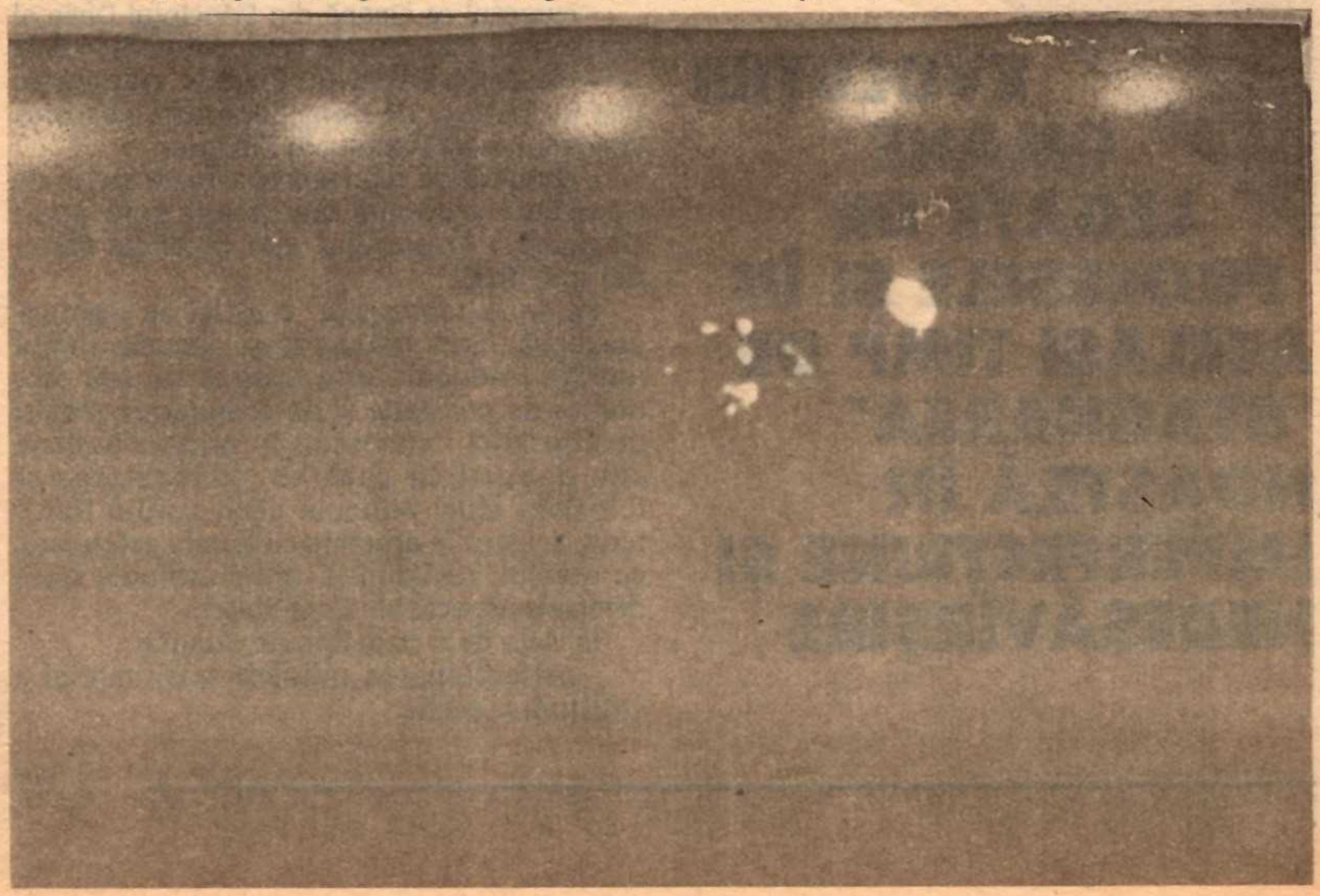

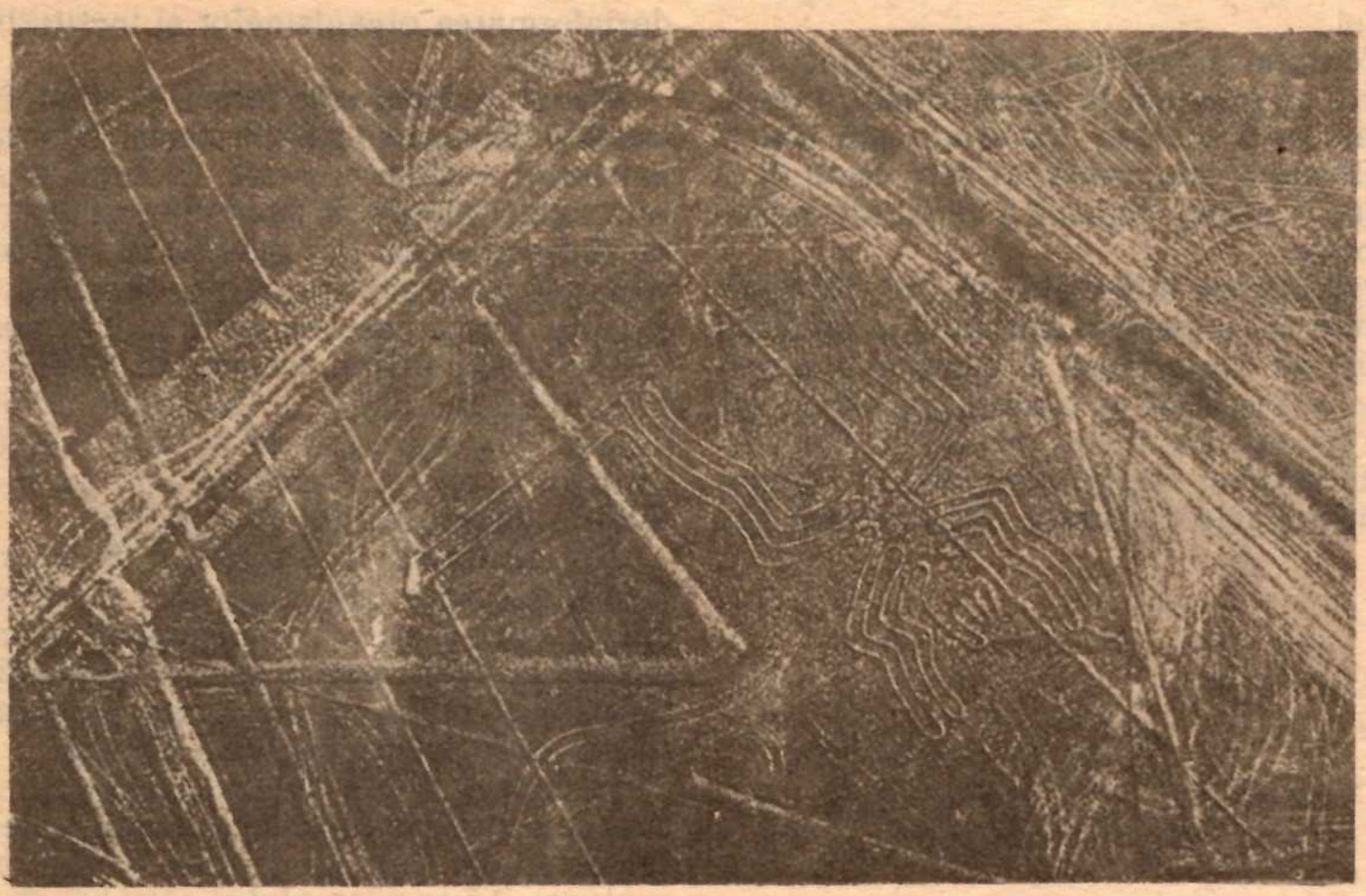

Al patrulea nivel: lumini ce înconjoară individul şi care pot eventual realiza diverse fenomene...

Al treilea tip de contact se realizează într-un cîmp temporal şi se efectuează mai mult din interior:

Primul nivel: presentiment, intuiţie;

Al doilea nivel: mediumnitate, clarviziune;

Al treilea nivel: recepţie de mesaje, de limbaj, de informaţii şi transmisii;

Al patrulea nivel: recepţie a numerologiilor şi codurilor telepatice ce permit înţelegerea ţesăturii arhitectonice a Universului şi a structurii sale interne...

Al patrulea tip de contact se realizează în planul atemporal avînd loc o deplasare a individului în alte continuum-uri ale existenţei.

Primul nivel: dedublare, NDE (moarte clinică) sau iluminare - care este o experienţă aflată la limita între viaţă şi moarte;

Al doilea nivel: teleportare, adică deplasare fizică instantanee dintr-un punct în altul;

Al treilea nivel: dematerializare şi rematerializare. Corpul fizic trece într-o lume a energiei şi revine apoi în lumea formei;

Al patrulea nivel: dematerializarea completă a individului cu o schimbare definitivă a nivelului de vibraţie şi, deci, fără întoarcere...

Fenomenul EXTRA-TERESTRU nu se limitează în consecinţă la contactul vizual sau, mai direct, cu atît de popularele "farfurii zburătoare", ci cu entităţi şi nave din alt plan al materiei, spaţiului, timpului şi atempo-

"Pentru a reprezenta o astfel de legătură operativă, ființa trebuie să-și dezvolte simțul unității interioare prin trezirea tuturor modurilor de percepție și de comunicare "

ralului.

Conform maeştrilor spaţiului, conştiinţa divină se exprimă în orice formă a vieţii, oricare ar fi aceasta. Omul nu este doar o manifestare temporală, el este etern dacă rămîne în starea originară a fiinţei sale mereu reînnoite.

Perceperea diferitelor nivele vibratorii permite să cunoaştem cine trebuie contactat şi cine ne contactează. A menţine şi a perfecţiona o legătură cu o conştiinţă superioară este un proces destul de dificil. Din mai multe motive: inerţia conştiinţelor, prejudecăţile socio-culturale, dezinteresul sau dezinformarea organismelor şi instituţiilor oficiale etc.

Planul material este formal şi creat, însă există şi dimensiuni subtile create, la fel ca şi universuri subtile necreate. Evoluţia umană este supravegheată de ierarhiile cosmice care ne sînt superioare din punctul de vedere al vibraţiei pe scara armoniilor interdimensionale. Toate cosmogoniile menţionează aceste spirite divine, intermediar vibratorii între principiul unitar al Cuvîntului şi fiinţa umană. Mai aproape de cultura noastră, tradiţia creştină menţionează, cu mare precizie, diferite ierarhii ale îngerilor.

Toţi contactaţii sînt avertizaţi de anumite elemente asupra unui mare plan de contact între ierarhii şi omenire. Anticipînd; intenţia globală generală este în special orientată în sensul unei intervenţii prin trezire progresivă, spre o conştientizare intensă a fiinţelor."

În contextul ultimelor consideraţii am lăsat la o parte exemplele pe cazuri reale de contactaţi din Univers, de către fiinţe supraevoluate. Lista exemplelor este lungă, au apărut numeroase cărţi pe această temă. Fenomenele de acest gen s-au bucurat

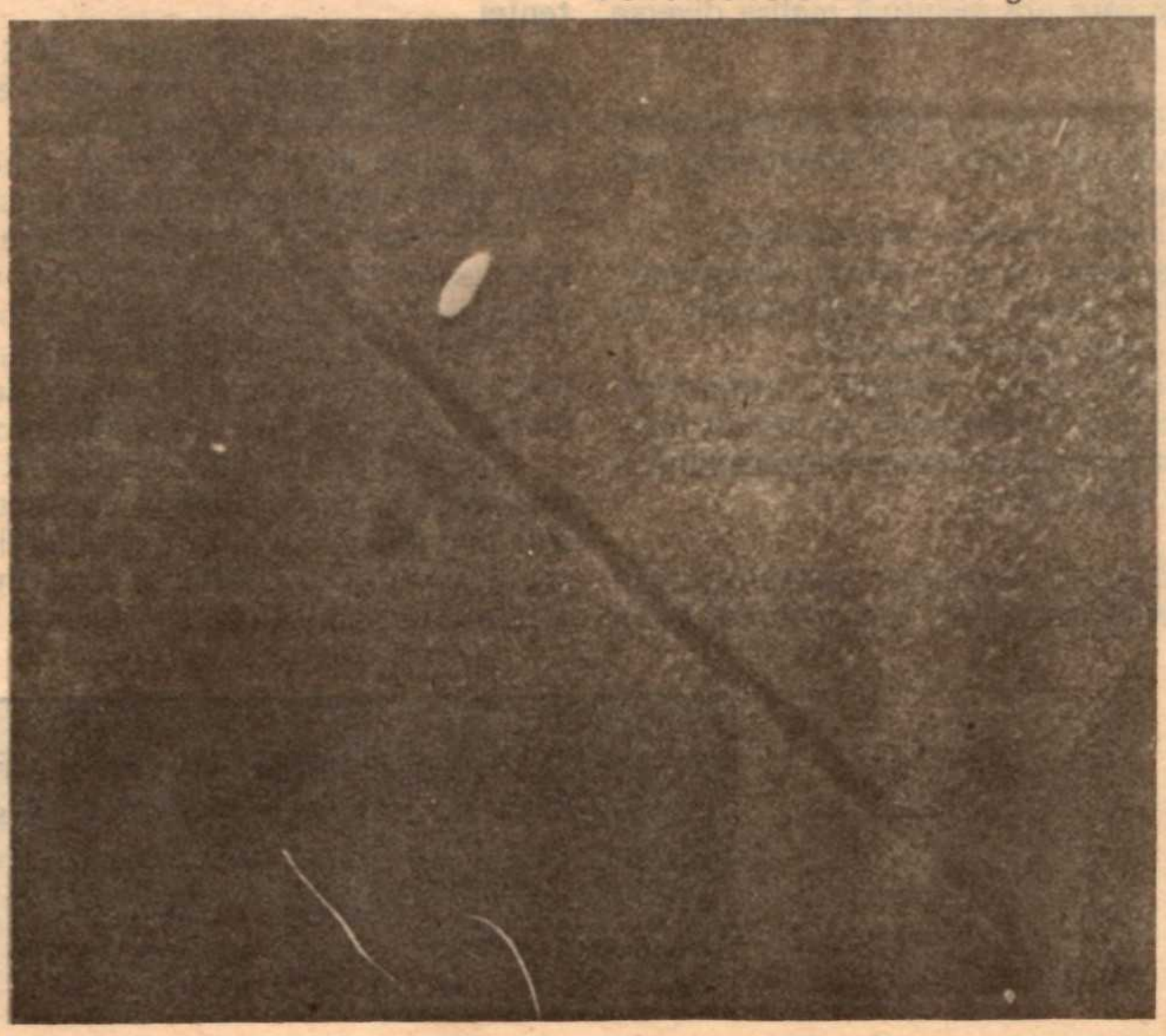

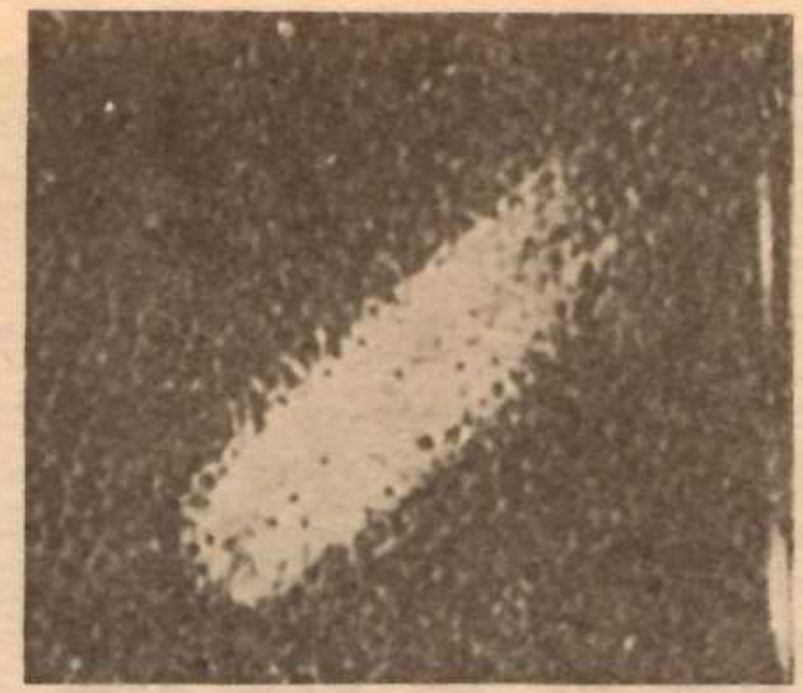

întotdeauna de mare popularitate şi au fost însoţite mereu de o publicitate pe măsură. Apoi, asupra subiecţilor contactaţi există la ora actuală controverse serioase, cercetătorii "pozitivişti" negîndu-le autenticitatea. Rămînem deci în planul gîndirii şi al speculaţiilor.

Din interesantul text transmis de GALACTELLUS, reţin pentru încheierea acestui capitol următoarea analiză, ce stă sub semnul aceloraşi calităţi la care m-am referit mai sus:

"Probabilitatea unei creaţii întîmplătoare a Universului nostru este echivalentă cu aceea a unei săgeţi care trebuie să atingă o monedă de 1 centimetru, aflată la 15 miliarde de ani lumină! Conform teoriei morfogenetice a lui R. Shedrakc, mutaţiile biologice ale speciilor se dezvoltă simultan şi în locuri diferite; la fel se întîmplă şi în cazul progresului ştiinţific. Este cunoscut faptul că savanţii ajung la aceleaşi descoperiri, simultan, în locuri diferite. Ca şi cum ar exista un cîmp de unde independent de spaţiu şi timp, cîmp care precede manifestările formale.

Acţiunile cele mai repetitive au în acest plan unde de tip "groapă de potenţial", unde negative, profunde, care au tendinţa să instaleze obiceiuri şi să absoarbă curenţii novatori. Putem concepe faptul că o minte puternică poate să creeze forme-gînd care să deschidă o posibilitate de schimbare; generînd noi legături de forţă se oferă o alternativă diferită de obiceiurile deja fixate.

Putem să ne imaginăm, de asemenea, forţa pe care o are un grup coordonat, care îşi utilizează această forţă în mod conştient, în vederea unei rearmonizări şi transformări a mediului. O eficienţă şi o operativitate reală se obţin numai printr-un contact cu cîmpul Universului din care provin aceste unde.

Se relatează faptul că un grup între 28 şi 40 de persoane, aflat sub observaţia psihologilor, a încercat un astfel de experiment în regiunea Atlanta (SUA), unde locuiesc 70000 de persoane. Acest grup a mediat în timpul nopţii în interval de două săptămîni, timp în care numărul crimelor, violurilor şi violenţelor a scăzut cu 20 la sută, raportat la media obişnuită. Imediat ce experienţa a luat sfîrşit, rata criminalităţii a revenit la nivelul anterior.

Biblia, la rîndul ei, menţionează: "Ajunge să găsesc un singur om drept în cetate, şi aceasta va fi salvată."

Stabilirea unei astfel de situaţii interior - superior, în cazul unui individ sau grup, presupune stabilirea unor anumite condiţii, ca de exemplu aceea de a trăi într-un mediu echilibrat, aflat în armonie cu planurile de evoluţie.

Cei care doresc să-şi regrupeze forţele în planul evoluţiei planetare şi cosmice, trebuie să dobîndească un spirit de sinteză aflat în contact cu dimensiunile superioare, şi o mobilitate energetică specifică, pentru a se putea alătura celor ce fac parte din acelaşi program. "A fi conectat, apoi a conecta - în funcţie de posibilităţi." Universul şi ierarhiile superioare funcţionează ca verigile unui lanţ sau ca o structură piramidală. Trebuie ca fiecare să îşi găsească locul în această structură..."✍

"În primul rînd este necesară o clasificare a diverselor tipuri de contacte."

"PIATRA APOCALIPSULUI"

În contextul prefigurărilor care urmează, şocante, deprimante, descurajatoare, recitirea capitolului anterior va fi necesară. Este vorba, în continuare, de un potenţial (sau sigur) cataclism, de ceea ce numim "sfîrşitul lumii", Apocalipsa.

Un grup foarte numeros de yoghini din România, afirmă că întreaga umanitate, planeta noastră se află într-un mare pericol - lovirea Pămîntului de către un asteroid gigantic, care se îndreaptă acum spre Terra. Pus în faţa unei informaţii atît de înfricoşătoare şi ascultînd argumentele reclamate de un fapt aparent ireversibil, am solicitat amănunte mentorului spiritual al grupului respectiv, domnul Gregorian Bivolaru. Dumnealui propune în cele ce urmează un adevărat plan de deviere a asteroidului, plan care constituie unica posibilitate şi şansă de a evita o catastrofă cosmică, distrugerea planetei noastre şi a tuturor formelor de viaţă existente pe Pămînt.

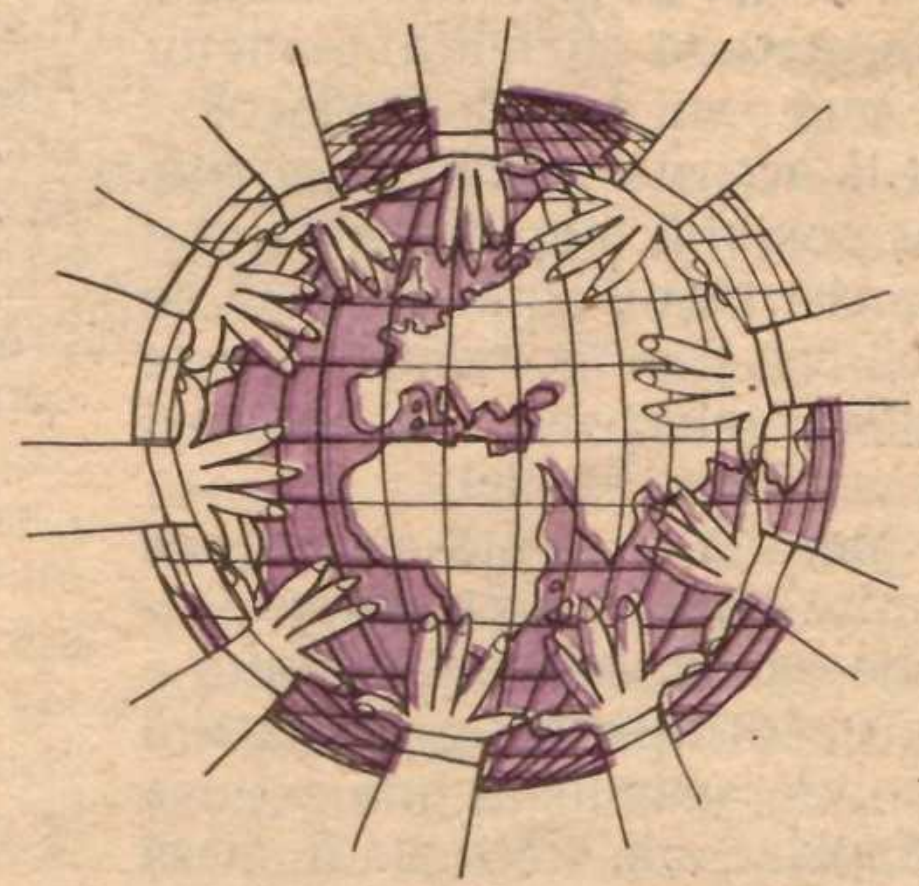

Ideea Apocalipsului şi desfăşurările ei sînt bine cunoscute din ultimul capitol al Bibliei. Ca şi ideea coliziunii planetei noastre cu un corp ceresc de mari dimensiuni. Cum a devenit această sumbră fatalitate din nou actuală?

Potenţialele catastrofice ale coliziunii

"În fiecare zi, acest bolid spaţial se apropie de Pămînt cu 8 milioane 600 de mii de kilometri."

Fiind vorba de un eveniment ce nu poate fi mediat de o altă persoană, îl rog pe domnul Gregorian Bivolaru să-şi expună argumentele şi în continuare planul de deviere a asteroidului de la traiectoria catastrofală.

"Atît echipa profesorului Duncan Olsson-Steel, de la Centrul de Cercetări Ştiinţifice al Universităţii din Adelaide, cît şi, separat, astrofiziciana franceză Anny Chantal, au descoperit fiecare în parte un imens asteroid, cu diametrul de 1 000 metri, care cîntăreşte un miliard de tone şi care se îndreaptă către Pămînt cu viteza uluitoare de 1 000 kilometri pe secundă. În fiecare zi, acest bolid spaţial se apropie de Pămînt cu 8 milioane 600 de mii de kilometri. În anul 2 000, luna septembrie, asteroidul va întretăia traiectoria Pămîntului şi va lovi în plin globul pămîntesc - dacă nu va fi deviat cu mult timp înainte, prin singura metodă eficientă, planetar utilizată, pe care o voi descrie mai încolo.

Referitor la această situaţie cumplită, foarte sigur posibilă, neputinţa ştiinţei actuale este clar mărturisită. Oamenii de ştiinţă afirmă: "nu ştim momentan cum se poate modifica traiectoria unui asteroid care se îndreaptă spre Pămînt."

Singura metodă eficientă este aceea care îi permite omului captarea şi dirijarea în vederea devierii asteroidului a unei energii atotputernice, de natură subtilă, cosmică, acumulată prin acţiune sincronizată, planetară, efectuată în masă şi amplificată graţie realizării sale la unison - rezonanţă determinată prin simultana acţiune mentală - energetică - telepatică. Această energie va devia considerabil asteroidul şi va face ca acea coliziune şi alte eventuale urmări secundare groaznice să nu se mai producă *deloc!"*

Un asemenea fenomen apocaliptic poate fi speculat atît ştiinţific cît şi imaginativ. Alternativa imaginativă se află la îndemîna oricăruia dintre noi. Cea ştiinţifică însă pare să o depăşească pe prima:

"La o analiză superficială, s-ar părea că prăbuşirea unor fragmente sau părţi de corpuri cereşti pe planeta noastră este un

fenomen obişnuit. Totuşi, este util să ne dăm seama că majoritatea corpurilor care cad pe Pămînt sînt de dimensiuni minuscule. Ele nu periclitează cu nimic viaţa oamenilor, cel mult putînd deteriora sau distruge doar sateliţii artificiali ai Pămîntului, deoarece un obiect foarte mic, de numai 1 milimetru diametru, care se deplasează cu viteza de numai 20 kilometri pe secundă dezvoltă o energie de mişcare care corespunde, analogic vorbind, aceleia a unui automobil care merge cu 100 kilometri pe oră.

Ne putem da seama ce s-ar întîmpla dacă un bolovan de un miliard de tone ar lovi Pămîntul cu viteza de o mie de kilometri pe secundă! Să ne amintim de o astfel de situaţie, la proporţii mai reduse, cînd un meteorit a căzut în Arizona (SUA). Acela avea doar o sută de mii de tone, dar impactul său cu solul terestru a avut efectul detonării simultane a o mie de bombe atomice de tipul celei de la Hiroshima. La locul coliziunii a rămas un crater cu diametrul de 1 200 metri, iar în jur au apărut kilometri de deşert.

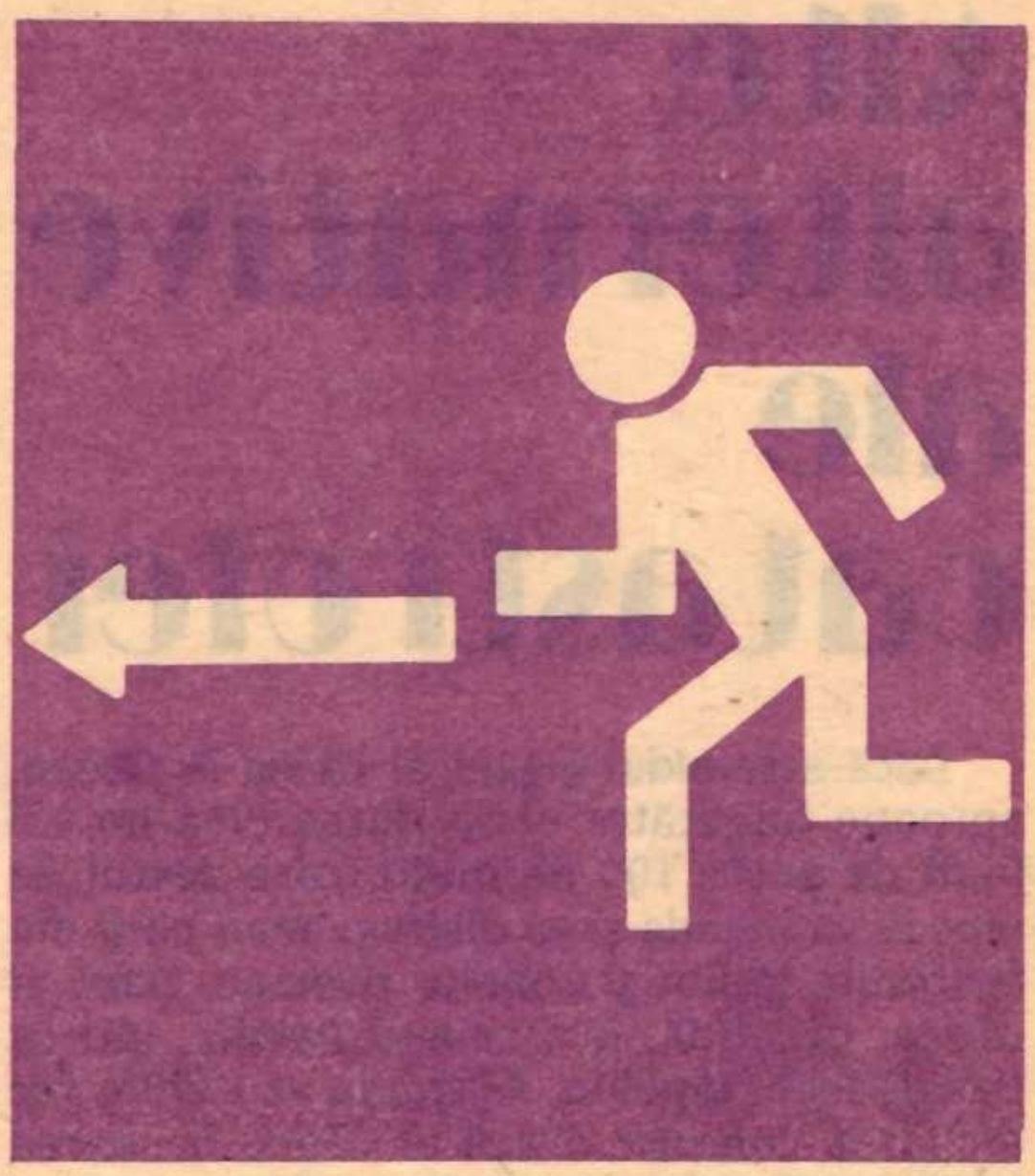

"Ne putem da seama ce s-ar întîmpla dacă un bolovan de un miliard de tone ar lovi Pămîntul cu viteza de o mie de kilometri pe secundă!"

În cazul că asteroidul apocaliptic va lovi Pămîntul, coliziunea va provoca ridicarea spre cer a unei coloane gigantice de praf şi fragmente de piatră care vor putea depăşi atmosfera terestră, recăzînd apoi spre sol, unde vor crea o veritabilă "noapte nucleară". Explozia produsă de ciocnirea cu Pămîntul ca şi curenţii de aer creaţi atunci de impact - şi care pot atinge viteze de peste 500 kilometri pe oră - vor incendia rapid suprafeţe de mărimea unui continent. Într-un asemenea caz, un continent poate chiar să dispară, iar dacă celelalte rămîn oarecum intacte, abia atunci coşmarul va începe pentru supravieţuitorii care se vor afla pe acele continente. Praful şi fragmentele de rocă dislocate fulgerător de ciocnire - cu o greutate de 3-4 ori mai mare decît aceea a asteroidului propriu-zis, deci de circa 4 miliarde de tone, vor reveni spre Pămînt şi vor crea un ecran dens, acoperind total Soarele. Fotosinteza dispare, plantele vor dispărea. Pe tot globul se va instala o noapte de gheaţă prin care oamenii derutaţi şi îngroziţi vor orbecăi flămînzi. Oamenii care vor supravieţui, vor asista de fapt la propriul lor sfîrşit, neputincioşi. Pămîntul va fi smuls de pe traiectoria sa. Soarele va reapărea, probabil, numai după 3 sau 4 ani. Cine va supravieţui fără hrană atîta timp? Poate doar cei puţini care ar dispune de adăposturi antiatomice moderne şi de cantităţi suficiente de apă. De asemenea, este cu putinţă ca deşertul de gheaţă antarctic să devină o imensă cîmpie fertilă. Europa, în schimb, este posibil să dispară complet sub un strat kilometric de gheaţă.

Alte alternative ale catastrofei

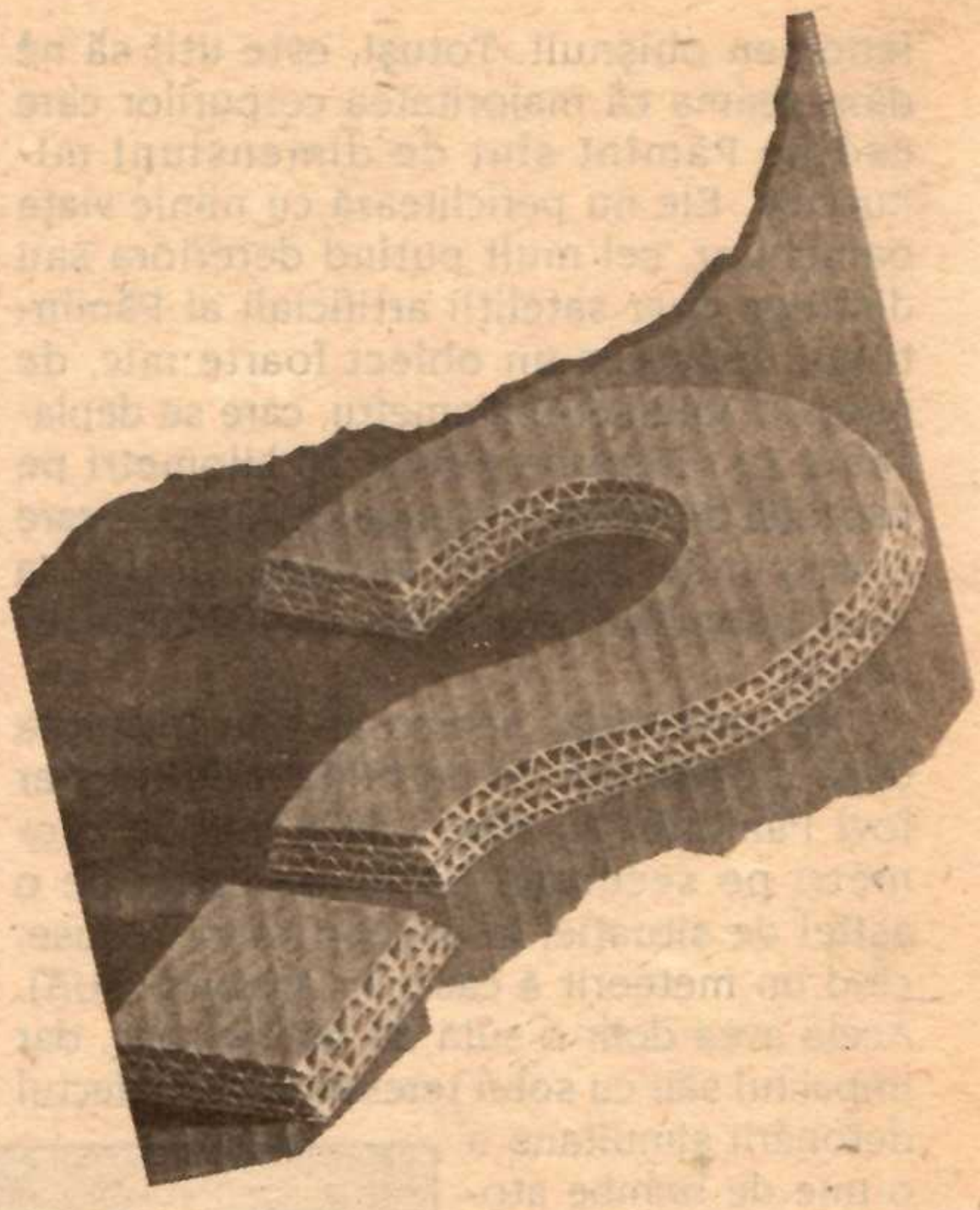

Dacă asteroidul gigant ar cădea în Ocean, aproape fulgerător el va putea crea un val înalt de peste 100 de metri, care destul de repede va inunda şi va distruge mari părţi din teritoriile ţărilor şi zonelor riverane. Dacă ar cădea, de pildă, în Oceanul Pacific, ţări ca Bangladesh, Japonia, Australia sau Chile vor dispărea complet. Dacă ar cădea în Marea Mediterană, valul de apă distrugător va ajunge pînă la Paris.

Să vedem alte variante. Dacă asteroidul ar trece la o distanţă de aproximativ 100 kilometri de scoarţa terestră, forţa de atracţie specifică acestui asteroid ar face să izbucnească mii de vulcani, ar declanşa cutremure extrem de puternice. Datorită acestor fenomene corelate se pot forma noi continente, unele vechi se pot scufunda. Vor apărea atunci noi munţi şi se vor naşte furtuni devastatoare din cauza prafului vulcanic; se vor crea noi deşerturi.

Dacă ar trece la aproximativ 1 000 kilometri de Pămînt, planeta noastră îşi va schimba traiectoria, iar Soarele ar răsări din vest. Aşa ceva s-a mai întîmplat de două ori în istoria planetei noastre. Există în acest sens relatări ale lui Herodot.

La 10 000 kilometri de Pămînt, asteroidul va opri pentru un anumit timp rotaţia firească a Pămîntului, declanşînd totodată o serie de fenomene catastrofale la nivelul globului pămîntesc. Un asemenea accident cosmic îl găsim relatat în Biblie, în cartea lui Josua, urmaşul lui Moise: "Soarele a rămas nemişcat în mijlocul cerului şi s-a codit să mai apună aproape o zi întreagă."

În cazul că asteroidul gigant ar trece la o distanţă de 100 000 kilometri de Pămînt, energia de atracţie a masei sale absoarbe şi face să crească masa de apă din oceanele planetare. Valuri uriaşe de apă vor asalta şi inunda uscatul. Milioane de oameni ar putea muri înecaţi.

În fine, în cazul că asteroidul ar trece la o distanţă de aproximativ 200 000 kilometri de Pămînt, el nu va mai putea produce nici un fenomen catastrofal de proporţiile celor enumerate. Aceasta ar însemna că destinul planetei şi al pămîntenilor a fost ajutat de Dumnezeu.

Înţelepţii acestei planete au spus dintotdeauna că nimic nu se produce vreodată întîmplător. prin urmare, această situaţie apocaliptică, posibilă dacă nu vom acţiona la unison, în conformitate cu metoda pe care o voi face cunoscută imediat, nu este o simplă coincidenţă, ci o necesitate destinică, provocată de încălcarea continuă şi gravă a legilor divine de către umanitate. Dacă unii vor zîmbi ironic la această observaţie, ei trebuie să se gîndească de ce tocmai în anul 2000 (an apocaliptic, după cum spune Biblia) asteroidul gigant se îndreaptă spre Pămînt!

"Dacă asteroidul ar trece la o distanță de aproximativ 100 kilometri de scoarța terestră, forța de atracție specifică acestui asteroid ar face să izbucnească mii de vulcani..."

Metoda de acțiune la unison

Metoda pe care o propunem noi este simplă, eficientă, pozitivă şi profund benefică. Gîndirea, ca energie focalizată ferm şi pozitiv orientată, este modalitatea foarte sigură care ne va permite, prin angrenarea fiinţelor umane în masă, la unison, în anumite intervale de timp, să realizăm devierea bolidului apocaliptic. Această metodă simplă ne permite totodată să captăm de la Divin energia subtilă atotputernică, ce va fi apoi focalizată la unison pentru a face cu putinţă devierea.

Este nevoie de o deviere de 1 centimetru pentru a salva Pămîntul. Un centimetru *acum*, înseamnă o mare deviere a traiectoriei pe parcurs. Fenomenul poate fi calculat. Trebuie să fim siguri că vom reuşi. Încrederea noastră lăuntrică ne măreşte energia divină pe care o captăm spre a produce prin focalizare la unison ceea ce urmărim cu toţii. Să ne amintim iarăşi de Biblie: "Dacă veţi avea credinţă cît un bob de muştar, veţi putea muta şi munţii din loc."

Metoda pe care o voi expune trebuie să fie realizată cît mai des de către orice om conştient şi responsabil, pentru că este singura metodă posibilă care ne poate salva viaţa şi planeta...

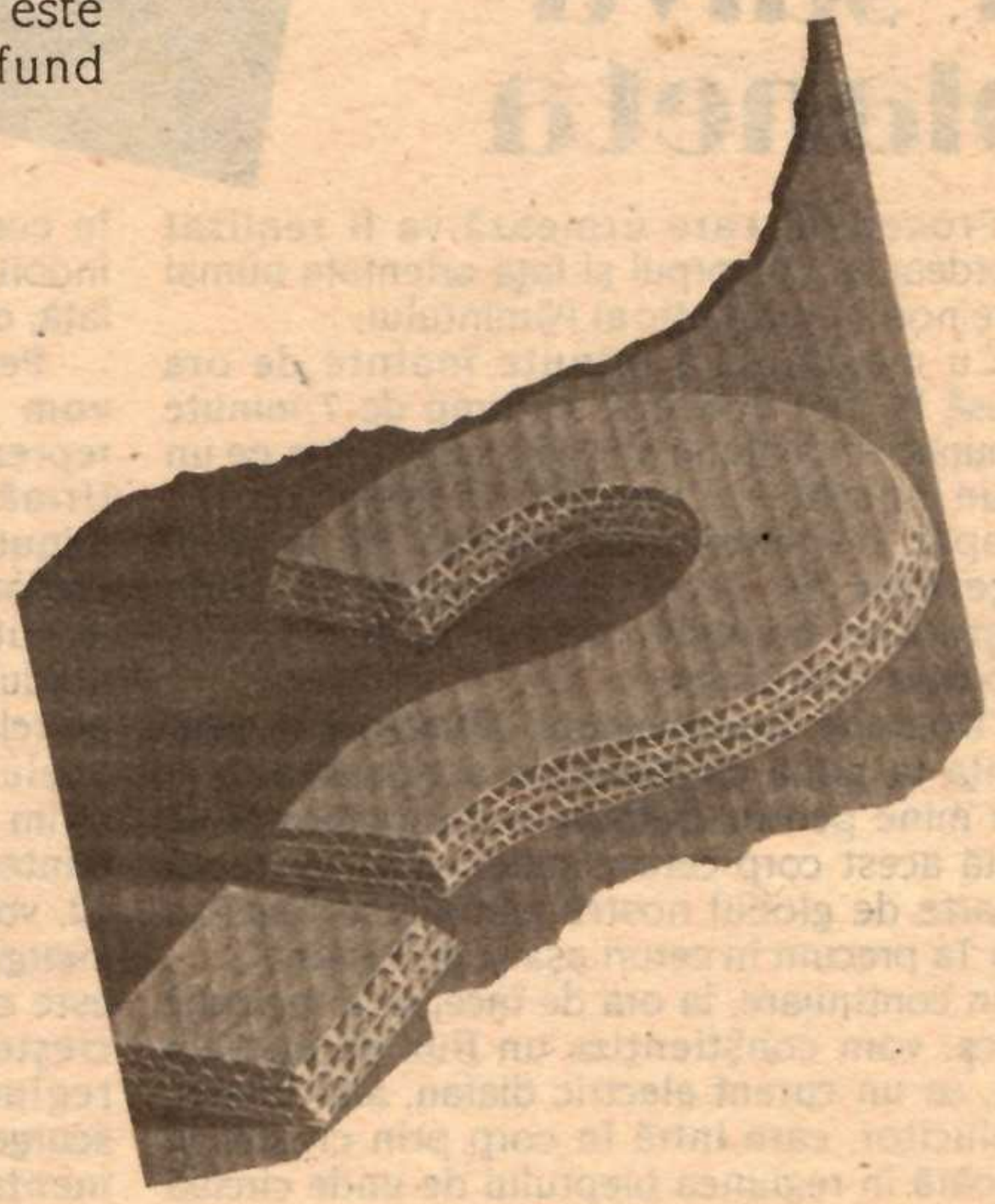

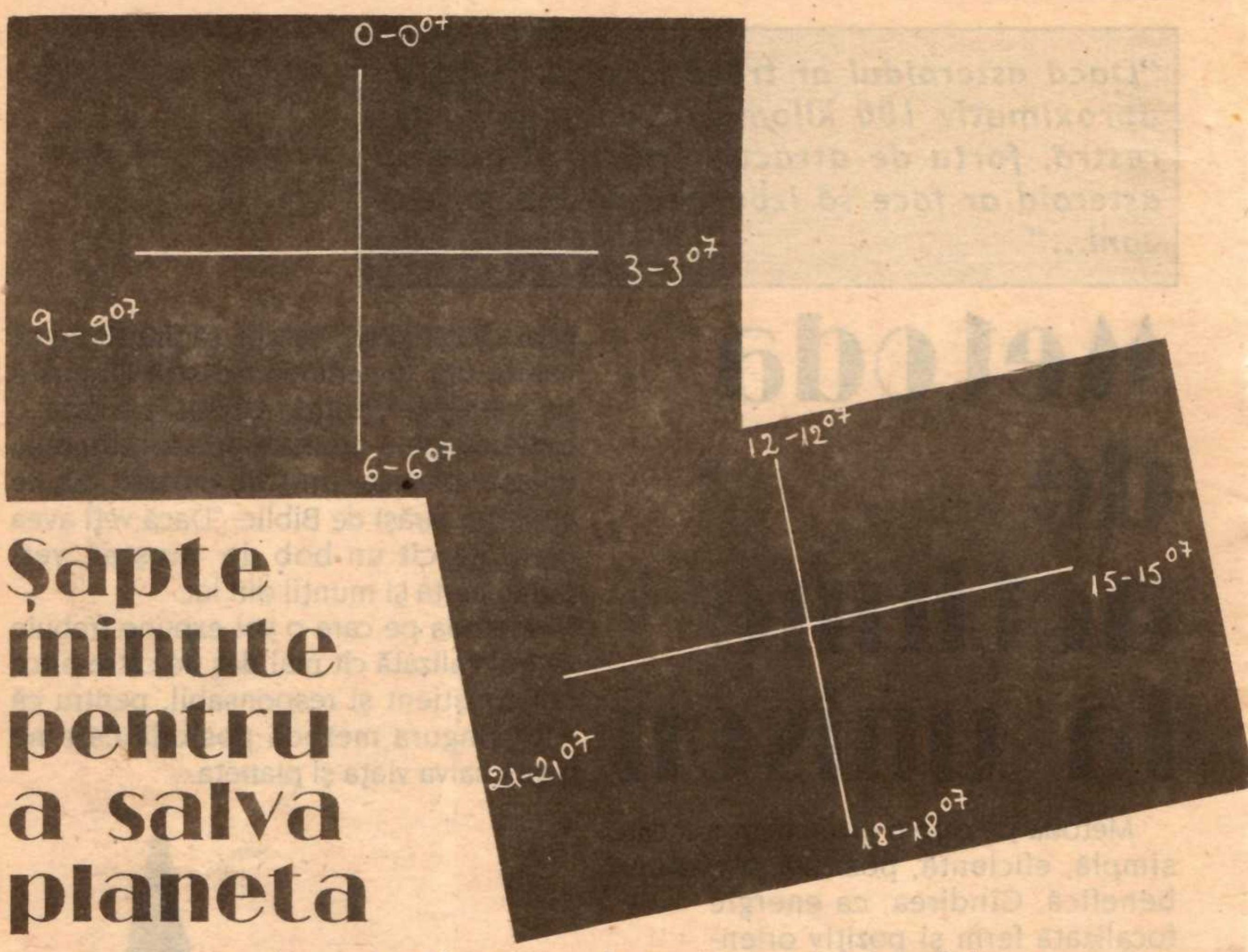

Şapte minute pentru a salva planeta

Procedeul care urmează va fi realizat întotdeauna cu corpul şi faţa orientate numai către nordul magnetic al Pămîntului.

Cu maximum 3 minute înainte de ora aleasă la care urmează ca timp de 7 minute să punem în acţiune metoda, ne aşezăm pe un scaun cu spătar şi urmărim să avem coloana dreaptă. Ne relaxăm apoi global de la vîrful degetelor de la picioare, pînă în zona creştetului inclusiv. Rostim apoi o scurtă invocaţie către Divin:

"Doamne Dumnezeule, ajută-mă şi prin voinţa ta plină de bunătate acţionează în şi prin mine pentru ca forţa ta atotputernică să abată acest corp ceresc astfel ca el să treacă departe de globul nostru pămîntesc. Facă-se voia Ta precum în ceruri aşa şi pe Pămînt."

În continuare, la ora de început a metodei unice, vom conştientiza un flux de energie fină, ca un curent electric diafan, alb, intens, strălucitor, care intră în corp prin creştet şi coboară în regiunea pieptului de unde circulă în continuare către braţul drept, care este îndoit şi aşezat relaxat cu palma orientată în faţă, ca în figura numărul 4.

Pentru a mări eficienţa acestui procedeu vom vizualiza desenul numărul 5 care reprezintă devierea traiectoriei asteroidului. Urmărim să realizăm metoda timp de 7 minute ziua, de la ora 12 la 12 şi 7 minute, conform figurii numărul 1. La ora 11 şi 47 de minute fix, ne aşezăm în scaun, cu faţa la nordul magnetic şi cu coloana cît mai dreaptă, ne relaxăm global corpul, rostim de 5 - 7 ori apelul către Divinitate, în care urmărim să trăim plenar cu toată fiinţa, cu sufletul şi cu mintea fiecare idee. În finalul apelului, la ora 12, vom începe să conştientizăm fluxul fin de energie ca un fluid alb, intens strălucitor, care este captat de noi din Univers şi coboară în creştet pe coloană pentru a se acumula în regiunea pieptului, de unde merge şi se scurge prin palmă fiind canalizat apoi de noi mental, cu ajutorul desenului auxiliar din

figura numărul 5.

La ora 12 şi 7 minute oprim exerciţiul, conştientizăm starea minunată de luciditate, dinamism, puritate şi afectivitate sublimă mărită, pe care o conferă această metodă şi după alte 3 minute facultative de relaxare ne reluăm activităţile curente.

În acelaşi mod se procedează la toate intervalele indicate în figurile 1 şi 2 Prin acest procedeu vom percepe gradat starea de consonanţă şi punere la unison, telepatic, cu toţi cei care acţionează în acel moment odată cu noi. Vom simţi mai ales atunci o stare lăuntrică de forţă benefică colosală! Această metodă este deja realizată de zeci de mii de yoghini din România. Trebuie să realizăm metoda de cel puţin 4 ori zilnic, la orele pe care le vom alege fiecare, conform desenului din schemele 1 şi 2.

Această metodă vom observa că nu ne epuizează niciodată şi nici nu ne solicită energia lăuntrică, din contră, ne încarcă rapid cu o energie care provine din focarele infinite ale Macrocosmosului. O parte din această energie rămîne în fiinţa noastră, ne vitalizează, ne elimină stările proaste, ne face să avem încredere în forţele noastre.

Metoda este concepută să dureze *fără oprire* zi şi noapte, la orele indicate în figurile 1 şi 2, pînă la data de 7 noiembrie anul 2 000. Numai atunci, dacă vom acţiona conform celor expuse mai sus, efortul nostru se va încheia cu succes.

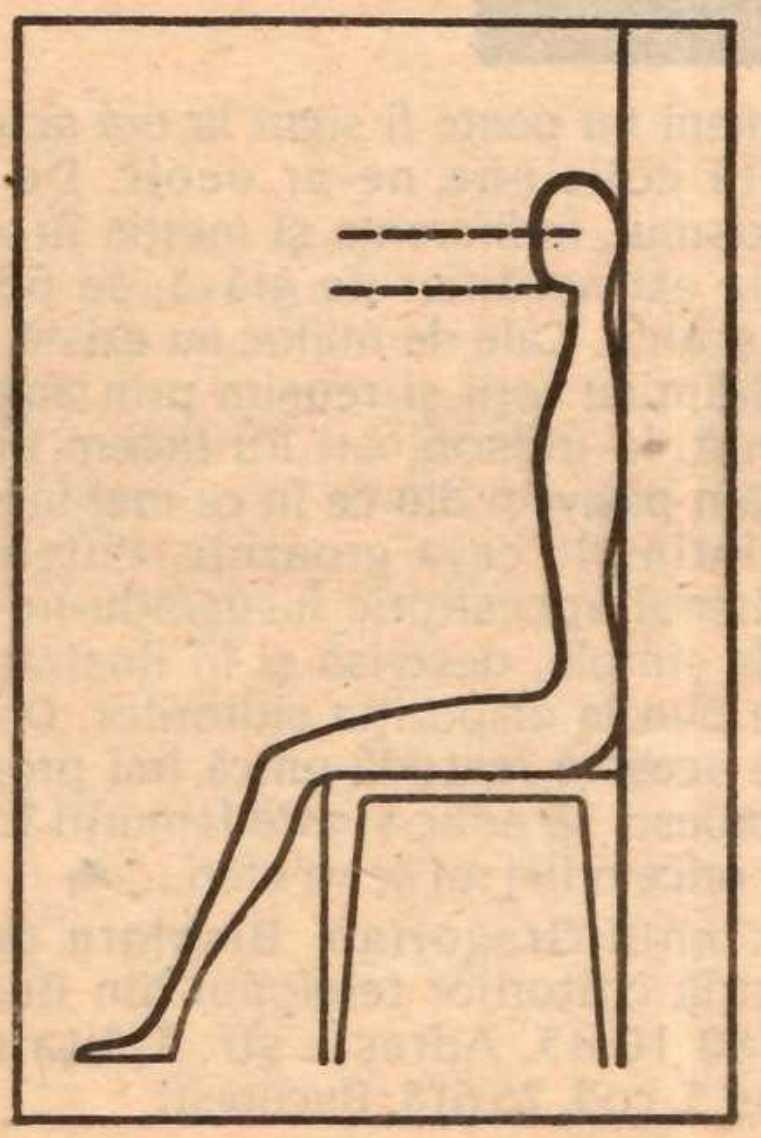

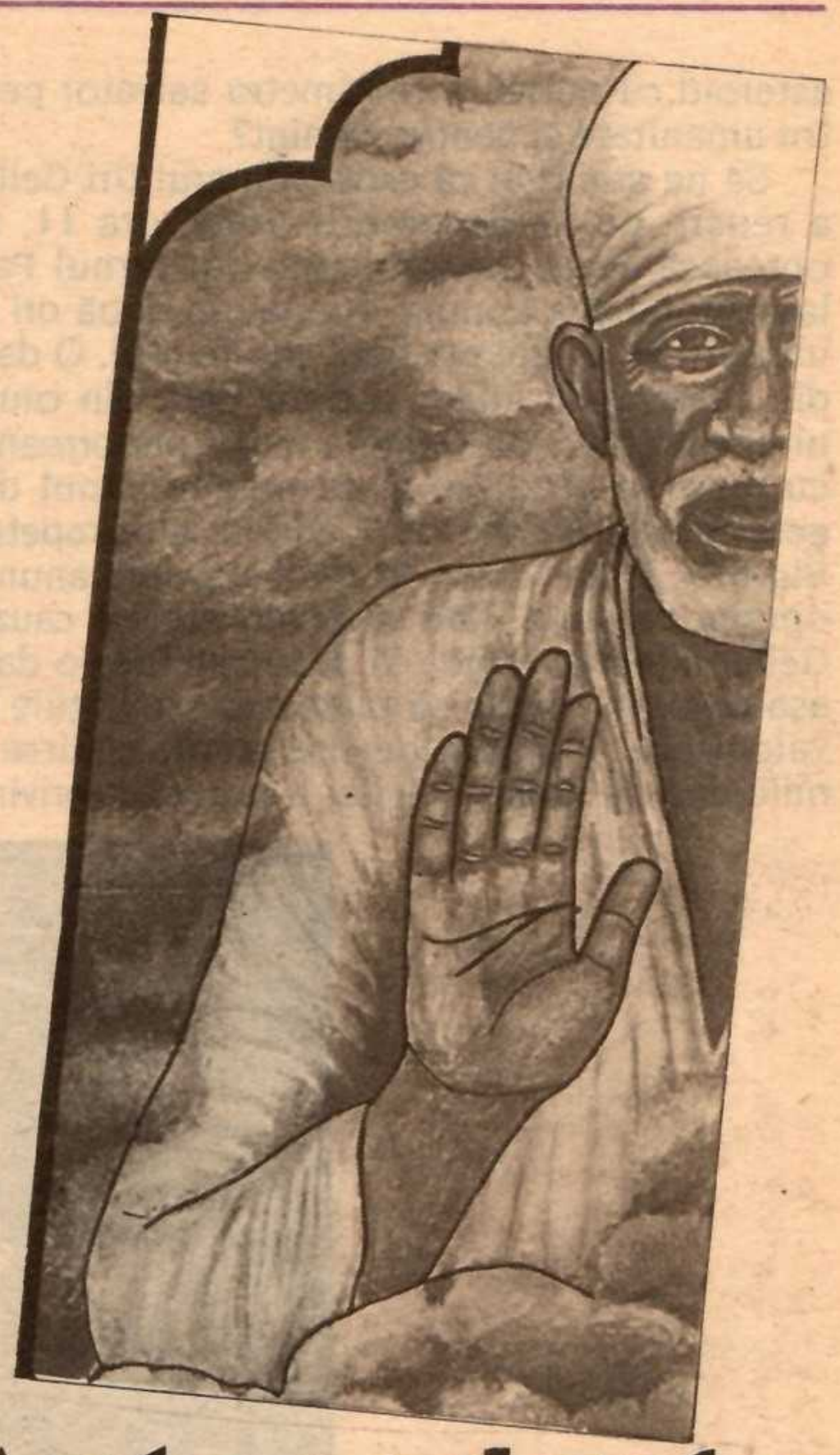

Antecedente reușite în mod sigur

Metoda a fost parţial folosită cu un succes total de către guvernul SUA atunci cînd populaţia a fost angrenată prin mijloace mass-media să se gîndească timp de 7 minute la unison, ca să nu cadă modulul de la Apollo 13 într-o zonă locuită. Acţiunea de atunci a fost încununată de succes şi modulul a căzut la puţin timp după aceea în apă.

Un alt exemplu strălucit este acela oferit de celebrul Uri Geller, care a reuşit să oprească marele ceas londonez Big-Ben. Dacă un om singur a reuşit să oprească un ceas cu energia minţii, atunci o masă uriaşă de oameni de ce nu ar devia traiectoria unui

asteroid cu numai 1 centimetru salvator pentru umanitate şi pentru Pămînt?

Să ne amintim că extraordinarul Uri Geller a reuşit, pe 15 decembrie 1989, ora 11, să oprească acele ceasornicului din turnul Parlamentului din Londra. Numai de două ori în ultimii 131 de ani s-a oprit Big-Ben-ul. O dată din cauza unui fulger, a doua oară din cauza unui cutremur. Uri Geller a reuşit performanţa cu puterea gîndului şi cu magnetismul degetelor sale. Vreme de 7 minute el a repetat: Big-Ben, stop! La ora 17 Radio Londra anunţa oprirea ceasului, fără să poată preciza cauza. Geller a fost avertizat că dacă mai face o dată aşa ceva, va trebui să plătească reparaţiile în valoare de 1 milion de lire sterline (circa 2 milioane de dolari). Geller a procedat privind o fotografie a turnului, a pus degetul pe limbile ceasului, concentrîndu-se, şi l-a oprit pur şi simplu!

Revenind la metoda propusă, este necesar să înţelegem că încă mai este timp să se facă ceva, că există numai două variante - una bună, cealaltă extraordinar de rea! Dacă nu vom întreprinde nimic, atunci în anul 2000, luna septembrie, coliziunea se va produce cu o certitudine de sută la sută! De altfel, există în acest sens şi previziunea lui Nostradamus. De asemenea, groaznicul impact cu acest bolid a fost indicat încă de acum 5 ani, cînd anumite mesaje explicite ale unor fiinţe extraterestre au avertizat asupra acestei nenorociri.

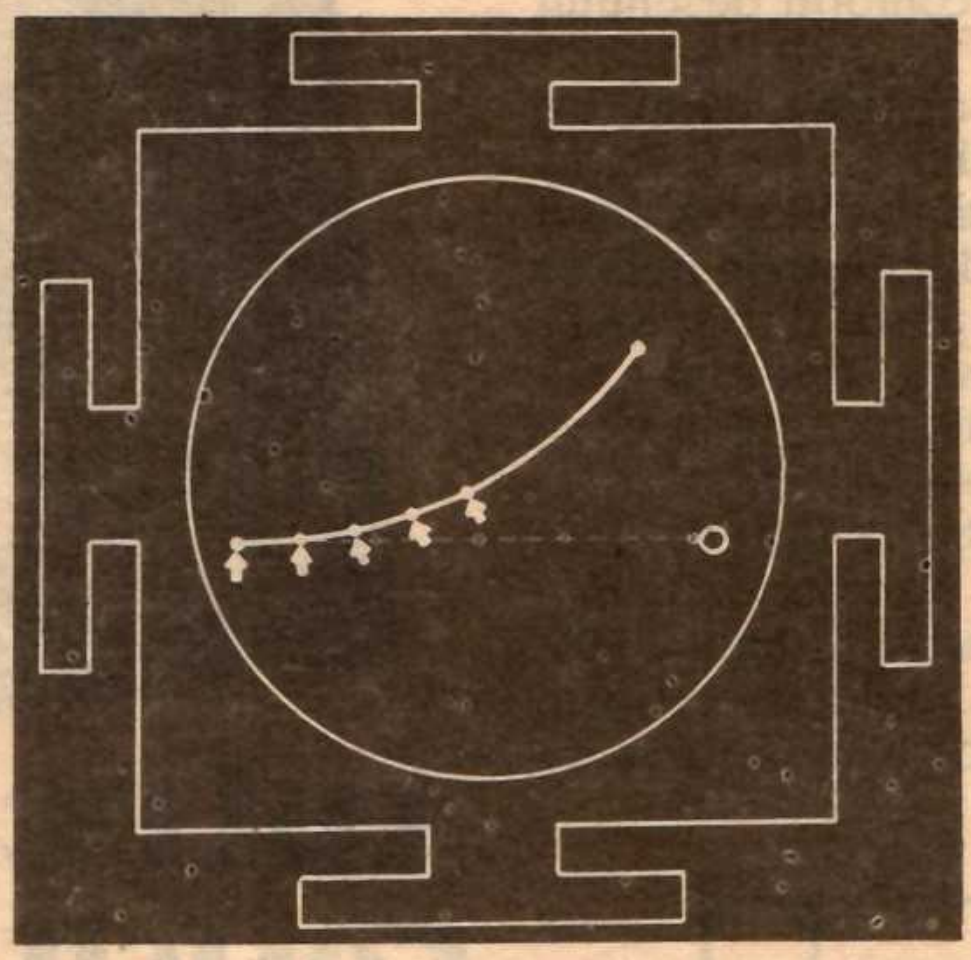

Ne-a rămas o singură posibilitate

Acţionînd zilnic, pînă în anul 2000, mental, la unison, uniţi cu toţii telepatic în gîndire şi simţire, la orele precis stabilite, menţionate în acest apel planetar, vom putea cu siguranţă evita, prin această atotputernică şi sistematică acţiune sincronizată, coliziunea cu "Piatra Apocaliptică".

Dacă toţi oamenii care gîndesc creator se vor mobiliza în conformitate cu acest program unic, simplu şi eficient, coliziunea va putea fi evitată.

Nimeni nu poate fi sigur la ora actuală că această coliziune ne-ar ocoli. De aceea scepticismul, indiferenţa şi inerţia în această situaţie extraordinar de gravă, se pot plăti foarte scump. Cale de mijloc nu există. Ori ne mobilizăm cu toţii şi reuşim prin angrenare eficientă, la unison, ori nu facem nimic şi aşteptăm pasivi şi din ce în ce mai înfricoşaţi să se întîmple ceva groaznic. Putem evita cataclismul apocaliptic însuşindu-ne corect metoda simplă, descrisă şi în ilustraţiile pe care le pun la dispoziţia cititorilor. De altfel, despre această metodă unică îmi propun să mai vorbesc, să aduc şi alte lămuriri în presă sau cu orice prilej mi se va oferi...".

(Domnul Gregorian Bivolaru pune la dispoziţia cititorilor telefonul din Bucureşti (01) 780 10 45. Adresa: str. Teliţa nr. 23, sectorul 5, cod. 76 618, Bucureşti.

ÎN CĂUTAREA CUVINTELOR ANTI-ŞOC!

DUPĂ CUNOŞTINŢA MEA, VIZIONARISMUL, PROFETISMUL, CLARVIZIUNILE ŞI ALTE ÎNSUŞIRI DE A PREVEDEA DIN PREZENT VIITORUL PLANETEI ŞI AL UMANITĂŢII, AU UN NUMITOR COMUN: ALTERNATIVA SUMBRĂ, CATASTROFICĂ, ÎNFRICOŞĂTOARE. NUMAI FICŢIUNEA PURĂ, SCRIITORICEASCĂ, ÎŞI ÎNGĂDUIE ÎN PLANUL NARATIV SĂ CONSTRUIASCĂ VIZIUNI POZITIVE. ÎNSĂ IMAGINAŢIA EXCELEAZĂ ŞI EXACERBEAZĂ, EPICA VIITOROLOGICĂ FIIND ADESEA PARADISIACĂ, IREALĂ, BENEFICĂ ÎN CHIP ABSOLUT. ESTE, DE FAPT, ASPIRAŢIA OMULUI SPRE BUCURIE, FERICIRE, SIGURANŢĂ, ARMONIE. EXAGERĂRILE SÎNT TOTUŞI OPERAŢIONALE, DE VREME CE NE FACEM, ÎNCĂ DIN TINEREŢE, IDOLI DIN ARHETIPURILE BENEFICE ALE CREAŢIEI LITERARE...

DAR ÎN CELE DESFĂŞURATE ANTERIOR NU MAI AVEM DE-A FACE CU FICŢIUNEA PURĂ. NE PUTEM ÎNDOI DE MULTE PREVIZIUNI, DAR PE DEPLIN NICIODATĂ, ATÎTA VREME CÎT ŞTIM DIN PILDE CELEBRE CĂ NU PUŢINE PROFEŢII S-AU ÎMPLINIT. EXISTĂ PROFEŢII PE TERMENE SCURTE, IMEDIATE, CU O SCADENŢĂ CE-I CONVOACĂ PE CEI CARE LE-AU RECEPTAT, ŞI PROFEŢII CE-ŞI DILATĂ SENSUL ÎN SECOLE SAU MILENII. ACESTEA DIN URMĂ, O ŞTIM, AU CAPACITATEA DE A NEUTRALIZA SENZORII, ÎNTRUCÎT ELE SE TRANSMIT DIN GENERAŢIE ÎN GENERAŢIE ŞI MEREU ULTIMA GENERAŢIE, DINTR-O LUNGĂ SUCCESIUNE; SE POMENEŞTE CĂ EA VA FI CONTEMPORANĂ CU CATASTROFICELE PREVIZIUNI.

NE AFLĂM, TOTUŞI, ÎNTR-UN RĂSTIMP DE MATURITATE A MIJLOACELOR DE OBSERVAŢIE COSMICĂ. EVENTUALITATEA CONTACTELOR CU FIINŢE DIN ALTE CIVILIZAŢII, CA ŞI ACEEA A UNEI COLIZIUNI A TERREI CU UN ASTEROID GIGANTIC NU POT FI INCLUSE ÎN "LITERATURA DE GROAZĂ" ÎN EXCLUSIVITATE. VORBA LUI EINSTEIN, ACESTE "EVENTUALITĂŢI", FĂRĂ A LE DOGMATIZA, *TREBUIE PRIMITE* CA ATARE. IAR CELEBRUL EINSTEIN ERA ULTIMUL DINTRE OAMENII DE PE PĂMÎNT CARE ŞTIA FOARTE BINE DE CE TREBUIE SĂ *PRIMIM* CA ATARE ASTFEL DE INFORMAŢII VIZIONARE. SĂ FIE OARE CU PUTINŢĂ CA CELEBRUL TESTAMENT AL LUI EINSTEIN, ÎNCHIS STRAŞNIC ŞI CARE VA PUTEA FI DESCHIS ABIA ÎN ANUL 2 000, SĂ CONŢINĂ UN ADEVĂR COSMIC PE CARE CELEBRUL SAVANT NU VROISE SĂ-L FACĂ CUNOSCUT, CA SĂ NU NE ÎNFRICOŞEZE VREME DE O JUMĂTATE DE SECOL?

NE PUTEM ÎNGĂDUI ŞI IPOTEZE BENEFICE. PRESUPUNEM, DE PILDĂ CĂ ÎN ARHITECTURA COMPLEXĂ A SISTEMULUI ENERGETIC COSMIC, ARHITECTURĂ CE INFLUENŢEAZĂ PLANETA NOASTRĂ ŞI FIECARE OM ÎN PARTE, SE POT MANIFESTA O SEAMĂ DE "MUTAŢII", ESENŢIALE, CAPABILE SĂ DETURNEZE UN EVENIMENT COSMIC DEJA REPERAT, ÎNTR-O DIRECŢIE POZITIVĂ PENTRU VIAŢA NOASTRĂ. PUTEM PRESUPUNE CĂ GIGANTICUL ASTEROID, CĂRUIA I SE PRECONIZEAZĂ ŞAPTE ANI DE CĂLĂTORIE, SĂ ŞI-O ÎNTRERUPĂ GRAŢIE UNUI EVENIMENT COSMIC DE ASEMENEA BENEFIC PENTRU PĂMÎNT ŞI UMANITATE.

DAR CA OAMENI CARE APARŢINEM UNEI CIVILIZAŢII PUTERNIC TEHNOLOGIZATE, SCIENTISTE, MAI PUTEM SPERA CĂ, ÎN CAZUL ACUMULĂRII DE INFORMAŢII MAI SIGURE PRIVIND ASTEROIDUL GIGANTIC CARE SE APROPIE DE NOI, ŞTIINŢA ŞI TEHNOLOGIA AR PUTEA IMAGINA ÎNTR-UN VIITOR FOARTE APROPIAT UN *VIITOR DE URGENŢĂ*, MIJLOACE DE ANIHILARE A FATALITĂŢII. CE-AR ÎNSEMNA ACEASTA? O FORŢĂ COLOSALĂ, EVIDENT, ARTIFICIALĂ, ADICĂ PĂMÎNTEASCĂ, ÎN STARE SĂ DEVIEZE ASTEROIDUL EVENTUAL PRINTR-O EXPLOZIE DE MARI PROPORŢII, CEEA CE AR ÎNSEMNA IMPACTUL UNEI ÎNCĂRCĂTURI NUCLEARE CU "BOLOVANUL COSMIC".

CITITORUL CARE REFUZĂ, PRIN ARGUMENTE ŞTIINŢIFICE, O ASEMENEA ALTERNATIVĂ, ESTE RUGAT SĂ-MI CONCESIONEZE DREPTUL DE-A SPERA, FIE ŞI FANTAZÎND NE-ŞTIINŢIFIC O SOLUŢIE! CUM AM PUTEA ACCEPTA SFÎRŞITUL PĂMÎNTULUI, SFÎRŞITUL VIEŢII, SFÎRŞITUL UMANITĂŢII?

Ion Ţugui

CÎT DE CRUDĂ ESTE REALITATEA

EXTRA-TEREŞTRII UCID FĂRĂ MILĂ...

De zeci de ani se vorbeşte despre "activitatea" unor aparate de zbor neidentificate, dar este pentru prima dată cînd presa americană consemnează atacul unor farfurii zburătoare. Pąnarama este un orăşel, cu 3000 de locuitori aşezat în nordul Braziliei. Jeronimo des Maria de Santos Fenella, şeful de poliţie al micii localităţi, a recunoscut că în zonă domneşte panica. În lunile octombrie - noiembrie 1988 trei vînători, ce locuiau într-un ţinut îndepărtat de Panarama, au fost omorîţi, iar un al patrulea, care cu greu a ajuns în localitate, a fost salvat, avînd arsuri pe întregul corp. "Am cercetat cadavrele, care păreau că au fost mai întîi golite de sînge şi apoi arse" - a declarat poliţistul. Primarul confirmă cele relatate de poliţie, adăugînd: "regiunea noastră era extrem de liniştită pe vremuri. Azi lumea este îngrozită. Imediat ce se întunecă locuitorii se închid în case". Anibal Gronferro plecase la vînat în luna octom-

brie 1988, împreună cu prietenul său Vittorio Riberra. "Era noapte - povesteşte Vittorio. Deodată apăru o stea care coborî deasupra capetelor noastre. O lumină orbitoare ne înconjura de parcă eram în plină zi. Am coborît, îngrozit, din copacul în care pîndeam animalele. Fascicolele de lumină s-au fixat pe copacul în care era adăpostit Anibal, care era zguduit de convulsii ciudate. Apoi am auzit urlete. Trupul lui Anibal scînteia ca o torţă uriaşă. Am fost cuprins de groază şi am rupt-o la fugă. Cînd am ajuns acasă am leşinat. A doua zi în zori, cu familia mea şi a lui, m-am întors în pădure. Mi-am găsit prietenul chircit. Murise în urma unor arsuri grave. Părţile nearse erau de o albeaţă, ca şi cum cineva îi supsese sîngele". La începutul lunii noiembrie 1988 Raffaelle Vinoriggi şi Geraldo da Nostra Mara, plecaţi la vînătoare, au văzut, deodată, un OZN, ca o farfurie ce proiectează o lumină puternică. "Am luat-o amîndoi la fugă - declară Geraldo - dar amicul meu Raffaelle s-a împiedicat şi a căzut. OZN-ul şi-a concentrat razele asupra lui. Nu am putut face nimic. Am fugit de acolo. A doua zi l-am găsit pe Raffaelle mort. Era ars pe o parte. În rest parcă fusese golit de sînge".

Vittorio Morello şi Donato Generale, vînători prin pădurile Braziliei, stăteau de vorbă, primul aflîndu-se într-un hamac: "deodată un obiect strălucitor a coborît chiar deasupra hamacului - spune Donato. Eu am fugit şi am chemat ajutoare. Cînd m-am întors Vittorio era mort.

Dionisos Martial lucra într-o zi la plantarea unui stîlp de telegraf, în vîrful unei coline. Deodată a apărut o farfurie zburătoare, care a început să emită raze, după cum declară un martor ocular Virgilio Mare de Los Santos, lucrător la o benzinărie din apropiere. Dionisos a avut un şoc şi s-a prăbuşit la pămînt. Internat în spital s-a zbătut 3 zile între viaţă şi moarte. În cele din urmă a fost salvat.

"Starea de tensiune şi frica ce domnesc în regiune, împiedică pe mulţi să se ducă la muncă" declară şeful poliţiei, Fenella. Iată şi părerile unor oameni de ştiinţă, referitoare la aceste cazuri. Directorul "Biroului de investigaţii legate de OZN", Charles Guttman a declarat: "aceste obiecte zburătoare, aparţinînd probabil altor planete, sînt paşnice. Este pentru prima oară cînd aud că ele atacă şi ucid oameni. Pînă acum au avut loc arsuri şi răniri accidentale sau şocuri emoţionale". Un expert în probleme OZN doctorul Harry Engelbert, de la Universitatea din California a mărturisit: "deşi am studiat şi analizat sute de cazuri, prezentate de martori oculari, referitoare la OZN, niciodată nu a fost vorba de uciderea oamenilor".✍

Aurel Dianu

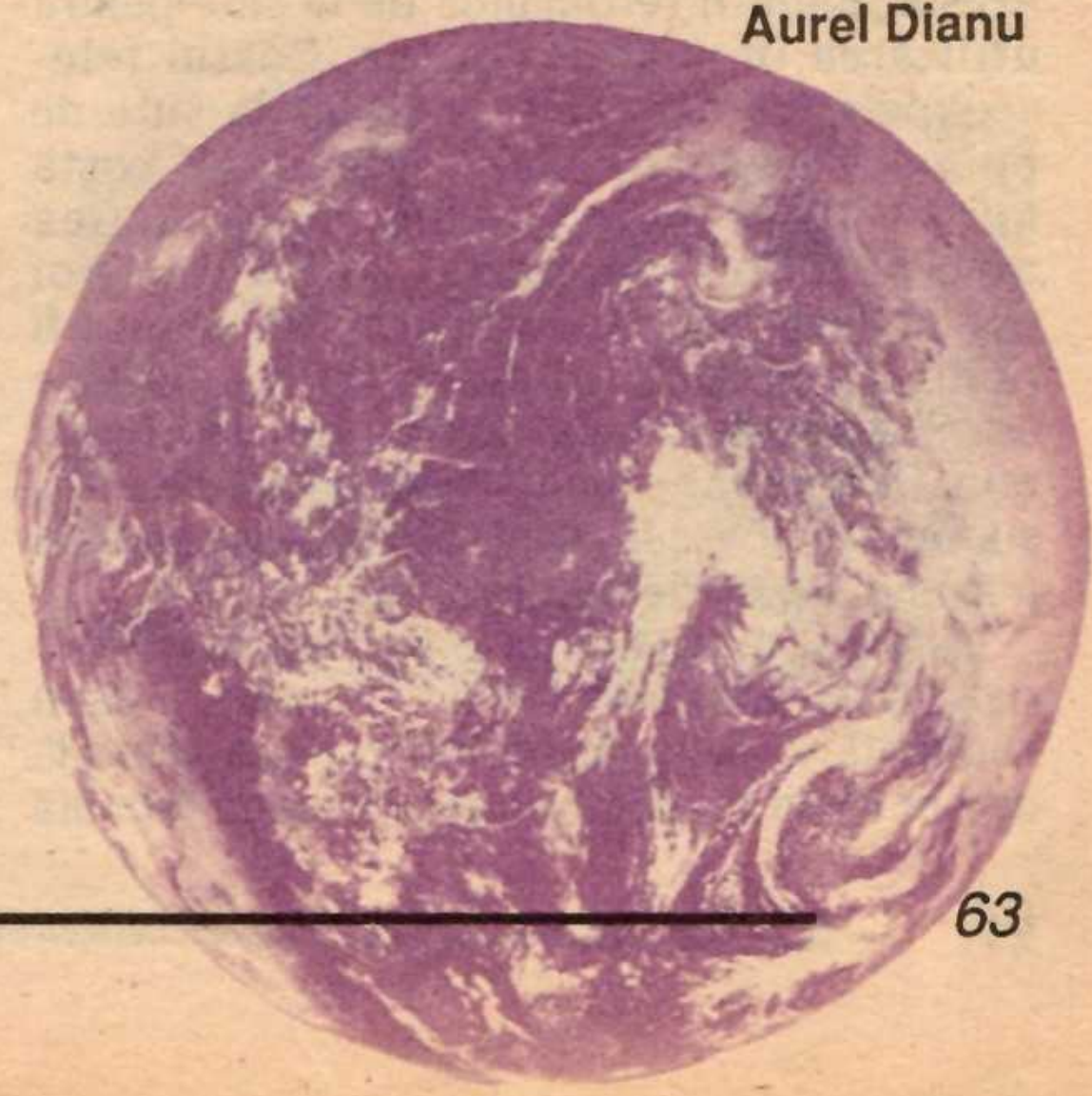

Vom afla ce se întîmplă la marginile Universului?

HEXAPOD VA VORBI

Telescopul pus la punct de astronomi de la Universitatea din Ruhr, în colaborare cu dr. Karl-Heinz Stevens de la uzinele Krupp, este prototipul viitorului mare telescop german DGT. Ideea originală a inventatorilor de a plasa telescopul pe şase picioare îi aparţine directorului proiectului, dr. Gerhard Schnur, şi se datorează necesităţii obţinerii unei mobilităţi ideale. Ideea Staticitatea pe şase picioare i-a fost "sugerată" lui Schnur de o fotografie a unui simulator de zbor. Cercetătorii Schnur şi Stevens au găsit o soluţie ingenioasă: în cele şase picioare ale telescopului au instalat pivoţi mecanici care permit o centrare exactă a oglinzii. Pivoţii pot fi reglaţi pînă la o precizie de cîţiva micrometri, iar picioarele conferă o mare libertate de mişcare pentru orientarea telescopului în toate direcţiile. Descoperirea s-a bucurat de multă atenţie şi apreciere în cercurile ştiinţifice internaţionale.

Noul telescop conţine şi o serie de alte inovaţii tehnice importante. Oglinda este fixată într-un material compozit uşor care îi permite să "plutească". Economia realizată în privinţa greutăţii sale este deosebită: în timp ce un telescop clasic cîntăreşte 20-30 de tone, "hexapodul" nu cîntăreşte decît două tone. Aceste atuuri îl recomandă de la sine pentru utilizarea în spaţiul cosmic. Costul telescoapelor tradiţionale se ridică la sute de milioane de mărci, dar "Hexapodul" costă numai 12 milioane de mărci. Folosirea materialului compozit deschide noi perspective: suspensia oglinzii nu putuse fi realizată întrucît coeficientul de dilatare termică a materialului este de 100 de ori mai mic decît cel al oţelului. Dilataţia termică a suportului poate fi adaptată, în consecinţă, la maximum coeficientului oglinzii.

Viitorul mare telescop german va avea o oglindă cu un diametru de 12 metri, a cărei suprafaţă va fi împărţită într-o piesă centrală de opt metri în diametru şi o coroană formată din 12 segmenţi de mărime egală. Oglinda monolitică a hexapodului actual este echipată cu o tehnică optică denumită "activă". Ea nu este susţinută decît în cîteva puncte. Prin intermediul unui sistem sofisticat, ea a fost plasată într-o poziţie ideală calculată în prealabil. Un ordinator compară în permanenţă valorile efective raportate la poziţia ideală şi intervine în reglarea poziţiei oglinzii.

Lumea ştiinţifică internaţională s-a arătat foarte interesată de inovaţia specialiştilor germani: NASA a cerut să aibă acces la principiul noului telescop pentru punerea în serviciu a unui mare telescop lunar, cu un diametru de 16 metri. Acesta va permite observarea obiectelor cosmice situate la depărtări foarte mari în Univers, la o distanţă de circa 18 miliarde ani-lumină, cum ar fi quasarii. Aceste proiecte vor prinde, probabil, contur la începutul mileniului al III-lea.

Şerban Filip

• Telescopul cu şase picioare, care permite o centrare exactă a oglinzii, este rodul creativităţii oamenilor de ştiinţă germani • Un telescop clasic cîntăreşte 20-30 tone, iar "Hexapodul" doar două tone! Şi preţul de cost, extrem de scăzut, pledează în favoarea noului tip de "ochi" scrutător al tainelor Universului • Diametrul oglinzii marelui telescop german va fi de 12 metri. Telescopul va beneficia şi de serviciile unor giroscoape cu laser • NASA intenţionează să utilizeze principiul "Hexapodului" la realizarea unui telescop lunar, cu un diametru de 16 metri.

OFENSIVA SENZAȚIONALULUI

CUCERITORII ALBULUI

"Inima îmi bătea cu putere: dacă dispariţia jumătăţii soarelui avea să coincidă cu ora douăsprezece, indicată de cronometru, atunci însemna că sîntem chiar la Pol.

- Douăsprezece! strigai.

- Polul Sud! răspunse Capitanul Nemo, cu o voce gravă, dîndu-mi luneta prin care se vedea soarele tăiat la orizont în două jumătăţi egale".

(Jules Verne:
"Douăzeci de mii de leghe sub mări")

Aventura "Polului Nord"

Jules Verne, prin Căpitanul Nemo care lua în stăpînire Polul Sud la data de 21 martie 1868, anticipa cu 43 de ani această descoperire (14 decembrie 1911, Roald Amundsen) şi cu 41 de ani descoperirea Polului Nord. Ceea ce nu anticipa el era tragedia expediţiei lui Scott pe continentul antarctic şi chiar... controversa ce avea să dăinuie opt decenii asupra afirmaţiei Comandorului Robert E. Peary de a fi atins Polul Nord la 6 aprilie 1909.

Pe vremea reginei Victoria sau a cavalerilor romantici, cuvîntul de onoare al conducătorului unei asemenea expediţii ar fi fost de ajuns. Lumea modernă cere însă probe şi chiar şi acestea pot fi contestate uneori.

ÎNGHEȚAT

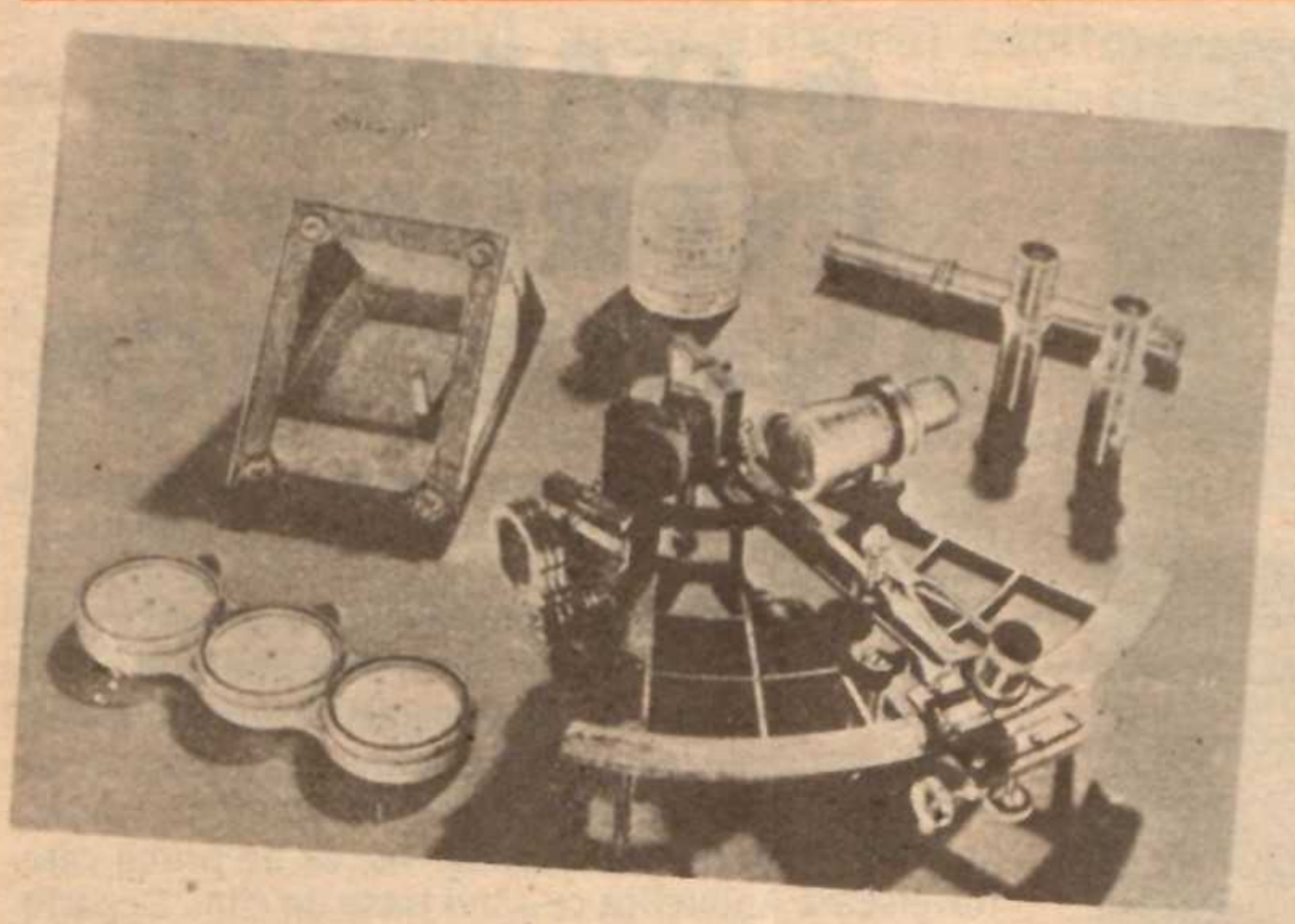

Astfel,Dr. Frederick Cook a putut pretinde că ar fi ajuns cu un an mai devreme la Pol (21 aprilie 1908). Au fost documentele prezentate de Peary frauduloase? El anunţase că nu reuşise timp de 30 de ore să găsească vreun steag al lui Cook la Pol. Dar a ajuns el cu adevărat la Polul Nord? Să fi fost adevărat că vînturile îl abătuseră cu 105 km de la punctul final şi că el ar fi ştiut de acest lucru? Astfel se relata într-un articol publicat de National Geographic în 1988 şi se pretindea de către un astronom amator, Dennis Rawlins, că ar dovedi însemnările sale. De fapt era vorba de o (condamnabilă!) eroare a lui Rawlins care pur şi simplu confundase indicaţiile cronometrului notate de Peary în jurnalul său cu... devieri ale busolei!

Oricum, pentru a înlătura definitiv orice dubiu, National Geographic, Societatea Naţională de Geografie a SUA, au cerut Fundaţiei pentru navigaţie din statul Maryland să efectueze un studiu cuprinzător. Şi astfel, după o muncă extraordinară de un an de zile, după examinarea a peste... opt metri cubi de însemnări ale lui Peary, comisia a putut confirma corectitudinea afirmaţiilor sale. Concluziile au fost publicate tot de către National Geographic, sub semnătura Preşedintelui amintitei fundaţii, Thomas D. Davis. Şi astfel, după cum declara şi Gilbert N. Grosvenor, Preşedinte la National Geographic, acest studiu poate fi considerat ca "încheind o controversă istorică şi făcînd dreptate unui mare explorator".

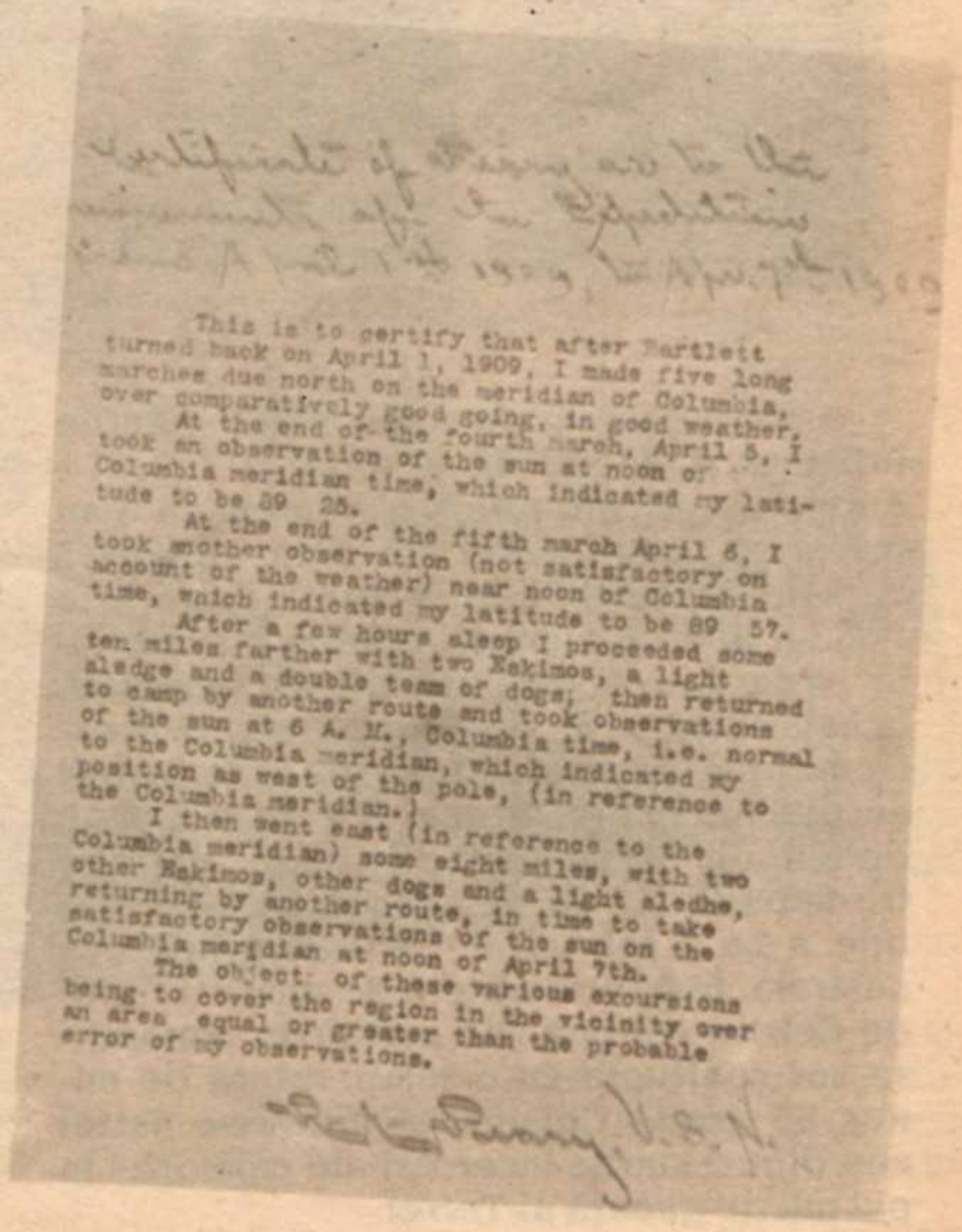

This is to certify that after Bartlett turned back on April 1, 1909, I made five long marches due north on the meridian of Columbia, over comparatively good going, in good weather.
At the end of the fourth march, April 5, I took an observation of the sun at noon of Columbia meridian time, which indicated my latitude to be 89 25.
At the end of the fifth march April 6, I took another observation (not satisfactory on account of the weather) near noon of Columbia time, which indicated my latitude to be 89 57.
After a few hours sleep I proceeded some ten miles farther with two Eskimos, a light sledge and a double team of dogs; then returned to camp by another route and took observations of the sun at 6 A. M., Columbia time, i.e. normal to the Columbia meridian, which indicated my position as west of the pole, (in reference to the Columbia meridian.)
I then went east (in reference to the Columbia meridian) some eight miles, with two other Eskimos, other dogs and a light sledge, returning by another route, in time to take satisfactory observations of the sun on the Columbia meridian at noon of April 7th.
The object of these various excursions being to cover the region in the vicinity over an area equal or greater than the probable error of my observations.

Mihaela Dorobanţu

CUCERITORII ALBULUI ÎNGHEȚAT

● Şase oameni de naţionalităţi diferite înfruntă deşertul de gheaţă al Terrei - Antarctica. Ei sînt primii pămînteni care au traversat "continentul alb şi inospitalier" cu sănii trase de cîini ● După depăşirea Polului Sud se ajunge în "zona inaccesibilă" ● Cu buzele crăpate, obrajii îngheţaţi, ochelarii acoperiţi de solzi de gheaţă şi extremităţile degetelor îngheţate, temerarii au parcurs mii de kilometri ● Au fost şi 60 de zile de furtună, timp în care "fraţii întru-temeritate" au depăşit situaţii incredibile ● La 9 februarie 1990, în plină vară australă, temperatura era de minus 47 grade Celsius ● Nouă zile mai tîrziu temerarii se vor confrunta cu o temperatură de minus 88 grade Celsius, sfidîndu-se astfel una dintre marile încercări ale călătoriei în pustiul de gheaţă al Terrei.

6 OAMENI ÎNFRUNTĂ ANTARCTICA

Timp de şapte luni, şase oameni de naţionalităţi diferite au înfruntat deşertul de gheaţă, cel mai neospitalier al planetei. Cei şase oameni, care au încercat să demonstreze că pot fi uniţi pentru a atînge acelaşi obiectiv în cel mai sever climat sînt: englezul Geoff Somers, sovieticul Victor Boyarski şi Qin Dahe din China, francezul Jean-Louis Étienne, japonezul Keizo Funatsu şi americanul Will Steger. Membrii echipei au trăit (şi au realizat) acelaşi vis: să fie primii care traversează Antarctica cu sănii trase de cîini. Departe de a fi o simplă aventură, dorinţa lor a fost ca expediţia să constituie un exemplu de cooperare internaţională. Punctul de plecare al expediţiei a fost la Seal Nunataks şi startul a avut loc oficial la 27 iulie 1989. Cei şase au plecat să traverseze continentul îngheţat veşnic cu trei sănii de cinci sute de kilograme şi patruzeci de cîini, trasînd "Transantarctica". Astfel, trecînd prin Polul Sud, au traversat regiunea numită "zonă neaccesibilă" şi au atins bazele sovietice Vostok şi Mirnîi, parcurgînd în total exact şase mii douăzeci şi trei de kilometri.

Timp de şaptesprezece zile au avut de înfruntat un vînt asemănător unei furtuni de nisip: o zăpadă fină pătrundea prin îmbrăcăminte, corturi, saci de dormit. Buzele le erau crăpate, obrajii îngheţaţi, ochelarii acoperiţi de solzi de gheaţă, extremităţile membrelor degerate şi se aflau foarte aproape de agonie. Din păcate, acesta n-a fost singurul moment greu. Au urmat şaizeci de zile de furţună în care membrii expediţiei au depăşit situaţii deosebite, comparabile poate cu muncile lui Hercule. În aceste împrejurări cel mai dureros moment l-a constituit moartea unora din cîini. La 3 ianuarie 1990, expediţia se găsea în plină vară antarctică la o temperatură plăcută de minus treizeci de grade! La 6 februarie 1990, echipajul a cunoscut ziua cea mai friguroasă a călătoriei la minus patruzeci şi şapte de grade şi la data de 15 a aceleiaşi luni temperatura cea mai scăzută de minus optzeci şi opt de grade, deci "momentul glacial". A fost astfel sfidată o regiune care cu adevărat nu e făcută pentru vieţuitoare cu sînge cald! Şi încercările împărţite i-au făcut pe oameni mai uniţi ca oricînd. Şase oameni diferiţi, din şase ţări tot atît de diferite au devenit pentru totdeauna fraţi întru temeritate.

Manuela Spătaru

albumul celor 7 întîmplări adevărate

Se pare că omul, acest personaj controversat al Terrei, este destinat să treacă prin cele mai inimaginabile situaţii—unele mai dramatice decît altele-, fapt care ne îndreptăţeşte să afirmăm că realitatea este într-o continuă cursă împotriva literaturii. Incredibilul ficţiunii este mereu depăşit de incredibilul realităţii, într-o încleştare pasionantă, din care cel mai cîştigat este cititorul. Am alcătuit în cele ce urmează o sumă de întîmplări adevărate, cele mai stranii din toată documentaţia personală. Superlativul nu este deloc gratuit, vă veţi da seama imediat. Situaţiile reale ce fac obiectul acestui capitol au fost extrase din "Cartea Recordurilor Lumii"—Guinness Book—şi din suita de întîmplări culese timp de un deceniu de ziaristul francez Michel Vergez, şi publicate în revista "L'Évenement du Jeudi". Întîmplările sînt repovestite, pentru a încerca să le introducem într-o atmosferă cît mai atrăgătoare pentru cititor. Iată-le:

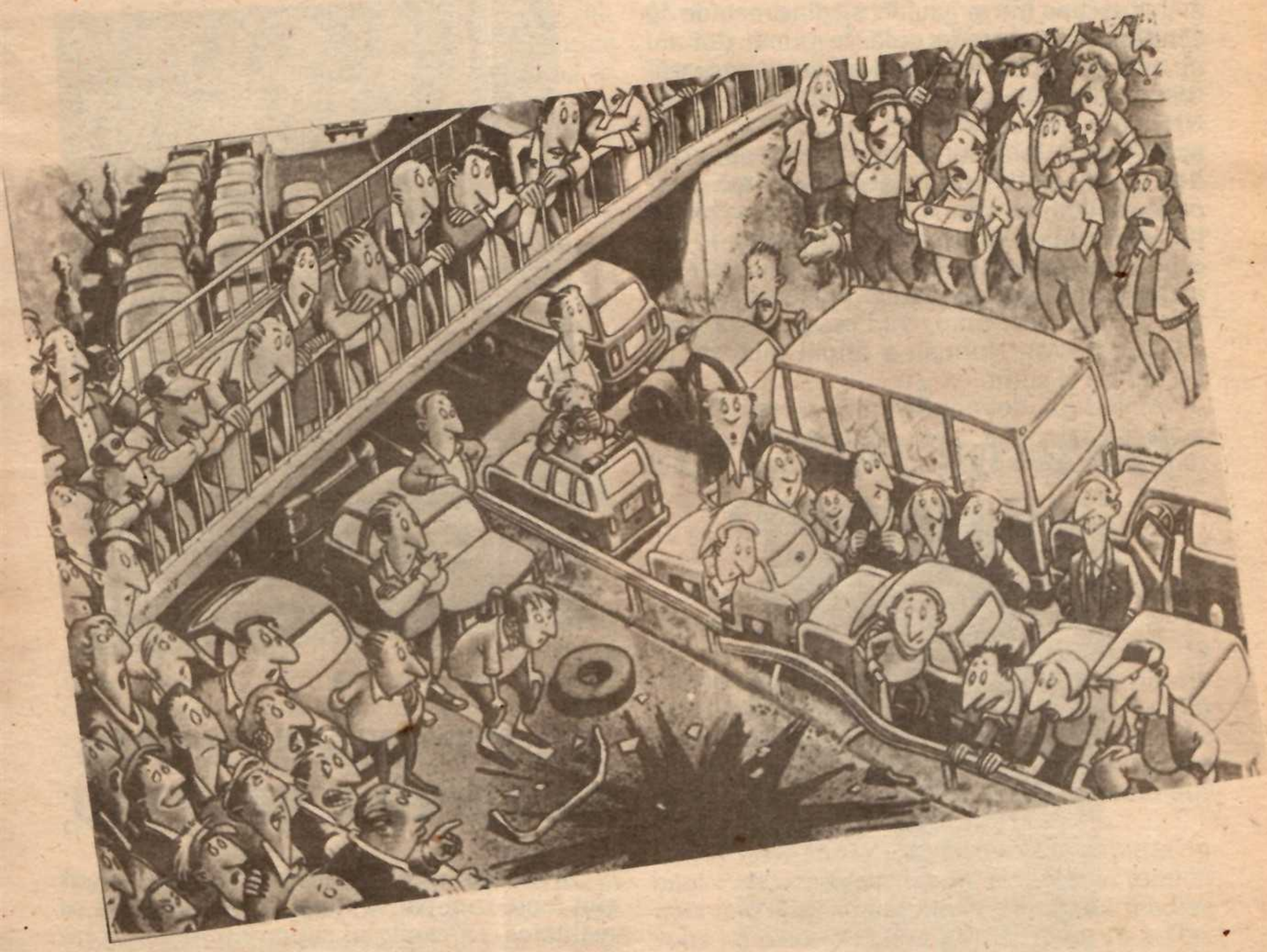

1.
OPT ANI SUB PODEA

Englezul Norman Green fusese acuzat de poliţie că, în complicitate cu alţi trei bărbaţi, participase la o spargere într-o casă a unei femei în vîrstă. Faptele se petreceau în anul 1974. Hărţuit nemilos la interogatoriile comisarului din Wigan - o localitate din apropierea Manchesterului, Anglia -, Norman se decide (înainte de a fi arestat preventiv) să se ascundă într-o trapă pe sub parchetul din salonul casei sale.

Astfel, începînd cu data de 24 decembrie 1974, Norman Green, suspect de furt calificat, a stat ascuns într-o gaură cu adîncimea de 50 centimetri, în propria casă. În primii doi ani de autodetenţie, Norman n-a părăsit ascunzătoarea, de claustrarea lui ştiind numai soţia. Nici cei şase copii ai săi nu au aflat cît de aproape era tatăl lor, care nu avusese încredere în discreţia lor. În această primă perioadă de doi ani, casa a fost foarte des "bîntuită" de poliţişti, intrigaţi de dispariţia incredibilă a suspectului—pe care nu-l găsiseră nicăieri, cu toate mijloacele moderne de căutare. În tot acest timp, cînd casa era supravegheată discret, Norman a primit mîncare pe ascuns de la soţie.

Abia după doi ani, Norman a ieşit de sub podeaua salonului, să-şi dezmorţească oasele, dar numai cînd copiii nu erau acasă... Toată această poveste incredibilă a luat sfîrşit la 15 iulie 1982, după aproape opt ani de autoclaustrare la domiciliu. Cînd copiii şi-au revăzut tatăl, aproape că nu l-au recunoscut: slăbise 40 de kilograme şi pierduse toţi dinţii din faţă, el stătuse ascuns de la 42 la 50 de ani, perioadă în care lumea încetase să mai existe pentru el. Dar, culmea! Găsit în sfîrşit de poliţie, Norman ar fi exclamat: "Domnul să fie lăudat! Totul s-a terminat!" Interesantă a fost şi atitudinea poliţiei. Comisarul însărcinat cu acest caz, care între timp clasase dosarul, a considerat că urmărirea trebuie încheiată, căci Norman Green s-a supus singur unei pedepse suficiente şi ca timp, şi ca privaţiuni. Aspectul său jalnic a fost cea mai bună dovadă.

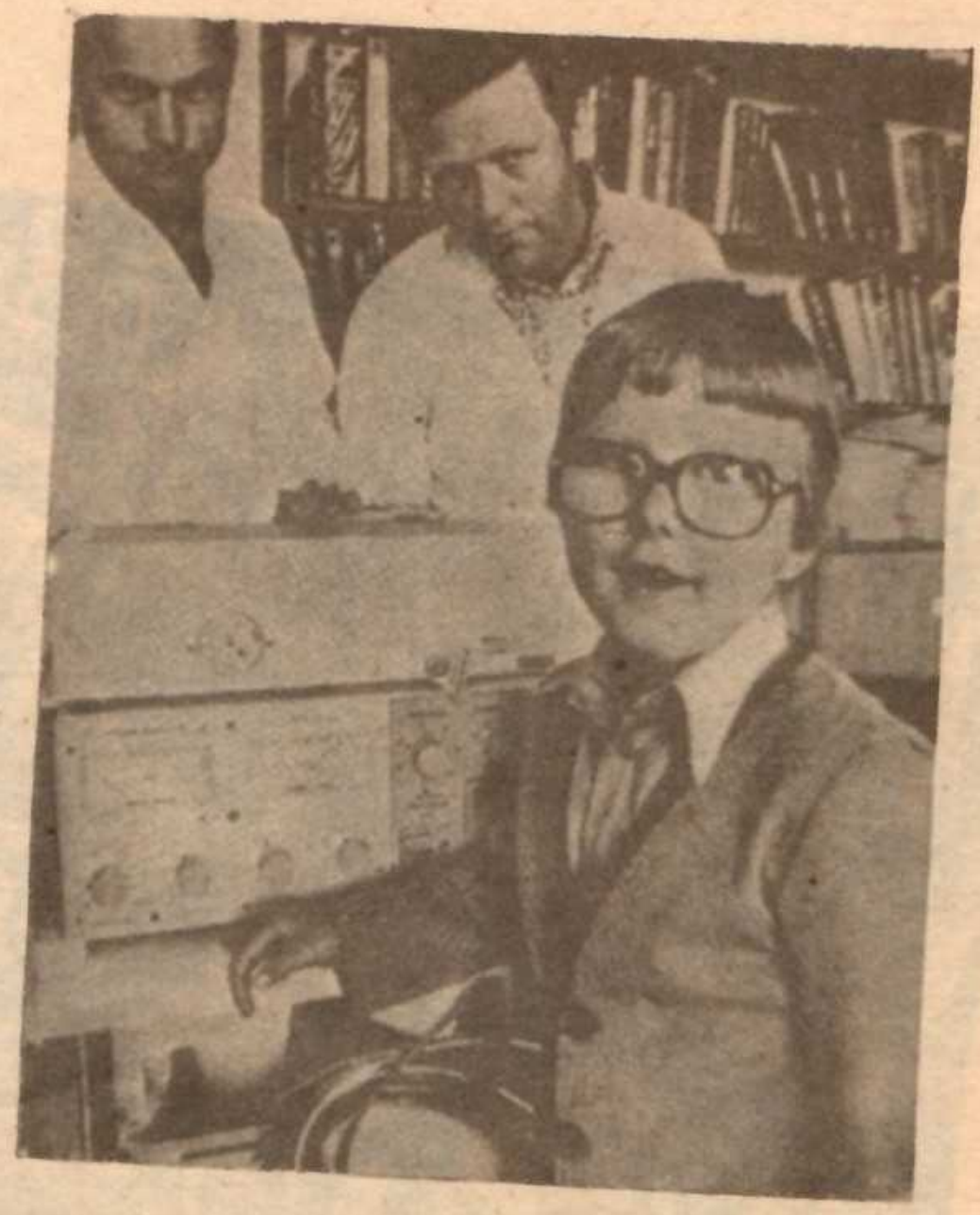

2.
40 DE MINUTE SUB SLOIURILE UNUI RÎU

Multe din cele relatate de Guinness Book sînt fapte care par să nu aibă vreo legătură cu realitatea. La capitolul supravieţuiri de excepţie, cazul băieţelului norvegian Vegard Slet-

întîmplări adevărate

tmoen ţine, într-adevăr, de domeniul miracolului. El obişnuia să se joace, la fel ca mulţi alţi copii, pe gheaţa rîului Nitselv (Norvegia), în apropierea localităţii Akernaus, fiind un pasionat patinator. Dar la data de 14 februarie 1974, gheaţa îi joacă o festă, într-un loc unde era mai subţire. Cedînd sub greutatea copilului, apele pline de sloiuri ale rîului l-au înghiţit de îndată şi corpul său a dispărut subit, fără ca cineva să observe acest fapt. Se părea că soarta i-a fost pecetluită pentru totdeauna. Însă absenţa sa a început să-i intrige pe partenerii lui de joacă, care au alertat la rîndul lor părinţii şi poliţia. Copiii apreciau că Vegard dispăruse de circa 30 de minute, fapt confirmat şi de alte persoane.

Au început căutări febrile. Toate bănuielile se îndreptau către sloiurile nemiloase ale rîului Nitselv. După circa zece minute de acţiune a scafandrilor, copilul a fost găsit pe fundul rîului, la o adîncime de 2,4 metri. A fost imediat transportat la spitalul din Akernaus, unde o echipă de medici a început lupta pentru readucere la viaţă. Creierul micuţului era aproape mort şi exista pericolul că dacă va fi readus la viaţă, el va rămîne cu grave sechele neurologice... Dar miracolul s-a produs, iar Vegard Slettmoen a revenit la viaţă, fără să sufere vreo consecinţă a incredibilei lui morţi clinice de 40 de minute!

3.
CEA MAI INCREDIBILĂ MIGRENĂ DIN LUME

Poate că cititorul se întreabă dacă există ceva mai incredibil decît cazul precedent. Ei bine, ziaristul francez Michel Vergez relatează cazul absurd al unei migrene provocată de un glonţ de calibru 22! Cum adică "migrenă" ? Pur şi simplu, franţuzoaica Stephanoise Muxart (de 20 de ani) a primit acest glonţ din partea soţului ei, în timp ce dormea.

Cuplul Stephanoise şi Bernard Muxart nu mai aveau o viaţă conjugală normală de cîteva luni. Certuri dese, crize de gelozie, lipsă acută de bani (amîndoi erau şomeri). În faţa tuturor acestor necazuri, Bernard îşi procură un pistolet de calibru 22 şi, în noaptea de 5 spre 6 aprilie 1983 o împuşcă în cap pe soţia sa, în timp ce dormea. A tras prin pernă, de la circa 30 de centimetri distanţă. Stephanoise se trezeşte datorită zgomotului. Simte o mică durere în ceafă şi observă o pată de sînge pe faţa de pernă. Se duce la baie, se spală şi... se culcă la loc. Începînd cu dimineaţa următoare, Stephanoise se simte din ce în ce mai rău; o migrenă cumplită îi paralizează toate acţiunile, are dese ameţeli şi nu prea mai vede bine. Abia după zece zile, la sfatul unor prietene, ea apelează la medic. I se face imediat o radiografie, iar rezultatul acesteia este cutremurător: o tumoare îi apăsa creierul. Cum dimensiunea ei este destul de mare, a doua zi se desfăşoară operaţia, după acordul pacientei care ştia că nu mai are ce pierde.

Surpriza medicilor a fost de proporţii: în loc de tumoare, ei i-au scos din creier un glonţ! A fost rîndul poliţiei să intre pe rol. Interogată, după o grabnică însănătoşire, Stephanoise înţelege ce i s-a întîmplat. Supus la rîndul lui anchetei, Bernard recunoaşte că a împuşcat-o "pentru a scăpa de mizerie". Sfătuită de un avocat, tînăra femeie a depus peste o lună o plîngere împotriva soţului, care a fost ulterior condamnat pentru tentativă de omucidere.

4.
CEL MAI TRĂZNIT OM DIN LUME

Termenul de "trăznit" are şi un sens figurat, dar şi unul propriu. În cazul de faţă este vorba de omul care a suferit cele mai multe impacturi cu fulgerul provocat de puternicele descărcări electrice ale atmosferei. De nu mai puţin de şapte ori s-a aflat între viaţă şi moarte americanul Roy C. Sullivan. Dar de fiecare dată, Roy a ieşit învingător faţă de arma atît de perfidă a naturii.

Întîlnirile lui cu fulgerele au debutat în anul 1942, cînd rezultatul a fost numai topirea unei unghii de la un picior. Următorul rendez-vous l-a avut în iulie 1969, iar atunci s-a ales numai cu o sprînceană arsă.

albumul celor 7

Începînd cu anul următor, 1970, contactele cu fulgerele au devenit mai "aspre". Astfel, a treia oară hainele i-au fost arse în întregime, dar avînd prezenţă de spirit, Roy s-a dezbrăcat repede şi a scăpat cu arsuri destul de uşoare. A cincea "ciocnire" cu fulgerul s-a produs la 7 august 1973 şi a fost şi mai gravă. În ziua aceea conducea o maşină descoperită, iar cerul era senin şi fermecător. Rula fără grijă pe autostradă, cînd o descărcare violentă de electricitate atmosferică s-a abătut asupra lui. Şocul a fost atît de puternic, încît Roy s-a văzut proiectat la cîţiva metri pe şosea, în timp ce maşina începuse să ardă, fiind repede mistuită de flăcări: I-au fost arse ambele picioare, iar hainele deveniseră un maldăr de scrum. Traumatizat fizic şi psihic, Roy Sullivan a mulţumit lui Dumnezeu că a scăpat numai cu atît, sperînd să fie ultima tentativă a fulgerelor de a-i lua viaţa...

Dar pauza acestor "turnire" incredibile a fost de numai trei ani. În nefericita zi de 5 iulie 1976, un fulger i-a ars foarte serios o gleznă, după ce în 1972 îi fusese ars un umăr (a patra întîmplare). Supravieţuind şi după a şasea confruntare inegală cu fulgerele, Roy a început să fie studiat de specialişti. Se considera, pe bună dreptate, că el are o atracţie specială pentru electricitatea atmosferică, care ar trebui să aibă o explicaţie ştiinţifică. Dacă oamenii de ştiinţă ar fi descoperit la timp adevărul -dacă supoziţia lor a fost veridică -, poate că a şaptea fulgerare a lui Roy nu s-ar mai fi produs.

Imaginaţi-vă care a fost şocul psihic al acestui om cînd a fost trăznit din nou, la 25 iunie 1977! Ce forţe malefice au determinat în acea zi ca Roy să sufere arsuri importante ale pieptului şi stomacului? Omul se afla la o liniştită partidă de pescuit, iar cerul era şi de data asta senin. A scăpat cu bine, trupul s-a refăcut, psihicul însă nu şi-a revenit pînă la moarte. Intrat într-o depresiune nervoasă din ce în ce mai profundă, Roy se sinucide prin împuşcare în septembrie 1983. Trecuseră 41 de ani de la prima întîlnire cu fulgerul şi în tot acest răstimp a înfruntat natura de şapte ori. Blestemul acesta al vieţii sale a continuat mult timp să-i preocupe pe unii fizicieni americani. ✍

5.
RÎSUL CARE UCIDE

E greu de crezut că veselia poate declanşa o tragedie. Dar un caz relatat de ziaristul francez Vergez denotă că aşa ceva se poate întîmpla. Cazul s-a petrecut la Madrid, la 14 septembrie 1985.

În acea zi, negustorul de delicatese (al cărui nume nu se specifică) vine de dimineaţă la magazinul său şi constată că fusese furat. Uşa fusese forţată peste noapte, iar din depozit lipseau foarte multe mărfuri de valoare. Întîmplarea, sau soarta, a făcut ca la numai cîţiva paşi de prăvălia lui, doi necunoscuţi să sporovăiască şi să rîdă în hohote. Enervarea şi furia negustorului, atunci cînd i-a auzit, a atins paroxismul. Crezînd, probabil, că-şi bat joc de necazul său, proprietarul, de 53 de ani, ia o puşcă şi trage fără milă în Candido Claro Roldan, unul din cei doi bărbaţi din preajma magazinului. Victima, transportată imediat la spital, a decedat curînd, iar agresorul şi-a recunoscut stupiditatea actului său criminal. Din spatale gratiilor, el nu va mai afla niciodată cine au fost spărgătorii. ✍

întîmplări adevărate

6.
ÎN MIJLOCUL A 40 DE FIARE, NEÎNARMAT

Jocul cu moartea al îmblînzitorilor de animale sălbatice periculoase adună din toate timpurile spectatori la circ. Dresorii de tigri, lei, pantere sau jaguari au fost mereu faţă în faţă cu moartea cea mai cumplită. Guinness Book afirmă că în acest secol şi-au pierdut viaţa devoraţi de animale peste 20 de dresori, multe astfel de grozăvii petrecîndu-se sub ochii spectatorilor stupefiaţi.

Există în veritabilul club al dresorilor doi recordmani de excepţie. Este vorba de Clyde Beatty (1903-1965) din California şi Alfred Schneider. Incredibila lor performanţă este de a avea curajul supraomenesc să stea închişi în aceeaşi cuşcă cu patruzeci de lei şi tigri (aflaţi în stare firească, nenarcotizaţi). În cursul unei reprezentaţii din toamna anului 1925, Alfred Schneider s-a izolat în arena special pregătită în compania a patruzeci de lei, fără să posede vreo armă sau vreun ajutor uman (nici din interior, nici din exterior). Cele cîteva minute petrecute precum cel mai grandios gladiator al lumii nu i-au fost, din fericire, fatale. Fiarele au ascultat cuminţi de biciul şi vorbele celebrului dresor, în timp ce publicul uitase să mai respire... ✍

7.
CEA MAI TERIBILĂ SINUCIDERE

Toate actele disperate, cînd un om îşi ia singur viaţa, sînt teribile. Dar modul cum a procedat Eric Garcia, muncitor la o întreprindere de articole pentru focuri de artificii (din California) a fost înfiorător. Eric avea mai demult neînţelegeri cu soţia şi toate necazurile păreau să nu aibă sfîrşit. Dar într-o zi, Eric se decide să acţioneze astfel încît s-o facă să sufere cît mai mult.

Într-o seară, el telefonează soţiei de la uzină şi-i spune: "Priveşte de la fereastră şi vei vedea ceea ce nu s-a mai pomenit vreodată!" (conform cu declaraţiile ulterioare ale ei). Cum casa lor se afla aproape de uzină, abia a ajuns femeia la fereastră şi o înspăimîntătoare explozie se declanşează. Au sărit în aer sute de kilograme de substanţe explozibile, distrugînd complet un corp al uzinei. Unda de şoc a deflagraţiei s-a resimţit la peste 50 de kilometri distanţă, iar într-o zonă de cinci kilometri geamurile ferestrelor au fost pulverizate, rănind mai multe persoane...

Încremenită la fereastră, soţia lui Eric Garcia nu-şi putea reveni. Pompierii şi poliţiştii veniţi la faţa locului au reuşit, în cele din urmă, să găsească cîteva fragmente de oase umane. Dar acestea nu au fost suficiente pentru identificarea cuiva. Teribilul Eric Garcia a rămas, din punct de vedere juridic "dispărut fără urme". Consoarta lui nu are însă nici un dubiu: Eric s-a sinucis. ✍

Grupaj realizat de Paul Ioan

UN STRADIVARIUS ŞI O ANCHETĂ CARE A DURAT PATRU ANI

Au fost necesari aproape patru ani de cercetări febrile, de căutări asidue, de interceptări telefonice, de investigaţii la care au colaborat poliţişti din multe ţări din Europa pentru ca, în final, toate aceste eforturi conjugate să ducă la regăsirea unei viori Stradivarius furată la 17 aprilie 1987. Locul faptei - localitatea italiană Saluzzo. Păgubaşul, muzicianul francez Pierre Amoyal.

Preţiosul instrument, considerat printre cele mai scumpe viori din lume şi cunoscut sub denumirea de Kochanski (penultimul său proprietar, antepenultimul fiind ţarul Nicolae al II-lea al Rusiei) a fost recuperat de o echipă de carabinieri din Torino care au reuşit să identifice pe cei patru autori ai furtului, locuitori ai oraşului Saluzzo. Vioara a fost găsită într-o maşină proprietatea unuia din hoţi, alături de o altă vioară profesională, aparţinînd şi acest exemplar tot lui Pierre Amoyal. Realizată în anul 1717 de către Stradivarius, vioara a fost cumpărată acum 15 ani de Pierre Amoyal cu suma de un milion de franci francezi (în prezent valoarea viorii este apreciată la trei-cinci milioane de franci). Amoyal a fost în posesia ei pînă în anul 1987 cînd vioara i-a fost furată din maşină, în faţa unui hotel din Saluzzo unde el a făcut un mic popas, timp suficient pentru ca hoţii care, desigur, îl urmăreau şi aşteptau momentul potrivit să-l prade.

Din acel moment, a început o perioadă pentru Amoyal de nelinişte şi aşteptare încordată. A publicat numeroase anunţuri în ziare prin care oferea recompensă serioasă celor care l-ar putea ajuta să regăsească inimitabila vioară. Au trecut cîţiva ani de tăcere absolută. În cursul anului trecut, muzicianul, care locuieşte în cantonul Vallese în Elveţia, a primit o fotografie a viorii însoţită de o cerere de răscumpărare pentru suma de trei miliarde de lire. Acest anunţ a constituit pentru poliţie, un excepţional capăt de fir care a reuşit să-i pună pe urmele hoţilor. Tot ceea ce a urmat, a fost o chestiune de rutină. Cu ocazia primului interogatoriu, hoţii au mărturisit că în anul 1989 au făcut o tentativă să vîndă vioara, dar n-au reuşit să ducă la bun sfîrşit încercarea.

"Întîlnirea" lui Pierre Amoyal cu... vioara sa a constituit un moment emoţionant: "Nu este posibil, a murmurat el. Nu-mi vine să cred că, în sfîrşit, am regăsit-o, că am recăpătat-o". A luat vioara în mîini ca şi cum ar fi fost vorba de un nou născut sub privirile la fel de emoţionate ale celor prezenţi, şi cu o delicateţe nemaipomenită i-a acordat pe rînd coardele cu mîna pînă şi-au recăpătat sunetele dorite. A urmat un scurt control şi cu ajutorul arcuşului. Faţa lui Amoyal şi a soţiei sale care-l însoţea s-au iluminat de fericire.

"Smaraldul - simbol al vieţii. Piatră ce poartă noroc celor născuţi sub semnul Balanţei..." Iată ce scrie un autor, Pierre Treux, în cartea sa intitulată "Horoscop şi pietre preţioase". Mai uşor de scris însă, decît de crezut, chiar şi pentru cei născuţi în Balanţă. Pentru că smaraldele sînt, de regulă, mai scumpe decît diamantele şi nu se recunosc învinse decît de rubine...

LACRIMA VERDE A SMARALDULUI

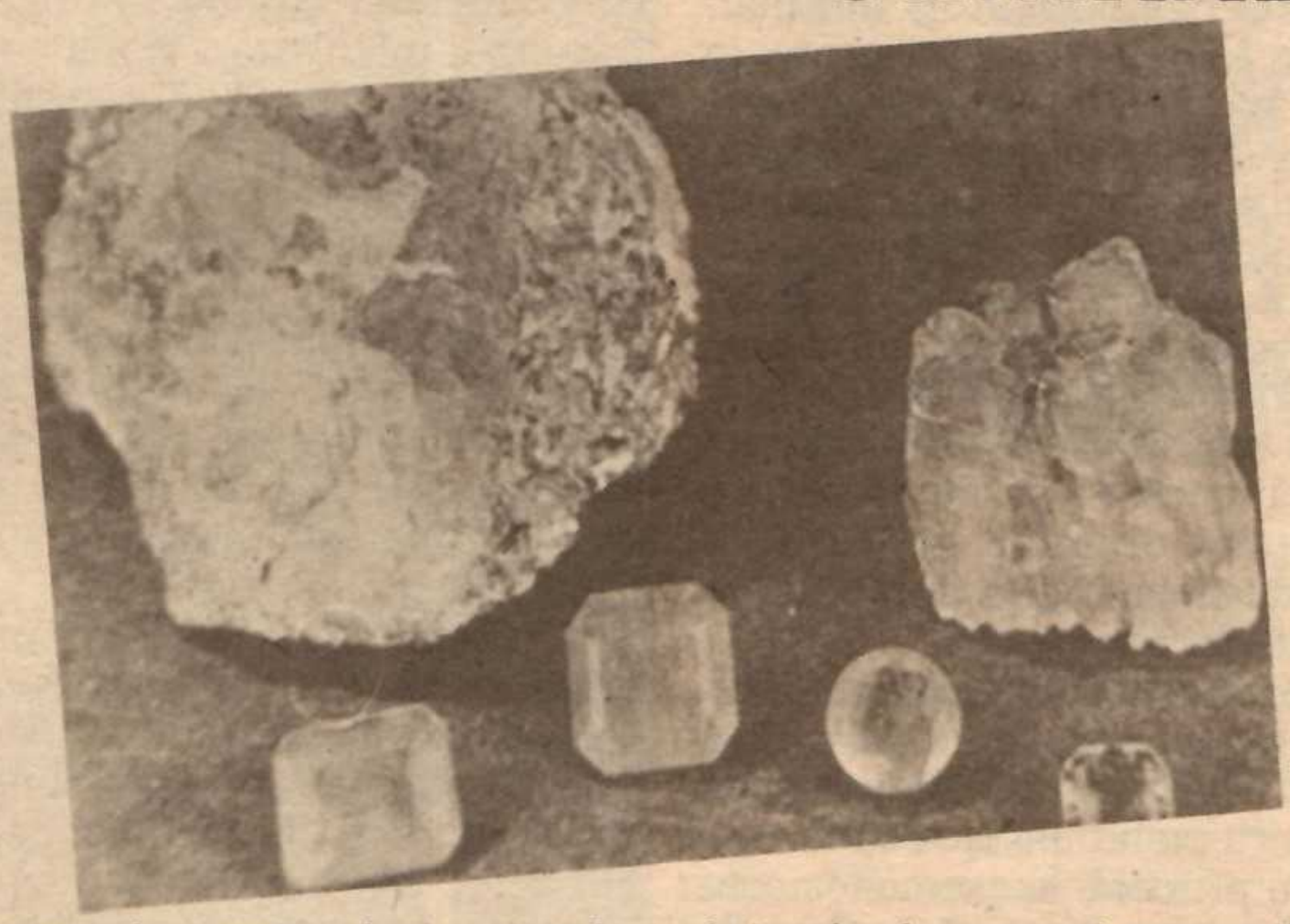

Nu cu mult timp în urmă a fost expus la New York un minunat smarald al cărui preţ era de numai... un milion de dolari. Cu alte cuvinte, cît 69 kg de aur. Iată cît costă deci simbolul vieţii! Deşi în Columbia, la Muzo, unde se află cele mai mari mine de smarald din lume, mai potrivit ar părea ca el să fie considerat... simbolul morţii.

Povestea smaraldelor a început de fapt acum peste patru veacuri. Cînd spaniolii au ajuns în America de Sud, ei au fost atraşi la început (şi în primul rînd!) de aur şi argint. Apoi au văzut la indienii din Mexicul de azi nişte pietre minunate, verzi. I-au atras, şi au încercat să le afle originea. Mai ales că în 1537, după ce îşi deschiseseră drum prin foc şi sabie peste munte spre Columbia, au realizat că în posesia indigenilor din Columbia se aflau mult mai multe smaralde decît la mexicani. Au capturat cît au putut - probabil pînă la 7000 de pietre, dar nu au reuşit să le afle obîrşia.

De-abia douăzeci de ani mai tîrziu au descoperit conchistadorii oraşul Muzo, locul de unde de veacuri se extrăgeau smaraldele cele mai mari şi mai frumoase din lume. S-au năpustit peste indieni şi i-au pus să strîngă cu lopata pentru ei nestematele verzi, fără să se gîndească însă că Europa, îndrăgostită de diamante, avea să ignore un timp smaraldele. Dar... soluţie există la orice. Smaraldele au fost trimise în Persia, India, Turcia, Egipt, unde au devenit bijuteriile preferate ale regilor. Tăiate, şlefuite, marcate aveau să fie podoabe fără preţ pentru coroane, sceptre, veştminte, iar cînd au fost suficient de mari, din ele s-au făcut chiar şi casete. De pe faţa lor scînteietoare fuseseră spălate şi crimele şi violenţa celor care le-au dobîndit primii. Şi totuşi...

Muzo există şi astăzi. Se află la 65 mile nord de Bogota, atît de aproape încît se poate ajunge cu maşina în nici două ore. Dar cine chiar vrea să meargă la Muzo este sfătuit în capitală să ... prefere elicopterul. Căci prin partea locului sînt "bandidos", care atacă orice maşină în drum spre Muzo sau întorcîndu-se de acolo. În primul caz ei ştiu că

pasagerii (în special negustori) poartă bani mulţi asupra lor; în al doilea caz - pentru că transportă smaralde. Nimeni din conducerea minei nu se deplasează fără escortă întărită. Nu mai tîrziu de anul trecut unul dintre directori şi cele 17 gorile ale sale au fost omorîţi în propriul rancho. După doar cîteva luni un întreg convoi de 50 de jeep-uri care aprovizionau mina au fost atacate şi opt lucrători au fost ucişi.

La mina de la Muzo - relatează Fred Ward, ziarist la National Geographic - toţi sînt înarmaţi pînă în dinţi. Armele sînt peste tot - în genţi, în maşini, avioane, pe birouri printre hîrtii. Şi încă mai este nevoie de arme: unui negustor din Israel i s-a propus la schimb un kilogram de smaralde neşlefuite, "brute", pentru şase carabine automate. Lucrătorii îşi iau micul dejun cu revolverul la brîu şi nu e greu de imaginat cam în ce se poate transforma în asemenea condiţii o ceartă veche sau chiar un simplu conflict de muncă. Să fii împuşcat "la o vodcă" este un lucru obişnuit la Muzo. Şi totuşi, spune conducerea, "Nu este rău. Unul, două omoruri pe zi - încă merge."

Pe de altă parte, în mină este cumplit. Pretutindeni praf de şist, negru ca smoala. Este suficient ca numai cîteva minute să pui mîna pe o lopată pentru ca praful unsuros să te acopere din cap pînă-n picioare. În asemenea condiţii, guvernul columbian oferă zăcăminte de smarald în arendă pe termen de zece ani. Prea puţin, este de părere Societatea "Tecminas" din Muzo, aflată în această situaţie. Şi atunci principiul este să smulgi din pămînt cît mai repede şi tot ce este mai bun. Vine excavatorul şi ia un strat de pămînt. Rămîne un filon de stîncă în care va străluci, poate, o piatră mare. Acum e rîndul muncitorilor, cu tîrnăcoape şi lopeţi. Şi în urma lor, rămîn ascunse în pămînt smaraldele mici pe care nimeni nu le vede.

Pentru a-i stimula pe muncitori, "Tecminas" a adoptat măsuri speciale. O dată pe lună se beneficiază de dreptul "căutării libere". Ideea s-a şi materializat prin cîteva pietre mai mari. Dar asta nu înseamnă nimic. Într-o asemenea zi toţi sînt obsedaţi de cîştig şi, mînuindu-şi tîrnăcoapele ca pe nişte arme, îşi smulg unul altuia firimiturile verzi, şi să nu uităm că fiecare mai are şi cîte un revolver la îndemînă! Controlorul şef adună apoi pietrele mai mari şi mai frumoase. Cele mici pot rămîne celor ce le-au găsit.

Lucrurile nu stau altfel nici în Brazilia. Minele de aici, cu cît sînt mai accesibile, cu atît sînt mai primitive. La Santa Teresina, de pildă, ele sînt nişte simple găuri negre în pămînt. Puţuri de 180 m adîncime, cu un diametru de un metru. Cobori în el ca într-o cascadă - din pereţii negri ţîşneşte apa şi uneori un noroi gros, vîscos. Pe fund - tot noroi. Se prelinge peste tot, se lipeşte de mîini, îţi acoperă faţa. Aşa arată lumea mirifică a smaraldelor!

După numărul de carate, Brazilia ar părea că deţine de cinci ori mai multe smaralde decît Columbia - dar ele sînt mai mărunte şi de o calitate inferioară. Împreună, cele două ţări dau 70 % din producţia mondială. Încă 25% provin din Zambia şi Zimbabwe. Restul - din Afganistan, Madagascar, Australia, Pakistan, Tanzania şi fosta URSS, dar de aici nu prea se publică date...

Dar indiferent cît produc, în toate aceste ţări exploatarea zăcămintelor de smarald este însoţită de furturi, violenţă, escrocherie. Şi de moarte. Cum s-a întîmplat de exemplu în Zambia, unde s-a introdus embargo-ul asupra exportării smaraldelor brute.

Cîţiva ani în urmă, la aeroport s-a prezentat o familie senegaleză. În doliu. Un sugar mort. Formalităţi, vize, lacrimi şi... micul sicriu pleacă spre ţara lui. Un an mai tîrziu, aceeaşi familie, alt sugar mort. Cînd întîmplarea se repetă şi în al treilea an, autorităţile se alarmează. Şi, îngrozite, constată că micii sugari morţi erau "umpluţi" cu smaralde. Şi totuşi, există, ca o consolare, şi mine curate şi confortabile - laboratoarele unde se produc smaraldele sintetice. Primul smarald de laborator s-a "născut" în 1935 într-o unitate de cercetare din San Francisco (ea mai există şi astăzi). Smaraldele, rubinele şi safirele artificiale costă doar 200 de dolari bucata şi sînt bine cotate pe piaţă. Au un singur defect: nu sînt adevărate. Nu provin din locurile cele mai blestemate de pe faţa pămîntului. Nimeni nu moare pentru ele, nimeni nu le "vînează" prin păduri cu carabine, nimeni nu şi-ar omorî pentru ele propriul copil nou născut... Compoziţia lor chimică este aceeaşi cu a fraţilor lor "adevăraţi". Aceeaşi culoare verde, aceeaşi strălucire... Dar se vede că pentru unii, acestea nu ajung. Se caută în adîncul focurilor verzi ale smaraldului fărîma de suferinţă omenească, de tragedie, care să-i dea preţ. Şi pentru aceasta unii sînt dispuşi să plătească. Oricît ✍

Mihaela Dorobanţu

Macrocriminalitatea la scară planetară

Un caz incredibil în USA

UN CRIMINAL CARE A UCIS ŞI A MÎNCAT 18 OAMENI!

"Nu-mi vine să cred că am reuşit să scap cu viaţă. A fost un adevărat miracol. Soarta mea era deja stabilită: urma să am soarta celorlalte victime: să fiu omorît, să fiu mîncat, iar resturile să fie aruncate cîinilor, aşa cum s-a întîmplat şi cu ceilalţi 18 oameni în apartamentul ocupat de ferocele criminal din Milwaukee. Norocul meu a fost că am găsit un moment favorabil şi am putut să scap fugind". Cel care povesteşte este un tînăr american de culoare, Tracey Edwards (25 ani), căruia starea de teroare nu i-a dispărut încă. El este singurul tînăr care a reuşit să scape din "casa morţii". Graţie acestui fapt s-a putut ajunge la descoperirea în apartamentul 213, Oxford Builiding din Milwaukee (statul Wisconsin), a unuia dintre cele mai macabre muzee de orori închipuite vreodată. Capete tăiate, bucăţi de carne umană, oase şi organe genitale. Un "muzeu" halucinant, avînd ca autor pe Jeffrey Dahmer (31 ani), un homosexual dezechilibrat care, după ce îşi ucidea victimele, consuma carnea lor, iar resturile le arunca cîinilor.

Dar să-i dăm cuvîntul lui Tracey Edwards: "L-am întîlnit pe Jeffrey la un bar. Mi s-a părut un om simpatic şi nimic nu lăsa să se întrevadă că am de-a face cu un om cît de cît periculos. Era liniştit, vorbea frumos şi după ce mi-a oferit un pahar de bere, a început să-mi vorbească de problemele sale. După spusele

Un criminal care a ucis 18 oameni: JEFFREY DAHMER

lui, rezulta că în urmă cu zece zile fusese dat afară din serviciul pe care-l ocupa la o fabrică de dulciuri, "Ambrosia Chocolate". Ne-am împrietenit imediat şi după scurt timp m-a invitat la el acasă să continuăm micul nostru chef. Dar în viaţa mea nu mi-aş fi putut închipui teribilul spectacol la care aveam să iau parte. Îmi amintesc că imediat ce am început să urcăm scara casei unde locuia, m-a întîmpinat un miros straniu, puternic. După ce a deschis uşa apartamentului său şi am intrat în casă, m-a cuprins frica, iar persoana lui mi-a devenit subit suspectă. În casă mirosul era pur şi simplu de nesuportat, roiurile de muşte împînzeau tot spaţiul. Instinctiv, am încercat să mă retrag, dar Jeffrey m-a imobilizat după care mi-a pus cătuşe la mîini. După ce a aprins luminile, în faţa ochilor mei îngroziţi mi s-a prezentat un spectacol halucinant pe care, cred că n-am să-l uit niciodată. Peste tot se vedeau capete de oameni, mîini şi picioare însîngerate, resturi de carne umană. Eram, pur şi simplu, împietrit. Eram convins că am de-a face cu un nebun şi că următoarea victimă voi fi eu, cu atît mai mult cu cît el era deja înarmat cu un cuţit. Singura mea salvare posibilă era să încerc să fug de acolo. Cu coada ochiului am văzut că fereastra camerei de baie era deschisă. Mi-am dat seama că era unica mea posibilitate de a mă salva şi deşi ştiam că mă aflam la primul etaj, nu am ezitat nici o clipă.

Am căzut pe trotuar, din fericire în condiţii satisfăcătoare, dar stăpînit de un sentiment de adîncă groază şi teroare. M-am ridicat de pe trotuar şi am început să fug (cu cătuşele la mîini) cum puteam, împins de o stare de frică disperată. La ora aceea, strada era pustie şi mă gîndeam cu groază la eventualitatea că Jeffrey ar putea să mă urmărească şi să mă readucă în "casa morţii". Norocul mi-a surîs din nou: cînd ajunsesem la capătul puterilor, a apărut o maşină a poliţiei care patrula prin cartier".

Să-l lăsăm pe Rolf Mueller, unul dintre cei doi poliţişti din maşină, să continue el să povestească: "Cînd l-am văzut pentru prima oară pe acel tînăr disperat, am avut convingerea că avem de-a face fie cu un nebun, fie cu un tînăr hoţ cu cătuşe la mîini care izbutise să evadeze de sub controlul poliţiei. Tracey era într-o adevărată criză isterică şi nu reuşeam să înţelegem prea bine ce vrea să ne relateze. La început eram convinşi că avem de-a face cu un homosexual care, ca urmare a unor jocuri erotice, se speriase în asemenea hal încît nu putea să vorbească inteligibil. Apoi, după cîteva minute, cînd relatarea sa a apărut ceva mai clară, pe noi ne-au surprins amănuntele cu totul ieşite din comun pe care Tracey le furniza în legătură cu cele întîmplate. Poate că eram convinşi că exagerează sau continuă să debiteze unele lucruri sub imperiul unei stări istericale sau a efectului vreunui stupefiant. Dar, totuşi, eram obligaţi să controlăm afirmaţiile sale. Am sosit tustrei la adresa indicată de Tracey şi, urcînd scările am simţit

acel miros insuportabil de greţos despre care ne relatase călăuza noastră. Eu şi cu colegul meu Salimo, am urcat cu prudenţă pînă la etajul I şi am sunat la apartamentul 213. În mîini aveam pistoalele. Uşa s-a deschis încet şi în afara apariţiei lui Jeffrey Dahmer, ne-a izbit un asemenea miros fetid, încît, fără să vrei, îţi venea să vomiţi. Calm, gazda noastră ne-a lăsat să pătrundem în casă, ca şi cum nu se întîmplase nimic. Vreau să vă mărturisesc că sînt un vechi poliţist şi că datorită profesiunii mele am avut multe ocazii să asist la scene aproape neverosimile. Dar ceea ce ne-a fost dat să vedem aici era aidoma unui scenariu de film de groază, de neînchipuit. Ceea ce ne povestise Tracey se confirma cu exactitate, iar cercetările care au urmat, au sporit în mod considerabil limitele primelor constatări. Peste tot în toate colţurile se zăreau mormane de carne umană intrată în putrefacţie, peste tot se aflau răspîndite oase, braţe, picioare, sînge închegat, peste care circulau şobolani, gîndaci şi roiuri imense de muşte. Dar uluitorul scenariu al ororii nu avea să se oprească aici. Dahmer, care era foarte calm şi nu dădea semne că ar dori să se opună, le-a indicat colţul "trofeelor" sale. Era vorba de bucătăria plină cu vase cu carne, testicule şi organe genitale. Apoi, "triumfător", Jeffrey a deschis frigiderul: un spectacol terifiant: trei capete de oameni puse la "păstrare"! Atît eu cît şi colegul meu am simţit că sîntem gata să leşinăm vizavi de cele văzute".

Au fost sesizate organele superioare ale poliţiei şi procuraturii. Cercetările care au urmat au obligat pe toţi cei prezenţi să recurgă la măşti cu oxigen. Printre altele, s-a găsit şi un set voluminos de fotografii executate de Jeffrey, un adevărat "film" a ceea ce s-a întîmplat în apartament de-a lungul perioadei în care s-a petrecut uciderea şi "operaţiile" ulterioare care au urmat omorurilor. Nu exista nici un dubiu că Jeffrey Dahmer era autorul unui adevărat masacru nemaiîntîlnit în istoria Americii. El nu a negat că a ucis 18 persoane pe care le atrăgea în casă, le dădea de băut (în amestec cu diferite droguri), le viola, apoi le omora fie prin strangulare, fie cu ajutorul unui cuţit băgat în inimă. Aducerea la cunoştinţă publică a acestor fapte îngrozitoare a produs o deosebită vîlvă şi (printre alte efecte) a determinat amintirea altor crime abominabile săvîrşite de alţi dezechilibraţi în ultimii 30-40 de ani şi încheiate cu un număr mare de victime. În prezent Dahmer se află închis şi dacă medicii nu-l vor declara un dezechilibrat mental, atunci, fără îndoială că îşi va încheia viaţa pe scaunul electric... ✍

Gh. Russu

Un agent de poliţie fotografiază unele resturi macabre ale victimelor lui Dahmer...

Tracey Edwards a scăpat...

macro
criminalitatea
la scară
planetară

CONDAMNAT LA 60 DE ANI ÎNCHISOARE

PE DREPT

Micuţa maşină Honda rula în parkingul centrului comercial Wheaton (Maryland). La volan, Elizabeth, o tînără de vreo treizeci de ani, destul de rezervată de obicei, pusese radioul la un volum ridicat şi cînta veselă. Era asistentă socială şi se ocupa de alcoolicii care făceau tratament şi de familiile lor. Cele cinci şedinţe din acea zi de 6 ianuarie 1986 se dovediseră extrem de pozitive.

Se strecură printre maşini şi se gară cît mai aproape posibil de intrarea magazinului, care urma să se închidă curînd, căci era aproape ora 22. În faţa supermagazinului, Rochard Dale Baumgardner la volanul unei camionete, aştepta. Condamnat în 1978 la zece ani de închisoare pentru furt şi viol, acest tînăr de douăzeci şi cinci de ani fusese eliberat după şase ani. Tocmai îşi luase licenţa şi descoperind că prietena sa îl înşela, decisese să se răzbune pe cineva. Cînd Elizabeth ieşi din magazin, zări o camionetă foarte aproape de maşina sa şi un bărbat în interior. Ezită preţ de o clipă, apoi gîndind că nu i se poate întîmpla ceva rău, se grăbi spre maşină. Se aşeză în maşină, dar deodată, în momentul cînd vroia să închidă portiera zări bărbatul acela ţinînd în mînă un cuţit cu o lamă lungă şi strălucitoare.

- Nu striga şi nu îţi voi face nici un rău, murmură Baumgardner cu o voce dură, ameninţătoare, apoi îi ordonă să pornească maşina în timp ce el ţinea cu o mînă volanul şi cu cealaltă cuţitul al cărui vîrf se sprijinea pe pieptul ei. Înspăimîntată femeia se forţă să rămînă calmă şi merse cu el la bancă de unde scoase optzeci de dolari, în speranţa că după aceea o va lăsa să plece. Se înşelase însă. Calvarul ei era abia la început. Baumgardner scoase o pereche de cătuşe şi o imobiliză cu mîinile la spate, apoi o bruscă să intre în maşină şi porni. În zadar se zbătu ea să scape, să-l implore să o elibereze; el rămase impasibil şi începu să-i vorbească de droguri, închisoare, sex, sfătuind-o că e mai bine să se supună. În clipa aceea Elizabeth înţelesese că are intenţia să o violeze, ceea ce se şi adeveri. După o oră şi jumătate de angoasă împinsă pînă la nebunie, tînăra femeie se simţea complet distrusă. Sub ameninţările continue fusese adusă într-o cameră şi silită să urmărească filme porno, avînd cătuşele la mîini înainte ca el să îşi pună proiectul în aplicare.

Elizabeth se gîndea că poate în cele din urmă o va abandona în acest loc şi se va putea totuşi salva. În copilărie ea suferise mai multe operaţii în urma unor malformaţii congenitale la picioare, în special în zona genunchilor şi era învăţată să suporte suferinţa. Petrecîndu-şi mai mulţi ani într-un scaun rulant învăţase să meargă în jurul vîrstei de zece ani. De atunci ştia cum să stăpînească durerea şi frica. Fiind evreică, i se imprimase în suflet, prin educaţie, ideea că nimic nu este mai important decît viaţa. Încercă deci să se concentreze asupra acestui gînd, deşi privirea lui fixă şi glacială o tortura. Cătuşele o strîngeau şi îi dădeau dureri în braţe. Din nou Baumgardner o sili să urce în maşină şi vehiculul se puse în mişcare.

Ajunşi în mijlocul unui pod, într-un loc împădurit, calm şi pustiu îi ordonă să coboare. Simţindu-se ridicată, Elizabeth începu să urle de groază. Cădea, cădea, cădea... doisprezece metri mai jos atinse suprafaţa apei îngheţate.

Reuşind să scoată capul la suprafaţa apei aprecie că se găsea cam la o sută de metri de mal. Nu erau decît două posibilităţi: fie să moară, fie să lupte pentru viaţă.

Începu să bată apa cu picioarele, iar sunetul bătăilor se repercuta sub pod. Elizabeth nu se temea de apă pentru că practicase înotul după operaţiile avute pentru reeducarea picioarelor. După ce plonjase zece minute în apa îngheţată umerii ei deveniseră ca de granit. Trebuia cu orice preţ să se descurce şi se gîndea cu disperare cum să facă să iasă din apă. Ca prin miracol trăgînd scurt cătuşele avu surpriza că acestea începuseră să se desfacă. Ajunse în cele din urmă să escaladeze stăvilarul de pietre şi cînd se află în vîrf tremurînd de frig şi de frică constată că Baumgardner dispăruse cu maşina sa. Era ora 2,15 dimineaţa cînd un şofer o descoperi, în lumina farurilor. Era în viaţă! Era salvată!

În timp ce Elizabeth era în tratament la spital, poliţia făcea cercetări pentru găsirea agresorului. Unsprezece zile mai tîrziu, la 17 ianuarie, Baumgardner a fost predat poliţiei de propriul său frate.

Elizabeth a avut mult de luptat cu hiperemotivitatea şi a înfruntat o lungă perioadă de convalescenţă pentru ca să poată răspunde calm şi ferm la proces. Avocatul lui Baumgardner a încercat să facă insinuări, care au avut darul să galvanizeze mînia victimei şi în final după patru ore de deliberare s-a dat verdictul: tentativă de omor, viol, insulte sexuale cu violenţă şi furt sub ameninţare cu arma.

Inculpatul a fost condamnat la peste şaizeci de ani închisoare cu recomandarea de a fi interzisă orice măsură de libertate provizorie.

Însoţită de prietenii săi şi de căţelul Tovya (care în ebraică semnifică "Dumnezeu e bun"), Elizabeth a revenit la un an după acea noapte de coşmar să revadă locul de unde scăpase cu viaţă pentru a încerca să se elibereze de obsesii.

O ALTFEL DE CRIMĂ

Cîini dresaţi

În acea zi de octombrie, era o dimineaţă blîndă de toamnă. Johnny Ford din Tuskegee, Alabama, în vîrstă de patruzeci şi şase de ani, inspiră aerul proaspăt şi se aşternu la drum. Adora cursele solitare pentru că putea medita liniştit la problemele sale. Ford se îndreptă către colina care străjuieşte elegantul cartier Lake Tuskegee, pe un drum forestier.

Avusese o copilărie zbuciumată, fiind copil de culoare, adoptat, dar, datorită perseverenţei şi seriozităţii sale, izbîndise. La treisprezece ani văzuse pentru prima dată cuvîntul "primar" gravat pe un monument, care străjuia o grădină, unde accesul negrilor era interzis. Atunci îşi pusese în gînd să ajungă primar şi să lase toată lumea să intre, iar acum acel vis din copilărie i se împlinise. Purtat de amintiri Ford ajunse în vîrful colinei şi în acel moment văzu două mase enorme, una gri şi cealaltă neagră, năpustindu-se asupra sa cu o forţă teribilă. Erau cîini dresaţi special pentru a omorî şi Ford avu imediat spectrul morţii. Cu capetele triunghiulare şi maxilare puternice, avînd pîntecul supt, aceşti cîini fuseseră dresaţi de un traficant de droguri, pentru paza proprietăţii sale, iar de vreo două luni scăpaseră şi făceau ravagii printre animalele domestice şi oameni.

Începuseră să atace de o parte şi de cealaltă şi din cînd în cînd se ghemuiau ca panterele ca să-l răstoarne pe Ford. Mirosul de sînge îi excita şi mai mult pe aceşti monştri. În ochii lor negri, sticloşi, Ford întrevedea moartea. Pentru un moment cîinii începură să se bată între ei, iar Ford profită şi fugi spre arborele cel mai apropiat. Din nefericire nu alergase destul de repede şi cîinii îl prinseră din nou. Disperat se agăţă de un brad uscat escaladîndu-l. Copacul cedă, proiectîndu-l în altul tot atît de fragil, care începu să penduleze. "Sînt în plin coşmar", îşi spuse Ford în timp ce bradul se apleca din ce în ce mai mult. Dintr-o săritură unul dintre cîini îl prinse de piciorul drept, aproape de genunchi. Lui Ford i se tăie respiraţia. Sîngele ţîşnea din rană. Înţelese gravitatea situaţiei şi cuprins de mînie se hotărî să lupte cu aceste bestii. Coborî pe pămînt şi începu să le dea violente lovituri de picioare, să gesticuleze şi să ţipe. Cîinii începură să se bată din nou între ei şi în aceste clipe, Ford reuşi să ajungă într-un brad mare şi cu toate rănile se agăţă de

ŞI MAI PERICULOASĂ...

pentru a ucide

trunchi. Cîinele gri îşi înfipse colţii în glezna dreaptă încercînd să smulgă cu o forţă greu de descris. Durerea era atroce. Ford se lupta cu disperare. Animalul deschise maxilarele şi recăzu, iar Ford putu să se agaţe de o ramură situată la doi metri deasupra solului.

Lipit lîngă trunchi Ford privea cu groază cum cîinii erau gata de atac arătîndu-şi dinţii ameninţători. Mai trecură încă cîteva clipe şi adunîndu-şi forţele, Ford se ridică pe o ramură de deasupra, mai ferit de asasini. Pierduse mult sînge şi avea ameţeli. Văzînd că sîngerează în continuare, se gîndea că nu va mai putea rezista şi va cădea. Cu eforturi deosebite se căţără pînă în vîrful bradului şi începu să strige:

- Ajutor! Ajutor! Cîinii sălbatici!

Deodată se simţi înspăimîntat la gîndul că eventualul său salvator ar putea fi atacat şi el, apoi se temea ca nu cumva copiii lui să vină să se joace pe colină. Rupse o ramură groasă din brad şi lăsîndu-se mai jos începu să lovească cît putu de tare în cîini, care îl urmăreau cu înverşunare să-l sfîşie. De fiecare dată maxilarele puternice ale cîinilor se încleştau pe arma improvizată de Ford, scuturîndu-l cu forţă. De mai multe ori Ford era pe punctul să cadă.

După două ore şi jumătate de cînd Ford se bătea cu ucigaşii, Nathaniel Long, un fermier din împrejurimi, percepu un slab apel de ajutor, adus de vînt. Gîndindu-se că cineva e în dificultate, se urcă în maşină şi traversînd cîmpul noroios pătrunse în pădure.

Cînd zări maşina Ford avertiză omul de la volan de pericolul cîinilor, sfătuindu-l să nu coboare fără armă. Din fericire, Long avea armă şi aplecîndu-se pe fereastră ochi cîinele negru, care căzu mort, în timp ce cîinele gri încerca să scape. Abandonîndu-şi locul din brad, Ford luă arma lui Long şi urmărind animalul descărcă ultimele gloanţe asupra lui. Numai în acel moment putu să respire uşurat şi să-l asigure pe Long că nu va şti niciodată cum să-i mulţumească.

Johnny Ford a fost îngrijit pentru răni grave la picioare şi numeroase muşcături. Analizele efectuate la laborator au demonstrat că animalele nu erau turbate. Cîteva luni mai tîrziu, sechelele unei răni din spatele genunchiului nu l-au împiedicat totuşi pe Ford să înceapă să alerge.

Manuela Spătaru

OMUL-COMPUTER

CUM SE POT CÎŞTIGA 918 MILIOANE DE LIRE

A fost supranumit omul-computer. La concursul de quiz (de genul "cine ştie cîştigă") organizat de canalul 5 TV din Italia condus de celebrul Mike Bongiorno, concurentul Marco Colla (46 ani) din Genova a reuşit să cîştige suma de 918 milioane de lire, stabilind în acest fel un nou record mondial în acest domeniu. Deşi a devenit după cîteva săptămîni (concursul are loc în fiecare joi, învingătorul calificîndu-se în mod automat pentru etapa următoare), multimilionar (aproape miliardar), Marco Colla a rămas acelaşi om liniştit, simplu, care consideră că acest succes reprezintă un fapt cu nimic neobişnuit, în ciuda opiniilor exprimate de specialişti care au apreciat evoluţia sa drept una excepţională, un om înzestrat cu o memorie fenomenală. În viaţa de toate zilele, Colla este un funcţionar la o societate de asigurări. El e căsătorit şi are o fiică. Marea lui pasiune rămîne însă fotbalul. Echipa sa favorită - Genova. Marco s-a prezentat la concurs cu subiectul Istoria clubului de fotbal Genova. La

prima vedere s-ar putea crede că a fost un "subiect" uşor, dar conducătorul jocului TeleMike l-a supus unor întrebări deosebit de grele, complicate chiar, la care Colla, datorită unei memorii excepţionale, ieşite din comun, a reuşit ca în cadrul cîtorva emisiuni consecutive să răspundă extraordinar de precis pînă a ajuns să ... greşească, dar în schimb să ajungă la fantastica cotă de premii de 918 milioane lire! Ca să se înţeleagă dificultatea întrebărilor care i-au fost adresate este suficient să menţionăm că Marco Colla nu a fost nevoit să cunoască istoria echipei Genova, ci i s-au cerut date foarte exacte la unele meciuri disputate de la înfiinţarea clubului, scorurile înregistrate, marcatorii, poziţiile ocupate în clasamentele diferiţilor ani, date referitoare la jucători, antrenori etc. Şi nu numai atît. La un asemenea concurs la care participă cîte trei concurenţi, fiecare cu "tema" sa, concurenţii sînt supuşi, în afara răspunsurilor legate de subiectul ales, şi unor întrebări de cultură, ştiinţă, despre curiozităţi din lumea întreagă, muzică, filme, date statistice privind diferite sectoare de activitate etc. În asemenea circumstanţe, performanţa lui Colla este deosebit de remarcabilă, pregătirea sa fiind multilaterală şi nu numai strict legată de subiectul pe care şi l-a ales.

Foarte fericit, Colla a anunţat (după ce a donat o sumă importantă pentru acţiuni de binefacere), că doreşte să-şi realizeze un vis tainic: o lungă croazieră pe mare împreună cu familia sa. Inutil să mai adăugăm că succesul lui Colla a fost primit în oraşul său natal, Genova, cu un mare entuziasm de locuitorii marelui port şi mai ales de jucătorii, conducerea şi tifosii clubului care l-au întîmpinat cu multă căldură şi afecţiune. Să fi stimulat succesul lui Colla şi evoluţia echipei Sampdoria Genova care a cîştigat campionatul italian, pentru prima dată în istoria sa? De ce nu? ✍

Gh. Russu

LIMITELE CURAJULUI

TRAVERSAREA PACIFICULUI CU O BARCA CU RAME!

De la Tokio la San Francisco sînt zece mii de kilometri pe suprafaţa Oceanului Pacific. Traversarea acestei uriaşe distanţe de unul singur, cu o simplă barcă cu vîsle a constituit obiectivul francezului Gerard d'Aboville. Încercare deosebit de temerară dar, într-un fel, încurajată de faptul că acest breton mai are la activul său performanţa traversării Oceanului Atlantic, de la Capul Cod (Newport, USA) la Quesant (Franţa), realizată în urmă cu zece ani în numai 72 de zile. Gerard a efectuat această călătorie solitară cu o simplă barcă de lemn, lungă de 5,6 metri şi lată doar de 1,50 metri. La vremea respectivă, revista "Paris Match" i-a publicat jurnalul de bord din care citãm: "Vîsleam cam 15 ore pe zi şi, pentru a combate monotonia solitudinii, citeam dintr-o carte pe care o ţineam între degetele picioarelor, iar după exerciţii repetate am reuşit chiar să întorc

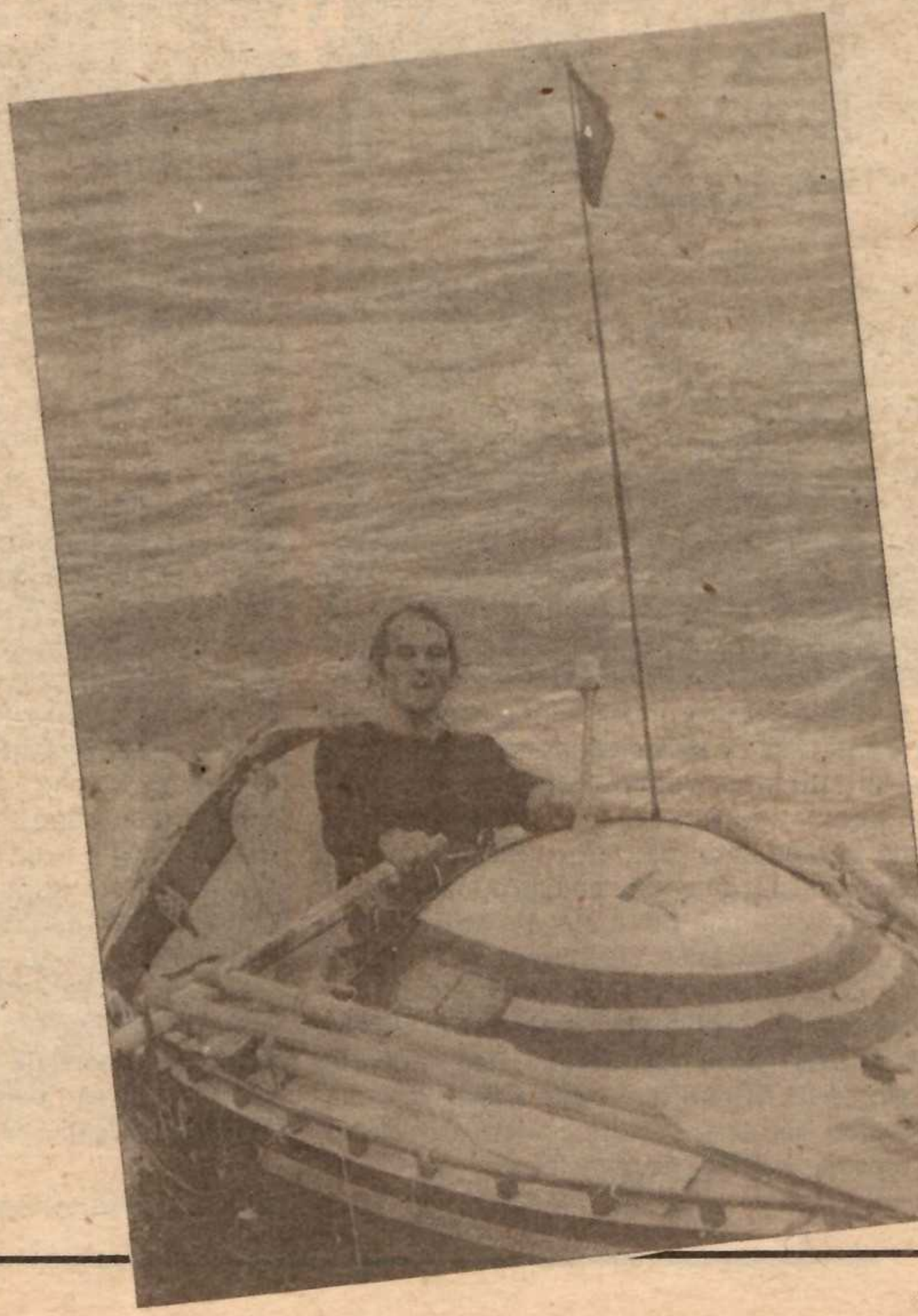

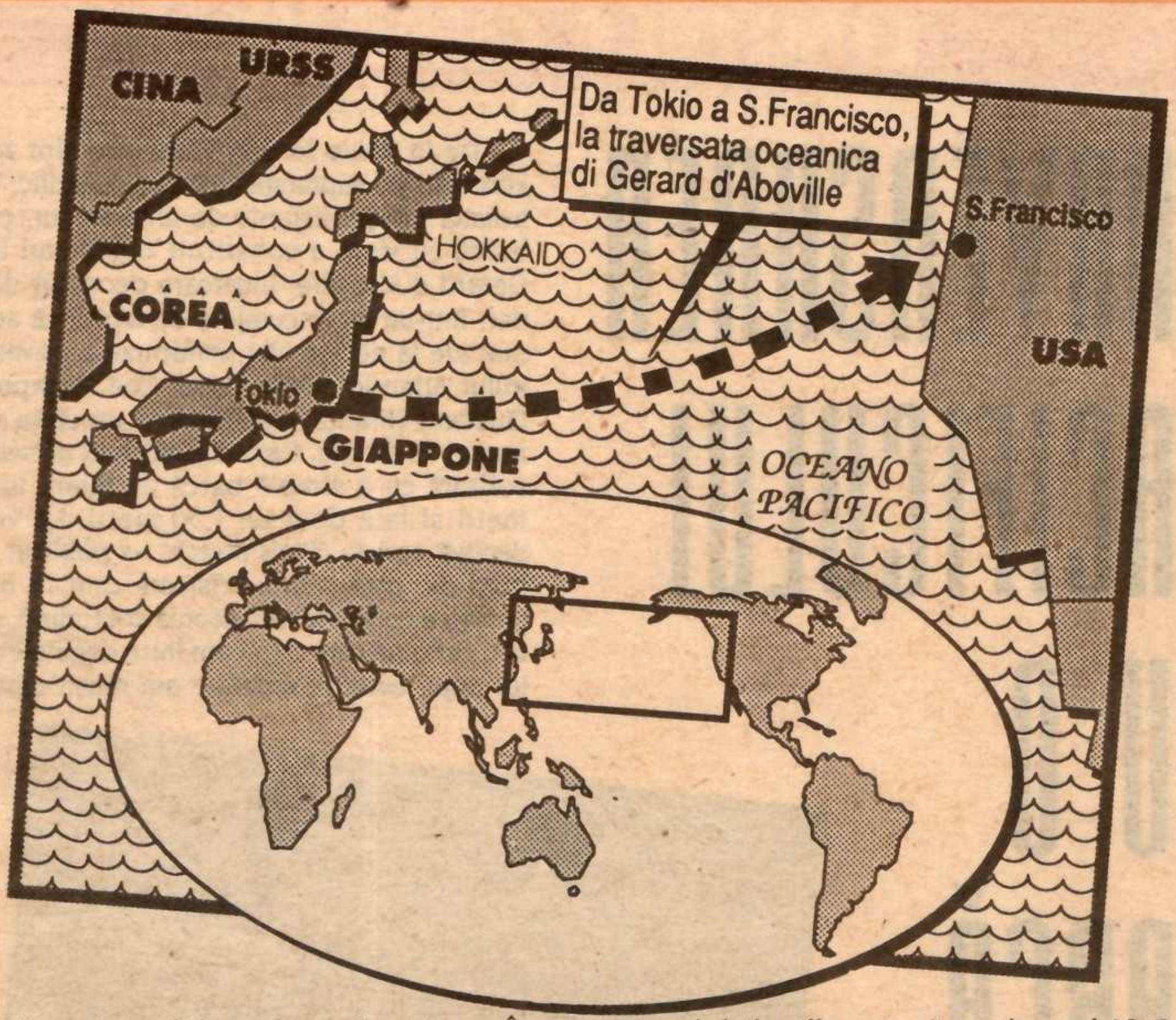

paginile cărţii cu ajutorul degetelor de la picioare. În timpul traversării Oceanului Atlantic îmi puneam problema dacă nu aş putea să traversez în acelaşi mod şi Oceanul Pacific. După o îndelungată gîndire am ajuns la concluzia că este imposibil un asemenea examen. Atlanticul are o lărgime de circa cinci mii de kilometri, în timp ce Pacificul are o lăţime dublă, ceea ce presupunea o rezervă dublă de apă potabilă şi alimente, care ar îngreuna micuţa mea barcă. Tehnologia actuală îmi dă însă soluţii la aceste probleme. Un desalinizator îmi poate oferi apă proaspătă în fiecare zi, iar procurarea unor alimente liofilizate (fără sare) îmi poate ameliora hrana zilnică. De altfel şi modificarea vechii mele ambarcaţiuni, "Captain Cook" care cîntărea doar 150 de kilograme (şi o tonă în momentul plecării cu încărcătura) mă fac să fiu optimist. Noua mea ambarcaţiune, "Sector Transpacific", construită din materiale speciale, mai uşoare şi mai rezistente, cîntăreşte doar 100 de kilograme, iar încărcată doar 450 de kilograme."

Durata călătoriei solitarului navigator, de la Tokio la San Francisco - patru luni. Evident, pentru un asemenea efort fizic, Gerard d'Aboville a făcut antrenamente foarte serioase şi complicate, care - retrospectiv privind - i-au fost de mare folos.

Gerard d'Aboville este născut în anul 1945 (deci are 48 de ani) şi are la activul său numeroase performanţe de răsunet. La vîrsta de 24 de ani a făcut înconjurul lumii folosind "metoda" autostopului. În 1980 a participat la cursa Paris-Dakar cu o motocicletă de 250 cmc, cîştigînd o cupă pentru combativitatea sa. La 20 iunie 1980 a plecat să traverseze solitar Oceanul Atlantic şi la 21 septembrie, după 71 de zile şi 23 de ore, a sosit pe malul Bretaniei natale (plecase din USA), acoperind exact 5 200 de kilometri. La încheierea periplului oceanic s-a constatat că slăbise cu 10 kilograme. Datele exacte despre ultima sa performanţă vor fi şi ele publicate curînd.

Ultima lui barcă cu vîsle dispune de o micuţă cabină care-l adăposteşte în timpul nopţii şi în momentele mai dificile din punct de vedere atmosferic. Tot în această cabină şi-au găsit adăpost rezervele alimentare şi desalinizatorul automat care îi asigură cinci litri de apă potabilă în fiecare zi. Pentru această traversare, d'Aboville a studiat, cu ajutorul unor specialişti, cele mai eficiente modele de vîsle, a instalat o timonă de tip nou şi a realizat modernizări tehnice care să-i permită să dispună de condiţii mai bune de navigaţie. ✍

Gh. Russu

Lumea e spectacol

Universul este lumea lui Stephen W. Hawking

Lumea ei este spectacolul erotic: Madonna

LUMEA CA

PREMIANTĂ DUPĂ PATRU LUNI DE COMĂ

Un caz extraordinar de interesant s-a petrecut în localitatea Misano din provincia Romagna. Tînăra Simona Villa (19 ani) a fost victima unui accident stradal grav, în urma căruia medicii au fost obligaţi să dea un diagnostic aproape fără nici o speranţă datorită leziunilor la cap, a faptului că nu se putea alimenta, că îşi pierduse simţul văzului şi nu putea să vorbească.

Situaţia era disperată, Simona aflîndu-se într-o stare de comă care s-a prelungit peste patru luni, perioadă în care a fost hrănită artificial şi i s-au administrat diferite medicamente de întreţinere. Spre uimirea şi surpriza tuturor, după cele peste patru luni de comă, într-o bună zi, Simona Villa a dat semne clare de viaţă şi pe măsura trecerii timpului, starea ei s-a ameliorat în mod radical.

După o convalescenţă scrupulos controlată, Simona a fost externată cu un diagnostic incredibil: sănătoasă tun. Surpriza aceasta a avut şi altă urmare: Simona şi-a reluat cursurile şcolare, s-a prezentat la examene şi culmea, a înregistrat cele mai bune note din clasă. Se mai poate ocoli cuvîntul miracol?

CE FACE UN OM PENTRU A NU MAI FURA...

Ne aflăm la spitalul Locri (Reggio Calabria) la ora prînzului. Unul dintre cei internaţi aici, Domenico Varacalli (29 ani), apucă lingura cu mîna stîngă şi încearcă neîndemînatic să se servească de ea pentru a consuma supa. Nu se poate servi de mîna dreaptă pentru că în mod voluntar, cu cîteva zile în urmă, îşi aşezase mîna pe o şină înaintea trenului pentru a-i fi tăiată.

Povestea pare incredibilă, dar lucrurile s-au petrecut întocmai. La început s-a crezut că Domenico este un bolnav mental, dar examenele la care a fost supus au infirmat această presupunere. Istoria lui este pur şi simplu dramatică. Domenico nu şi-a cunoscut tatăl, iar mama a murit scurt timp după naşterea lui. Încredinţat unor rude sărace, Domenico a avut soarta tuturor copiilor fără părinţi, trăind într-un ţinut în care supravieţuirea zilnică legată de hrană se obţine cu foarte mare greutate. A crescut în lipsuri mari, care l-au dus inevitabil pe calea celor năpăstuiţi de soartă: furturi şi droguri. A plătit scump aceste "îndeletniciri", fiind condamnat de multe ori. A făcut multe încercări de a începe o viaţă nouă, dar toate au eşuat. Disperat, *Domenico, în*

gur pentru fărădelegile sale şi dintr-un "primitivism" psihologic a hotărît să-şi "pedepsească" mîna dreaptă, cea cu care a comis furturile.

Motiv pentru care, aşa cum arătam, şi-a aşezat mîna dreaptă pe şina unui tren, care i-a retezat-o pe loc! Apoi s-a îndreptat spre Spitalul de urgenţă (după ce a avut grijă să-şi bandajeze bine mîna ca să evite o pierdere masivă de sînge), unde a primit primele îngrijiri. Ulterior a fost transferat la spitalul din Locri. Întrebat de ce a recurs la această decizie, Domenico a răspuns: "Mi-am pedepsit singur mîna care mă ducea permanent spre păcat"... ***(Gh. R.)***

CATEDRALA DIN TIMBRE

"Da, este adevărat ce s-a scris despre mine. Un exemplu: în şapte luni şi fără ajutorul cuiva am construit o... catedrală. Nu sînt nici inginer, nici arhitect. Nu folosesc nici cărămizi sau ciment. Îmi sînt necesare lucruri mai simple şi mai puţine. Cu ajutorul a circa 30 000 de timbre, cîteva zeci de tuburi de lipit şi foarte multă răbdare, construcţia catedralei din San Rosario a fost terminată. Este adevărat că nimeni nu poate pătrunde în catedrală, însă efectul pe care îl produce asupra privitorilor reprezintă cea mai mare satisfacţie pentru mine".

Mărturisirea aparţine lui Teofilo De Lorenzo, un argentinian în vîrstă de 70 de ani, fost profesor la liceul din Santa Fe, care-şi foloseşte timpul liber (şi evident talentul său neobişnuit), pentru a construi din timbre diferite obiective culturale, religioase sau sociale. Totul a pornit de la o întîmplare nefericită. De Lorenzo s-a îmbolnăvit şi a fost obligat de medic să rămînă în pat circa şase luni. O perioadă care i se părea o eternitate pentru omul care fusese foarte activ pînă atunci. Obligat să stea în pat, De Lorenzo a început să colecţioneze vederi, timbre, cutii de chibrituri, reviste etc. Camera sa devenise neîncăpătoare pentru toate mărunţişurile colectate. Soţia sa ajunsese la disperare. De Lorenzo trebuia să găsească o cale de ieşire din această situaţie. Şi ideea i-a apărut. Răsfoind o revistă, a văzut o fotografie reprezentînd Turnul Eiffel alcătuit din mini-sticle de băuturi. Şi-a propus atunci şi el să construiască celebrul monument parizian, dar cu ajutorul chibriturilor! Cunoştea amănuntul că şi alţi amatori au făcut acelaşi lucru şi atunci i-a venit ideea să reproducă catedrale argentiniene cu ajutorul timbrelor. Începutul a fost extrem de dificil: era necesară o altă tehnică şi a putea aprecia ponderea fiecărui element. Nu s-a oprit aici. Cu aceleaşi elemente a construit un Luna-park cu toate particularităţile sale. Apoi s-a ivit problema, deloc simplă a asigurării numărului din ce în ce mai mare de timbre, fireşte din cele uzate. A apelat la cunoştinţe, a făcut public apelul său şi rezultatele nu s-au lăsat aşteptate, ca un semn de recunoaştere publică a admirabilelor sale lucrări, demne să figureze şi într-un muzeu.

A trecut şi perioada de şase luni de şedere în pat impusă de medici. Revenirea lui la condiţiuni normale de viaţă şi lucru şi satisfacţiile pe care le-a înregistrat au constituit pentru De Lorenzo noi îndemnuri în activitatea sa originală. Succesele sale s-au materializat şi în faptul că au apărut numeroşi colecţionari dornici să-i cumpere compoziţiile sale, desigur, unice în lume. De Lorenzo se pare că este foarte greu convins să se despartă de operele sale... ***(Gh. Russu)***

MOARTEA VINE DIN CER

Primul trimestru se derula normal pentru elevii clasei a doua a Colegiului tehnic Salvemini din orăşelul italian Casalecchio di Reno, situat în apropiere de Bologna. Joi dimineaţa, la ora a doua, cursul de germană a fost întrerupt de un huruit asurzitor. Era un avion militar în cădere: instrumentele sale nu mai răspundeau comenzilor, iar motorul era în flăcări. Adolescenţii şi profesorul lor abia au putut vedea avionul care se îndrepta spre ei. Dar era prea tîrziu.

"L-am văzut plonjînd spre noi, o lungă dîră de fum negru ieşea din reactorul său", povestesc cei scăpaţi cu viaţă, aflaţi încă sub stare de şoc. Avionul de antrenament de tipul MB-326 a decolat de la Verona cu puţin înaintea orei 10. Deasupra localităţii Ferrare, la bordul aparatului de zbor a izbucnit un incendiu. Comandanţii care supravegheau zborul şi-au pierdut cumpătul. Secundele se scurgeau şi nici un sfat nu pornea către înaltul cerului, atît de necesar celui aflat în primejdie. Tînărul pilot, în vîrstă de 24 de ani, s-a catapultat din avion. El ar fi putut să mai aştepte pînă la limita extremă pentru a depăşi zonele locuite. După ce a evitat două mici imobile, aparatul de zbor şi-a terminat misiunea, scăpată de sub control, în zidul Colegiului tehnic Salvemini. S-a format o spărtură cu diametrul de patru metri. Parterul şi primul etaj al clădirii, situate la dreapta intrării precum şi holul, au fost complet devastate. Echipele de salvare sosite la faţa locului au descoperit în sala de clasă o tînără fată sub una din aripile avionului, care s-a încastrat în peretele subţire. Un miracol. Pietrificată de spaimă, printre tablă calcinată şi moloz, ea a scăpat cu viaţă. Însă 12 dintre colegii ei au pierit în acest accident. Numai patru eleve au scăpat cu viaţă, împreună cu profesorul lor. Victimele şi răniţii au fost evacuaţi cu elicopterul şi ambulanţele. Ieşite din clădirea blestemată, fetele au clacat nervos, în braţele unei învăţătoare sau ale unui salvator.

Ziua de 6 decembrie 1990 era o zi ca oricare alta din calendar. De acum înainte, însă, ea va fi o zi de doliu pentru multe familii din Casalecchio di Reno. –

SPECTACOL

CUM AU FOST BOTEZATE URAGANELE?

Obiceiul de a da nume de fată uraganelor îşi are originea în povestirea "Zbuciumul", apărută în anul 1941 în SUA, sub semnătura lui George Stewart. Eroul acestei cărţi foarte îndrăgite de oameni de diferite vîrste este un tînăr meteorolog care a dat numele prietenei sale unui uragan. După intrarea Statelor Unite în cel de-al doilea război mondial, piloţii americani au preluat ideea cărţii lui Stewart şi au botezat furtunile întîlnite în misiunile aeriene întreprinse. Bineînţeles că au fost numele soţiilor, logodnicelor sau prietenelor aviatorilor.

După război, la numai şase ani, era prin 1951, cu prilejul creării Organizaţiei Meteorologice Mondiale s-a convenit să se dea uraganelor nume de fete în ordine alfabetică. Au intervenit femeile, care prin organizaţiile lor au cerut ca uraganele să primească şi nume de bărbaţi, pentru ca prăpădul ce se produce în lume, natural desigur, ca urmare a naşterii şi evoluţiei uraganelor, să nu mai fie asemănat cu firea lor. Prin proteste şi probabil şi alte manevre, (abilităţile de tot felul nu le lipsesc) femeile lumii au reuşit să impună ca uraganele să primească alternativ nume de fete şi băieţi. Avea să fie o victorie de marcă a femeilor, mai ales că lupta a fost lungă şi, uneori, chiar aspră. S-a convenit ca numele celor mai distrugătoare uragane să nu se repete pe o perioadă de timp cît mai lungă cu putinţă.

COPACUL CARE ÎNSPĂIMÎNTĂ

O sculptură "vie" care se trezeşte la viaţă în fiecare primăvară, după ce îşi îngăduie un somn hibernal de trei luni, se găseşte în oraşul Goslar din Germania. Este vorba de un gigantic ulm al cărui trunchi a fost sculptat de Wolfgang Gerthagen, artist plastic dotat cu un accentuat simţ al humorului, dacă ţinem seama că în sculptura sa pot fi recunoscute figurile unor vecini din blocul în care el locuieşte. Ulmul, devenit un adevărat patrimoniu al oraşului Goslar, reprezintă un punct turistic demn de atenţia celor care ajung în preajma sa, autohtoni sau străini.

Interesant de semnalat este faptul că nu toţi vecinii s-au arătat entuziasmaţi de realizarea artistică a lui Wolfgang Gerthagen, colocatarul lor, încercînd să obţină de la primărie dreptul de a înlătura copacul respectiv. Motivul? El ar ocupa spaţiul necesar desfăşurării unei mai bune circulaţii pe trotuar. După cum era de aşteptat, cererea lor a fost respinsă. Pentru că nu li s-a făcut dreptate, unii dintre vecinii artistului plastic s-au şi mutat în alte cartiere. ✍

Tutankhamon odihneşte într-un sarcofag de împrumut!

Descoperirile senzaţionale au fost posibile, nu de puţine ori, datorită hazardului. Şi tot din hazard avea să se afle că Tutankhamon, faraon din dinastia XVIII în Egiptul antic odihneşte într-un mormînt care nu este al său. Dr. Marianne Eaton-Krauss, egiptolog la Universitatea din Münster, a purces la verificarea inscripţiilor de pe sarcofagul lui Tutankhamon aflat în Valea Regilor, operaţiune necesară întocmirii unui studiu cu privire la perioada domniei acestui faraon, fiul lui Amenhotep IV şi al reginei Nefertiti. Omul de ştiinţă a avut surpriza să descopere pe sarcofag urme ale unor inscripţii mai vechi. Ele nu vorbesc despre anul morţii faraonului. Surprinzător, nu?

Avea să se emită ipoteza că sarcofagul nu a fost realizat pentru a primi trupul îmbălsămat al lui Tutankhamon. Dar pentru cine? Probabil pentru un alt rege. Studiile întreprinse au confirmat ipoteza. Au existat inscripţii mai vechi şi ele au fost şterse pentru a fi aşternute altele. Înlăturarea lor nu a fost meticuloasă. Au mai rămas urme ale vechilor însemne. Moartea l-a luat pe neaşteptate pe faraon, astfel că celor din apropierea sa nu le-a mai rămas timpul necesar pentru a confecţiona un sarcofag. S-a recurs la un sarcofag de împrumut.

În care mormînt odihneşte Tutankhamon?

Egiptologul german este de părere că sarcofagul cu pricina a fost comandat pentru Semenkhkare, fratele vitreg al lui Tutankhamon. Acesta avea să-şi dea obştescul sfîrşit nu înaintea lui Tutankhamon, cum se anticipase, ci trei ani după moartea faraonului.

Numărul darurilor funerare destinate lui Semenkhkare ca şi sarcofagul au revenit lui Tutankhamon, care, după cum se ştie, a murit înainte de a împlini 18 ani. Poate în urma unei epidemii, care a făcut ravagii în acea epocă îndepărtată. –

SCENA LOR E STRADA

În multe ţări occidentale a crescut mult prezenţa spectacolelor muzicale improvizate şi prezentate de aşa-zişii "buskers". Este vorba de artişti de stradă care-şi prezintă programele în prezenţa a destul de numeroşi cetăţeni. Aceste persoane îşi exercită calităţile lor fie prin numere de clovnerie, de mimi, muzicanţi (aşa cum vă arată alăturat şi fotografia noastră). Cu toţii fac parte din marea familie de artişti ambulanţi, în majoritatea lor oameni talentaţi, care-şi cîştigă în acest fel onorabil pîinea cea de toate zilele. După cum am menţionat mai sus, creşterea numărului de "buskers" nu implică în majoritatea cazurilor adversitatea autorităţilor care nu se opun

SPECTACOL

DOI COPII, ÎMBOGĂŢIŢI PESTE... ZI

Se jucaŭ cu mingea. Nu bănuiau că în acea zi vor deveni eroii unei descoperiri de care mai auziseră doar în poveşti şi că astfel vor deveni bogaţi. Aruncau mingea de la unul la altul, Cyril Biehlmann în vîrstă de 14 ani, Cedric Bonetti de 15. Doi copii ca oricare alţii, care trăiau în micul lor sat, Corcieux, din Franţa. Cum se întîmplă adesea, mingea o porneşte unde vrea ea şi ajunge în spatele unui depozit. Cyril escaladează un zid şi merge să caute mingea. Prietenul său îl urmează. Dar înaintea mingii le atrage atenţia o cutie de fier ciudată. Încep să o cerceteze, reuşesc să o deschidă şi stupoare: este plină cu monede de culoare galbenă, murdare de pămînt şi totuşi strălucitoare. Nu mai văzuseră, evident, o comoară cu bani de aur, dar intuiţia le-a spus că despre acest lucru trebuie să fie vorba. Au luat-o cu ei şi s-au prezentat imediat la jandarmerie. Au produs o uimire inimaginabilă. Se aflau în faţa a 325 de piese de aur, cîntărind peste două kilograme. Imediat a fost înştiinţat adjunctul primarului din localitate, care s-a prezentat la jandarmerie. S-a constatat apoi că în cutie se afla şi o bucăţică de hîrtie rulată pe care scria o dată: 8 mai 1947. Monezile erau din aur, străine, realizate în jurul anilor '30. Valoarea lor: peste un milion de franci.

Potrivit legii franceze, cei doi copii vor primi jumătate din valoarea comorii, cealaltă jumătate urmînd să fie returnată proprietarului legitim, în cazul că acesta ar apărea. În caz că nu, va fi folosită în favoarea comunităţii care trăieşte în localitatea respectivă şi care este proprietara terenului pe care s-a găsit comoara.

Interesant este că onestitatea celor doi copii rămîne o pasăre rară. Spre deosebire de ei, care au predat imediat cutia găsită, nearogîndu-şi nici un drept, zeci de persoane, aflînd vestea aceasta, s-au prezentat pentru a pretinde să li se restituie cutia cu bani, în calitate de proprietari. Dar nici unul dintre aşa-zişii proprietari n-a putut să descrie cu precizie cutia şi conţinutul său. În privinţa celor doi copii, ei nu prea ştiu ce-ar putea face cu atîţia bani. Pînă una-alta, Cyril îşi doreşte o motoretă nouă-nouţă. ✍

Aurora Popescu

prezenţei lor insolite pe străzile oraşului. Fotografia vă înfăţişează un muzicant "complex" care îşi prezintă spectacolul pe una din străzile din oraşul francez Cannes. Cu titlu de curiozitate vă informăm că presa a menţionat iniţiativa unui sponsor care a anunţat un posibil şi apropiat festival al artiştilor din această categorie. ✍

Pilot al aerului

Dieter Schmitt trăieşte la Heidelberg (Germania) şi a împlinit 66 ani. Nu este un om obişnuit, ci o personalitate, recunoscută în rîndul aviatorilor germani dar şi pe plan internaţional. Activitatea acestui Icar modern a fost remarcabilă. Ca pilot de încercare a zburat cu mici avioane (mono sau bimotor) pe trasee lungi, traversînd Atlanticul şi ajungînd chiar pe "continentul de la antipozi". Schmitt a stabilit o jumătate de duzină de recorduri mondiale în aeronautică. Este vorba de performanţe ale duratei de zbor. Dintre acestea se detaşează zborul non-stop de 33 de ore, prilej cu care Schmitt a acoperit, la bordul unui "Beech Bonanza", distanţa între Anchorage (Alaşka) şi München (Germania).

În urmă cu 27 de ani, Schmitt a început să lucreze la un proiect îndrăzneţ - punerea la punct a lui "DS-1", un avion destinat zborului la mare altitudine şi cu o autonomie ieşită din comun. "Unul din obiectivele pe care mi le-am propus,

PERFORMANTE

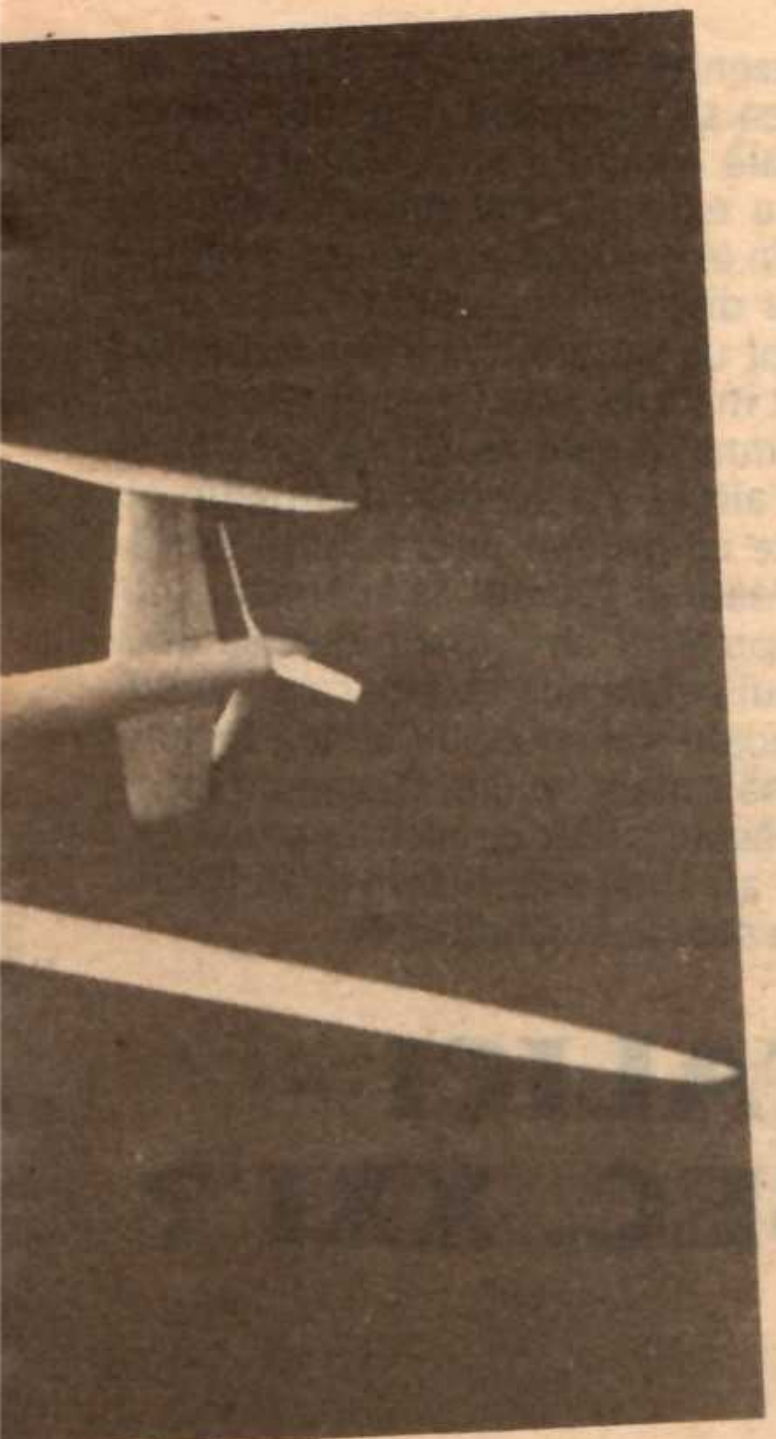

mărturisea temerarul pilot într-o profesiune de credinţă, este şi acela de a face înconjurul planetei survolînd cei doi poli, într-un zbor non-stop". Zborul ar urma să se desfăşoare la altitudini cuprinse între 15 şi 18 km. Autonomia de zbor a aparatului va trebui să fie de 50 000 km, suficientă pentru a înconjura planeta albastră în 130 de ore, adică cinci zile şi zece ore.

"Pasărea de oţel" necesară unui atare zbor nu poate fi una obişnuită, ci extrem de performantă. Va fi necesar să se apeleze la fibrele de carbon, să se asigure un aerodinamism rafinat avionului şi un consum de carburant cît mai redus cu putinţă. Schmitt a calculat că avionul său - "DS -1", în greutate de 3 450 kg (silueta din imagine este sugestivă) va putea să realizeze periplul în jurul lumii fără dificultate dacă va consuma 10,7 litri de carburant la 100 km. Experimentatul aviator a apreciat la superlativ motorul performant realizat pentru avionul său de către reputatul concern "Daimler-Benz".

Schmitt este de părere că un aparat cu două locuri - "DS-2", derivat din avionul său construit pentru zborul non-stop în jurul Terrei, ar putea fi produs în serie. Aceste avioane ar putea fi folosite cu succes în misiuni de cercetare, de protejare a mediului înconjurător, de supraveghere a mărilor şi în studierea atmosferei terestre. Chiar şi masivele păduroase ar putea fi supravegheate cu avioane "DS-2", care, zburînd la mare altitudine, n-ar perturba traficul aerian normal. ✍

CEL MAI PRODUCTIV SCRIITOR

Cel mai productiv şi, totodată, cel mai citit scriitor din lume a fost Georges Simenon, care a decedat la vîrsta de 86 de ani, susţine prestigiosul ziar francez "Le Monde". El îi depăşeşte pe Zola, Balzac şi chiar pe Hugo, care a scris timp de 60 de ani neîntrerupt. Scorul meciului dintre Simenon şi Hugo este de 2-1. La sfîrşitul anilor 60, editura elveţiană "Rencontre" publicase peste 75 de volume ale celebrului autor de romane poliţiste, creatorul binecunoscutului erou comisarul Maigret. Potrivit datelor UNESCO, începînd cu anul 1923, în toată lumea au fost tipărite circa 500 milioane de exemplare din scrierile lui Georges Simenon. Scriitorul belgian de limbă franceză s-a impus printr-un ritm de lucru inegalabil: pînă la şapte romane pe an, din care unele scrise în numai o săptămînă! ✍

MINIATURIZAREA ŞI INELUL-SPION

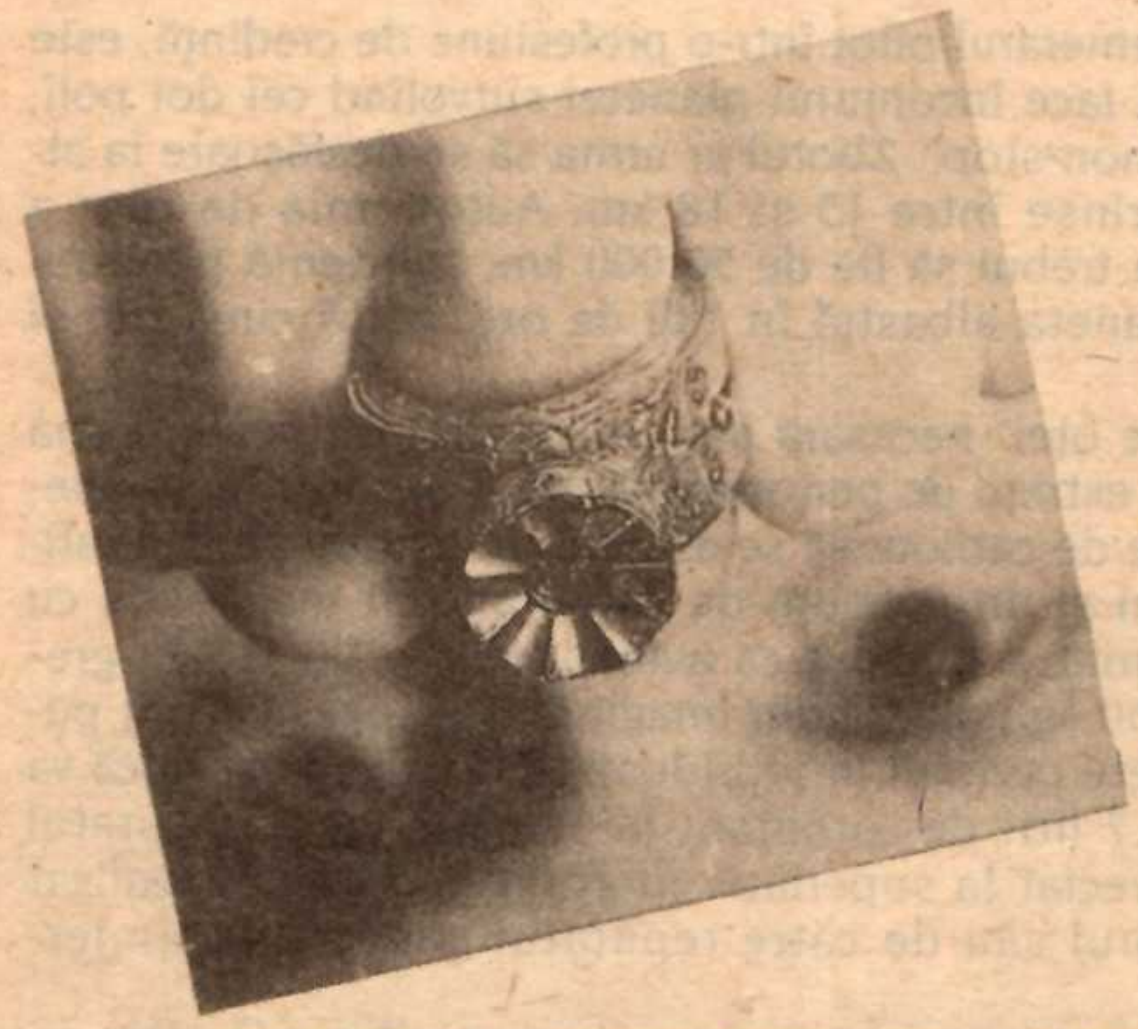

Inelul de aur prezentat în fotografia alăturată nu este, cum s-ar putea să se creadă la prima vedere, o recentă şi originală creaţie a unui bijutier-stilist. Inelul respectiv nu este altceva decît o metodă folosită de spioni în activitatea lor pentru a obţine informaţii şi copia diverse documente. Aşa-zisul inel ascunde de fapt un puternic obiectiv fotografic care poate fi folosit în numeroase împrejurări.

Interesant de semnalat este faptul că asemenea "modele", inclusiv altele, cu aceeaşi destinaţie au fost puse în vînzare cu prilejul unei licitaţii desfăşurate la Londra. Poate ar fi inutil să adăugăm succesul licitaţiei, cei prezenţi fiind foarte dornici de a intra în posesia unui asemenea obiect, care, cu puţină imaginaţie, îi poate transporta în lumea aventurilor pe care le-au trăit marii spioni. O singură întrebare a rămas fără răspuns (dar ea nici nu a fost formulată): de unde au luat organizatorii licitaţiei obiectele cu pricina scoase la vînzare? ✍

NODULII POLIMETALICI - MATERIA PRIMĂ A SEC. XXI ?

Prezenţi din abundenţă pe fundul oceanelor, nodulii polimetalici constituie o alternativă deosebit de tentantă pentru ştiinţa contemporană în privinţa punerii la punct a unei metode simple şi ieftine de aducere a acestora la suprafaţă. În această situaţie, ei ar putea deveni o sursă de prim ordin de materii prime pentru industria metalurgică.

Una dintre cele mai recente tehnici de exploatare a nodulilor polimetalici presupune folosirea unui submarin special telecomandat care recoltează nodulii, îi concasează şi îi tratează chimic în aşa fel încît la suprafaţă ar fi trimisă doar soluţia de săruri metalice, iar deşeurile rămîn pe fundul mării. Din fiecare metru cub de noduli s-ar putea obţine 50 kg mangan, 5-6 kg fier, 2-2,5 kg nichel şi 1,5 kg cupru. Specialiştii mai propun modificarea uneia dintre navele atomice - "Sevmorpont" - în scopul utilizării acestei tehnologii. Navele atomice sînt considerate în prezent echivalentul naval al dinozaurilor şi n-ar fi rău dacă li s-ar găsi cît mai multe utilizări practice *(S.F.)*

NAVELE DE MÎINE

Specialiştii niponi intenţionează să realizeze pînă la sfîrşitul acestui secol un nou tip de nave maritime, a căror propulsie va fi realizată fără elice şi care vor fi capabile să dezvolte o viteză de 100 noduri. Propulsia lor se va face prin intermediul unui electromotor stabil şi silenţios. În corpul navei va fi montat un electromagnet cu înfăşurări supraconductoare, iar pe borduri cîţiva electrozi. Curentul electric ce va trece prin apa de mare va devia jetul de apă şi va împinge nava spre înainte. Un astfel de vas este supus, în prezent, încercărilor. În cazul în care se va dovedi că motorul electromagnetic permite economisirea a 50 la sută din cantitatea de combustibil consumată în mod obişnuit, se va lua decizia de construire a unui vas cu un deplasament de 5 000 tone *(S.F.)*

DEZVĂLUIRI SENZAŢIONALE

DIN ISTORIA MODERNĂ A COLONIZĂRII INTERGALACTICE

DIN SECOLELE XXI - XXIII e.n.

UN CICLU DE POVESTIRI DE DAN VĂITEANU

CAVALERII DESTINULUI

"În toate filmele mele și-n toată viața mea am avut o singură grijă: ca poștalionul să sosească la timp"

John Wayne

Argumentul John Wayne

Cartea pe care v-o propunem, fie şi fragmentar, în cele ce urmează nu e un act de curaj, ci *un act reparatoriu*. Întîmplări şi eroi, care ar fi îndreptăţit o emoţionantă publicitate, s-au aflat ani la rînd sub lespedea unei interdicţii totale. Sute de mii de file, încărcate de adevăr şi mister, n-au putut fi cercetate de nimeni. Un «tabu» categoric, în măsura în care interdicţia de a se pătrunde în Arhivele secrete ale colonizării cosmice, interdicţia oricărei deconspirări, atît de blamată azi de jurişti şi de politologi, nu a fost lipsită, totuşi, în momentul instituirii sale, pe la începutul secolului XXII, de unele raţiuni imperative în contextul istoric la care ne referim.

Cucerirea sistemului solar şi amplasarea primelor avanposturi intergalactice spre sfîrşitul secolului XXI, fusese o etapă aventuroasă, eroică, nescutită, însă, fireşte, de violente incursiuni militare, de acţiuni de represalii, uneori exagerate, de inerente abuzuri şi de mari sacrificii umane. O organizaţie conservatoare de izolaţionişti - de sinucigaşi, mai curînd, decît de moralişti - lansase în epocă o campanie fulminantă de limitare a dezvoltării industriale, terestre, la resursele Terrei, de interzicere a oricărui «import» de minereuri deficitare din spaţiul extraterestru.

Răstălmăcind - şi extrapolînd - sensul şi dimensiunile potenţial acuzatorii ale unor evenimente şi desfăşurări conflictuale, consemnate în istoria (şi arhivele) cuceririi spaţiului cosmic, defăimători de duzină şi, din păcate, nu puţine condeie aservite meschin spiritului partizan, au încercat să demonetizeze argumentele majore ale aventurii cosmice şi eroismul primilor «conchistadori» spaţiali. Elemente periferice ale istoriei colonizării spaţiale deveniseră astfel - bine travestite dogmatic - pilonii unor contestări şi calomnieri globale. Nu fără audienţă la public, cum se întîmplă adesea...

Acesta a fost temeiul deciziei de interzicere, iniţial, a oricăror acţiuni de discreditare a colonizării spaţiale - statuată cu largă majoritate de Adunarea constituantă a Primului forum cosmic intergalactic, desfăşurată în primăvara anului 2133.

Scopul declarat al deciziei îl constituia, de bună seamă, o mai rapidă instituţionalizare a unui sistem de norme (şi interdependenţe cosmice), aşa cum rezultase din însăşi practica aşa-numitei etape eroice a colonizării spaţiale. Interzicerea oricărei acţiuni de discreditare a acestui efort merituos condusese însă, în timp, şi la interdicţia consultării şi popularizării fondului de documente şi amendări critice, inclusiv a rapoartelor anchetative, păstrate în depozitele arhivelor secrete. În ceea ce mă priveşte, ca semnatar al acestor deconspirări tardive, nu am un merit deosebit. Întîmplarea a făcut să lucrez, după ce ani de zile m-am aflat în primele rînduri ale piloţilor de încercare, ca trezorier şi custode al acestor Arhive. Le-am citit, le-am studiat, le-am considerat, încă, din primul moment, o experienţă umană de care omenirea nu poate fi privată. De aici, şi istoria acestui prim volum de relatări şi comentarii bazate pe documente conexe, menite să reconstituie în ansamblu, cu o romantică distanţare - după mai bine de un secol de la terminarea colonizării cosmice - acei ani de început (primele secole ale mileniului III) în care cucerirea aventuroasă şi conflictuală a sistemului solar şi a galaxiei noastre, debutul colonizării spaţiale, în fapt, nu s-a aflat prea departe, în spirit şi acţiune, de cucerirea imemorială a «vestului sălbatic». Ca şi atunci, cucerirea primelor enclave orbitale, ca şi instituirea primelor "poştalioane cosmice" - dar mai ales tulburătoarele călătorii cu viteze apropiate de viteza luminii - n-au fost o etapă lipsită de înfruntări, de victorii şi bătălii pierdute, în care justiţiarii - cavalerii dreptului cosmic - au trebuit să înfrîngă provocările agresive ale forţei, ale unei pseudomorale şi ale unui discutabil drept al faptului împlinit.

Relatînd diversele întîmplări şi amalgamîndu-le în spiritul lor, ne-am străduit de fiecare dată să nu irosim clipa de emoţie şi regăsire de sine, dragostea, prietenia, solidaritatea, respectul valorilor autentice şi sacrificiul suprem, incriminînd totodată - cu forţa documentelor de arhivă şi a narării emoţionale - rapacitatea, egoismul, laşitatea, orgoliile aberante şi fanatizările obscurantiste.

Am retrăit astfel, ca şi cititorul, sperăm (la apropiata lectură), tensiunea şi suspans-ul dramatic al interceptării, pe orbite mai puţin frecventate, a unor nave cu minerale strategice; am văzut şi am înţeles cum s-au putut deforma comunicări şi informaţii esenţiale pentru buna convieţuire intergalactică, cum s-au putut organiza «ambuscade», cum s-au provocat naufragii, aparent accidentale... Întîrziind asupra situaţiilor singulare, stranii, în care regăseam, păstrînd proporţiile, un admirabil "Don-Quijott-ism."

Am ales deci pentru această selecţie anticipativă în paginile Almanahului.

Atac la Trezoreria centrală,

«Lady Ann» a mileniului III. O zi în timp real şi, într-o formă succintă, «Ultimul zbor din Gun Hill.»

...Şi dacă o viaţă întreagă, John Wayne, eroul admirabil al Vestului sălbatic, a luptat în toate filmele sale «ca poştalionul să sosească la timp», cavalerii destinului, justiţiarii cavaleri ai colonizării spaţiale s-au străduit, în egală măsură, ca speranţa şi condiţia umană să nu fie compromise în Cosmos. Ca rachetele să fie cu adevărat «tur-retur». Şi au izbutit, uneori. O carte cu happy-end? Ne face plăcere s-o credem...

ATAC LA TREZORERIA CENTRALĂ
(inamicul public T.C.)

Clădirea era, practic, impenetrabilă: ignifugă, rezistentă la orice tip de infiltrări radioactive, perfect ecranată printr-o serie succesivă de ziduri şi planşee din plumb. Învelişurile protectoare din beton atingeau grosimi de sute de metri, adevărate blindaje inexpugnabile. Distrugerea clădirii - să adăugăm şi acest element - era aprioric exclusă. În condiţiile celui mai cumplit bombardament nuclear ca şi ale celui mai cumplit seism gravific, zidurile ei trebuiau să reziste. Şi au rezistat efectiv: zeci şi sute de ani! Ultimele verificări, în pofida celei mai acerbe testări destructive, veneau să confirme şi ele că în întreaga galaxie, pe nici una din planetele locuite, nici o formă de viaţă - oricît de evoluată - nu izbutise încă o asemenea performanţă: un bastion interzis oricărei pătrunderi din afară, şi care, deopotrivă, nu îngăduia să răzbată, spre exterior, decît ceea ce paznicii bastionului ar fi îngăduit. Pentru că, am uitat să o spunem, clădirea fusese transformată de foarte mult timp, în principala trezorerie de idei a planetei. Măsurile de supraveghere fuseseră, totuşi, sporite, din momentul în care în diferite zone ale galaxiei, au început să apară - şi să fie aplicate - diferite idei şi soluţii care prezentau asemănări suspecte cu cele păstrate în trezoreria Planetei centrale. De la sine înţeles, nu trebuia presupus neapărat că ar fi fost sustrase... Nici n-ar.fi fost cum! Planeta centrală se afla la milioane de kilometri depărtare de orice altă planetă locuită. Era impenetrabilă! Era supravegheată! Era interzisă oricărui acces exterior! Şi totuşi... Tot mai multe din ideile noi care apăreau pe Planeta centrală, printr-un inexplicabil sistem de interceptare, erau sistematic subtilizate din «safe»-urile trezoreriei, ale bastionului practic impenetrabil, pentru a reapare, după un timp foarte scurt, în mîinile celor care, tocmai prin aceste idei, ar fi putut să aspire la o glorie similară cu aceea a Planetei centrale.

De o atracţie specială păreau să se bucure ideile unui tînăr creator "T.C.", pentru a folosi iniţialele meritului şi înzestrării sale excepţionale, şi nu ale numelui care era interzis oricărei divulgări. Şi, tocmai ideile acestui tînăr. T.C., de o excepţională originalitate în stare să înnobileze întreaga galaxie erau cel mai frecvent şi cel mai sistematic sustrase. O idee putea să apară întîmplător şi pe o altă planetă... Dar să admitem că absolut toate ideile acestui creator de excepţie apăreau accidental - spontan şi simultan - pe toate celelalte planete ar fi fost practic o naivitate. Pe o cale oarecare, ideile erau interceptate şi - de ce să evităm cuvîntul - erau sustrase, estorcate, furate pur şi simplu! Zidurile bastionului nu mai asigurau protecţia necesară! Paznicii erau depăşiţi de tehnicile celor care organizau sustragerea... Fără să ştie nici măcar în ce fază a procesului de creaţie erau subtilizate ideile cu adevărat esenţiale: în faza incipientă de elaborare? în faza de sedimentare? în momentul formulării sintetice? Pentru că, am uitat să o spunem, şi creatorul, T.C., era închis între zidurile Trezoreriei.

Investigaţiile, cele mai savante cu putinţă, au durat cîţiva ani, stabilindu-se cu certitudine absolută că nici un document scris sau vorbit, înregistrat electromagnetic sau electrovizual, nici o undă radio, nici o emanaţie materială, indiferent de natura ei imediată nu au răzbătut în afară. Ideile, proiectele, lucrările erau închise în casete metalice, dintr-un aliaj ultrasecret! Cineva lansă atunci ipoteza că însuşi acest aliaj, de o complexitate aparte, ar înregistra ideile cuprinse în lucrările acestui incredibil T.C. şi, pe o cale încă neînţeleasă, le-ar reproduce întocmai, la milioane de kilometri distanţă. S-au înlocuit casetele, s-au înlocuit paznicii, s-au dublat zidurile, s-au inventat noi sisteme de protecţie... Şi, totuşi, ideile lui T.C. apăreau peste tot!

Nu mai rămînea, se înţelege, decît o unică explicaţie. Gîndurile lui T.C, aveau o asemenea forţă de penetraţie, încît, conştient sau inconştient, răzbăteau şi reapăreau peste un anume timp, pe toate planetele locuite ale Galaxiei. Ecranarea cîmpului său meditativ era imposibilă. Distanţele nu însemnau nimic pentru undele sale gînditoare. Şi orice sistem de protecţie - s-au încercat cele mai felurite! - se dovedea inutil.

Rămîneau două soluţii - cum avea să stabilească, «Marele oracol al planetei», un creier electronic din cea mai evoluată generaţie: ori un război total împotriva tuturor celorlalte planete care cunoşteau acum o ascensiune vertiginoasă, ori lichidarea fizică, volitivă sau, cel puţin, creativă a acestui «inamic public» care conştient sau nu, era însuşi creatorul T.C.

Se organizează un soi de plebiscit la care participară toate minţile luminate ale planetei: DA - urmînd să însemne un adevărat cataclism galactic; NU - barînd războiul şi însemnînd, simultan, aneantizarea celei mai splendide minţi pe care o născuse planeta.

Aşa cum se ştie, războiul nu a avut loc... aşa cum nu se ştie, fiind doar supoziţia noastră, necontrolabilă, acel unanim "NU", a fost înscris în minţile tuturor celor interogaţi, prin însăşi voinţa acelui admirabil T.C. pentru că el, prin ideile lui, preluate azi de întreaga galaxie, căpătase oricum o superbă perenitate, iar dispariţia sa, dureroasă, avea să fie compensată prin apariţia altor sute şi mii de valori creatoare.

Dar chiar şi acest ultim gînd - reîntîlnit de noi în literatura orală a tuturor planetelor din galaxia noastră - îi aparţine, credem, aceluiaşi generos, al cărui nume nu-l vom cunoaşte, iar iniţialele lui nu indică decît o vîrstă - a tinereţii - şi o trăsătură a oricărei umanităţi - capacitatea ei de creaţie.

ULTIMUL ZBOR DIN GUN HILL

Mă număr printre cei care au avut nefericita idee de a înscrie asteroidul X0102R, în catalogul zonelor de refugiu-extrem, cu un nume de rezonanţă far-west, inspirat dintr-un străvechi film de arhivă, în care trenul salvării, ultimul tren cu putinţă, părăsea, fără să mai aştepte pe nimeni, o blestemată aşezare a morţii, în care legea supremă fusese arma de foc mînuită rapid. Un «gun» ultimul tip. Poate de aceea, pistolarii (şi scenariştii acelei excelente ficţiuni) denumiseră aşezarea, la propriu, şi numai vag metaforic, "Gun-Hill". Unul dintre aceşti pistolari, eroul principal al peliculei, interpretat de John Wayne, izbutise să prindă în ultimul moment, fără să-l prindă şi în viaţă, acel tren al izbăvirii sale, lăsînd în urma sa să se aştearnă, după o celebritate, ca de obicei, efemeră un giulgiu cumplit de tăcere.

Asteroidul fusese capturat în secolul XXI, printr-un sistem de cîmpuri gravitaţionale de excepţională putere, menite iniţial să modifice, la nevoie, traiectoriile oricăror asteroizi care s-ar fi îndreptat, cu riscul previzibil al unor explozii imense, spre Terra. Pe urmă însă, din raţiuni experimentale, probabil, sau pentru a elibera zonele de ultra-trafic din apropierea planetei, "Gun Hill" a fost capturat şi transferat orbital, ca atîtea alte corpuri astrale, relativ «epuizate» într-un "cimitir cosmic", ce altceva fiind un «refugiu extrem», decît un cimitir?

X0102R fusese iniţial un asteroid «fără vină», plasat mult în afară, excentric, faţă de culoarele de zbor suprasolicitate, un asteroid înscris, într-o anumită perioadă, şi în registrul de extracţii mineraliere strategice, cu grad limitat de periculozitate... O acuzaţie stranie, însă, o semi-calomnie, după care asteroidul ar fi emis periodic radiaţii nocive, de o natură necunoscută, făcuse din el o ţintă predilectă pentru «ecarisajul astral». Şi ca acţiunea acestor «vînători» spaţiali de structuri vagabonde să capete un sens, atunci cînd emisiunea nocivă nu şi-a găsit confirmarea, "Gun Hill" a fost transformat în acel parc de odihnă definitivă, nu mai zic cimitir, înscris fiind oficial, în caietele de urgenţă, în caz de avarieri spaţiale extreme, atunci cînd fecţiunea, avaria, s-ar fi produs firesţe în careul spaţial denumit X0102R, după indicaţiile de «caroiaj» ale micului asteroid şi nu după amplasarea sa spaţială. În primele decenii, "Gun Hill" fusese inclus pe un traseu de recuperare periodică a eventualilor supravieţuitori ajunşi pe acest refugiu. O dată la trei ani, mai întîi cînd zona X0102R mai era relativ circulată, ulterior - la cinci ani, "Gun Hill" era supus unor vizitări de rutină. Dar echipele de salvare, cele care coborîseră cîndva pe "Gun Hill" ajunseseră să acuze, mai devreme sau mai tîrziu (chiar dacă se aflaseră pe asteroid numai cîteva ore), stări comportamentale ciudate: *o agresivitate sporită a echipajelor, o tentaţie de implicare în aventuri riscante, o atracţie excesivă spre psiho-drogări şi jocuri de noroc, chiar şi o anume rapacitate, o dorinţă de înavuţire, nu atît rapidă, cît în afara oricărui scrupul de moralitate.* Un motiv suficient pentru ca refugiul "Gun Hill" să se afle înscris tot mai rar pe traseele ciclice de recuperare, ajungîndu-se chiar să se spună, printre astronauţi, că numai cuplurile de îndrăgostiţi care ar dori să li se piardă urma, sau criminalii care ar dori să rămînă nepedepsiţi, au de ce să se îndrepte şi la ce să se aştepte pe nefericitul "Gun Hill". Nu fără a adăuga însă că nici aceşti aventurieri, ai iubirii sau crimei, n-ar rezista prea mult, pentru că afecţiunile şi anormalităţile lor iniţiale, amplificate mult prin absenţa oricăror legi, fiindcă aşa se trăia pe "Gun Hill", exacerbate, poate şi de unele radiaţii, i-ar fi îndemnat să se împuşte între ei fără milă, şi că iubirea însăşi, în acest «far-west» spaţial ar deveni curînd gelozie, perversitate şi ură. Ştiam toate acestea, şi totuşi... Cînd am aflat că se caută cosmonauţi voluntari pentru un ultim zbor spre "Gun Hill", nu pentru a salva vreun supravieţuitor, nu se conta pe această alternativă, ci pentru a constata difinitiv cît adevăr subzistă în ipoteza privind radiaţiile sale deformatoare-psihic, m-am numărat printre puţinii care s-au oferit. *Voiam să risc, să aflu, să trăiesc, eventual, o aventură tulburătoare pe care s-o pot relata ulterior, în ceasul retragerii mele...*

Herbert, un navigator încercat, în prag de pensionare, îmi fusese propus ca pilot de rezervă şi asistent permanent. Eu îmi imaginasem, cel puţin în primele zile, atunci cînd se alcătuise echipajul, că el va fi chiar şeful misiunii spaţiale, dar unele stări depresive înscrise în fişa sa medicală m-au propulsat surprinzător în locul lui, ca şef de echipaj. Oricum, Herbert se aflase în Cosmos şi zburase de zeci de ori mai mult decît zburasem eu, acumulînd, inerent, şi un număr simţitor mai mare de întîmplări nefericite ori de semi-eşecuri, argument suplimentar, ulterior, în defavoarea lui şi în favoarea mea.

Fusese inclusă în echipaj, după criterii la fel de neînţelese, ca să nu spun ciudate, şi o controversată zeiţă a iubirilor cosmice, începute şi încheiate fulgerător pe parcursul aceluiaşi zbor, o frumuseţe încă, în felul ei, pe care o întîlnisem frecvent - am şi navigat împreună de vreo două-trei ori - dar o fiinţă de care n-am încercat niciodată, pînă atunci, să mă apropii, poate unde toţi partenerii ei întru idilele romantice, astrale, piloţi eminenţi, fiecare, o sfîrşiseră prost. Fascinanta Irene, pentru că fascina efectiv, m-a rugat s-o accept pentru acest zbor spre "Gun Hill", asigurîndu-mă că va face tot ce-i stă în puteri... să nu ne îndrăgostim, reciproc, prea curînd... Sau, îndrăgostindu-ne, poate, îmi promitea solemn să fie ea de astă dată «pierzenta», în plan sentimental, şi să n-o pot învinui ulterior de nimic.

Au fost înscrişi în mica noastră formaţiune de zbor doi tineri admirabili, un cuplu agreabil, un «el» şi o «ea», parcă făcuţi să fie pereche, dar care nu căpătaseră permisiunea niciodată de a se căsători, cu toate insistenţele lor, din cauza unor incompatibilităţi genetice de extremă periculozitate. Rămăseseră apropiaţi, navigaseră deseori

ULTIMUL ZBOR DIN GUN HILL

împreună, dar aduceau invariabil cu ei o tristeţe pe care n-aş fi vrut să o simt, zi de zi, în timpul călătoriei noastre. Dar n-am avut încotro... În ansamblu, eram un grup de cinci - inclusiv subsemnatul - cu care n-aş fi vrut nici măcar să fac un revelion, ori să ne aflăm împreună în vreo scurtă vacanţă. Herbert mă privea ca pe un uzurpator la conducerea navei. Irene mă atrăgea, precum o nenorocire, prin însăşi prezenţa sa insidioasă pe navă, iar cei doi îndrăgostiţi constituiau un model de nefericire modernă şi care, ca să pună capac dispoziţiei mele funebre, s-ar fi aşteptat de la mine să-i căsătoresc în timpul călătoriei prin nu ştiu ce dispensă. Dispensă de la ce? Din partea mea, n-aveau decît să-şi facă viaţa cum vroiau.

Escala pe "Gun Hill" nu trebuia să dureze, conform programării inatacabile a Centrului spaţial, mai mult de 72 de ore. Atribuţiile fuseseră foarte atent conturate, pentru fiecare în parte şi pentru întreaga formaţie, obiectivul principal al misiunii - o ultimă investigare complexă a refugiului spaţial - însemnînd atît survolări ale asteroidului la altitudine mică, cît şi investigări pe teren, fie individuale, fie în echipe de doi, cel mult trei cercetători. În toate variantele, eu aş fi fost împreună cu Herbert şi Irene, ori cu cei doi îndrăgostiţi, dacă nu voiam să-mi asum riscul cumplit de a-i despărţi între ei, cîtva timp, şi de a încerca altfel de combinări. Mai figurau printre îndatoririle nenominalizate ale misiunii noastre, dar nu mai puţin importante: cercetarea unor modificări survenite eventual în vegetaţia şi fauna acestui asteroid; măsurarea exactă a cîmpurilor de radiaţii, cu prezumarea cît mai exactă a naturii diverselor perturbări; investigări geologice privind existenţa la mare adîncime a unor cîmpuri diamantifere; verificarea zvonurilor privind alterarea relaţiilor umane (comportamentul) între membrii misiunii. Şi-ar mai fi fost, de bună seamă o treabă de făcut...

Fiind primii re-vizitatori ai refugiului cosmic "Gun Hill", după ce timp de aproape cinci ani nu mai fusese călcat de picior omenesc, ne revenea datoria suplimentară de a descoperi, eventual, scheletele (rămăşiţele omeneşti) ale celor care s-ar fi aflat şi ar fi murit pe acest asteroid între timp. Inclusiv, însemnările lăsate pentru cei care ar fi venit după ei, mesajele indirecte, semne ale unor activităţi întreprinse în scurtul răstimp al existenţei lor să-i zicem "pre-funerare".

Puţin înainte de a fi ajuns pe "Gun Hill", Irene îmi mărturisi - mărturisire absolut imprevizibilă - că acceptase zborul nu pentru a fi împreună cu mine (avusesem naivitatea să mi-o imaginez, recunosc), ci pentru faptul că ultimul ei partener, singurul om pe care îl iubise, dispăruse în timpul unei misiuni în zona X0102R şi că-i plăcea încă să creadă că l-ar putea regăsi, în viaţă fiind, pe "Gun Hill". Confesiunea, contrar logicii simple, «ori el - ori eu», izbuti să instituie între noi un soi de simpatie, de încredere chiar, o colegialitate plăcută, anulînd astfel sentimentul dintîi că navigăm avînd la bord o «piază rea», controversat biomagnet al unor personalităţi în stare să concentreze asupra lor şi a grupului în care se includ, cele mai neaşteptate nenorociri.

Şi încă un element important pentru a înţelege starea şi perspectiva misiunii noastre spaţiale. Herbert, copilotul, mă avertizase şi el că în eventualitatea unor condiţii reale de supravieţuire pe acest îndepărtat refugiu, ar fi dorit să rămînă definitiv acolo. Singurătatea de pe "Gun Hill", nu-l înspăimînta, iar lumea noastră terestră, în plus, îl dezamăgise prea mult. Cei doi îndrăgostiţi - intuisem această perspectivă - ar fi rămas şi ei pe "Gun Hill", dacă ar fi găsit puţinele condiţii pentru o convieţuire normală... Ca să nu spun că şi Irene, chiar înaintea escalei, avea să mă surprindă din nou, cerîndu-mi permisiunea să desfăşoare, ea singură, în exclusivitate, investigaţiile privind exigenţa unor cîmpuri diamantifere: "Dacă "Gun Hill", îmi declară Irene, n-o să-mi ofere şansa unui supravieţuitor în stare să-mi transforme - să-mi întregească, în fapt - existenţa, şi «dacă iubire nu e...», măcar să am diamante. Şi apoi glumind: N-ai vrea să le împărţim? În cîteva săptămîni am putea afla adevărul..."

"Prelungirea escalei peste 72 de ore - i-am răspuns imediat - este sfîrşitul nostru. Tot ceea ce nu descoperim în acest scurt răstimp, nu mai descoperim niciodată. Poate alţii, cîndva... Eu decolez după exact 72 de ore!... Oricît mi-aş fi dorit să fiu acel supravieţuitor pe care vrei să-l descoperi".

De aici încolo, scurtez...

Muriseră pe "Gun Hill", în răstimpul celor cinci ani de la ultima vizitare a refugiului şi pînă la venirea noastră, 12 piloţi,nici unul însă de moarte naturală. Cercetările ne-au revelat că s-au ucis între ei, fără milă. Din gelozie - 2; pentru avere - 4; din dorinţa de a-şi impune dominaţia, unii asupra altora -5. Unul singur, ultimul, se împuşcase cînd n-a mai putut suporta singurătatea. Foarte puţine mesaje pentru familiile lor. Nesemnificative, gratuite, formale. Un singur jurnal, un caiet de însemnări al femeii care fusese «obiect de dispută». Ceea ce era foarte ciudat - în pofida vîrstei înscrise în documentele lor de identitate - din unghiul comportării, toţi apăreau neaşteptat de tineri. Şi în jurnalul amintit, cu însemnări evident personale, autoarea lor consemnase frecvent că încearcă un sentiment de relativă întinerire (fenomenul îl punea pe seama iubirii) şi că cei care şi-o disputau pe viaţă şi pe moarte, nişte piloţi cu mulţi ani de serviciu şi de departe nu tineri, i se părea a fi... «aproape băieţandri». Nu fizic! "Psihic şi atitudinal" - se spunea în jurnal. "Ne certăm deseori, precum nişte copii...", notaţie surprinzătoare, însoţită însă, ca o meditaţie pe seama acestor stări de fapt, "că vinovat e... Gun Hill". Şi cîteva rînduri mai jos: "dacă există radiaţii nocive pe acest asteroid, efectul lor constă în anularea maturităţii".

(Continuare în pag. 105)

O ZI ÎN TIMP REAL

Văzuse un film cîndva, creat în alt mileniu, despre un grup de călători prin timp, pare-se olandezi, o patrulă cu misiune specială de a-i supraveghea vigilent, în hoinăreala lor aberantă, pe aşa-zişii «excursionişti de duminică», indivizi pentru care o zi petrecută în nu ştiu care secol trecut era infinit mai tentantă decît o zi pe munte... O zi în timp real, cu cer senin, cu aer!

Tipul nostru zîmbi... Cum de îşi amintise? Trecuse timp binişor de atunci... Cîteva zeci de ani! Era copil pe cînd văzuse filmul, devenise între timp un bărbat! Şi la retro-tempo-călătorii, ca cele imaginate în film - mai ales de cînd se afla în navete spaţiale, curent, prin însăşi profesia sa - nu se mai gîndise de mult... Unde fugiseră anii copilăriei cu vitezele lor de melc, supersonice? O zi în timp real, pe un munte, îşi zise iar, ar fi fost altceva! Dar era imposibil, nu avea cum să plece. Şefii săi de la Centrul de zboruri superluminice, (cu viteze de peste 300 de mii de kilometri pe secundă), şefii săi, ăsta era necazul, îi ceruseră chiar pentru a doua zi o dare de seamă, concretă, asupra doctoratului său... Adică un fel de concluzii asupra celor trei tentative întreprinse de el, de a se desprinde de Terra cu rachete de tip neuronic. O experienţă, firește, necesară lucrării, o plictiseală, de fapt; o teledeplasare bio neuro-psihică, născută din ideea străveche, răzbătută destul, de a zbura cu gîndul.

Concluzii? Ce concluzii? Zburase, se înţelege... Iar timpul petrecut în nava neuronală, «timp relativ», firește, se dovedise din nou diferit esenţial de timpul, hai să zicem, celor plecaţi pe munte... Şi-n general! Cînd se întorsese, după vreo două-trei zile - adică după ce-şi revenise din transa neuro-psihică şi îşi încetase, eufemistic, absenţa - avusese neplăcuta surpriză de a constata că în cele trei zile cît fusese plecat (ştiinţific... abstras), rudele lui, soţia şi copiii trăiseră... aproape 12 ani! Fără exagerare! 3 zile neuronale erau echivalente cu 12 ani de trăire normală!

Cîştigase ceva? Nu s-ar fi zis... În orele petrecute în zbor, cît fusese în transă , el nu realizase mai mult decît ar fi realizat, bunăoară, rămînînd cu ai lui... Nu citise mai mult, nu văzuse mai mult, nu era mai deştept! Era doar distanţat faţă de toţi ai lui cu exact 12 ani! Copiii erau mari... Soţia, obiectiv, mergea spre 40... Altceva ar fi fost ca, într-o singură oră de zbor relativist să realizeze, să zicem, o activitate care în mod normal i-ar fi cerut un an... Şi, mai ales, dacă în timpul acela cît se afla pe navă - iarăşi obsesia! - capacitatea sa de a visa i-ar fi creat sentimentul că s-ar afla pe munte, în Alpi, în Himalaya, nu o singură zi, ci un an încheiat! Zece ani...

Aflat pe lungimea de undă a gîndului său, un obiector de conştiinţă, un lungan care se credea pe deasupra şi îngrozitor de deştept veni la el - adică se pomeni cu el în birou! - cerîndu-i să semneze o cerere de brevet-asociere la ideea de trăiri superdense, care, după spusele sale, era de mult în aer...

- Cine eşti dumneata?

- Un cititor de gînduri, abia ţi-am explicat!

- Şi crezi că ideea de a trăi într-o oră cît alţii într-un an, poate fi realizată?

- Noi şi lucrăm, la ea... Dar ne lipsea un tip cu practică în teledistanţări, un individ pregătit cumsecade, conştient de risc şi dispus să încerce.

- Ce aş avea de făcut?

- Te prezinţi la Comisia noastră, verifici dacă ideile tale se întîlnesc cu cele ale Experimentatorului şef... Şi dacă da, mîine noapte, într-o singură noapte, vei scrie un tratat... o lucrare... un studiu care în condiţii normale ţi-ar fi cerut un an.

- Aş scrie un roman despre un om care pleacă în munţi...

Pe scurt, individul s-a dus, a acceptat contractul, a şi trăit o noapte de superconcentrare, a realizat un tratat serios despre acest mod superdens de a trăi... Şi, într-un fel (el, ar fi putut fi bucuros), făcuse doar o treabă! Dar se simţea obosit... Şi în oglindă, ciudat, privindu-se atent, îşi descoperi cîteva riduri noi, fire cărunte în plus... Iar după-amiază, fiind invitat cu soţia la nişte cunoscuţi, nimeni n-a mai spus despre el cît de bine arată... (Ce s-a întîmplat cu tine? N-am prea avut concediu, nu am mai fost pe munte...)

La capătul următoarelor două experienţe, care au durat tot aşa, două nopţi-timp real, dar realizase durata lor neuroimaginară, trăite superdens cît alţii în zece ani, cercetătorul nostru a refăcut constatarea dintîi. Superefortul îl îmbătrînea direct proporţional cu reuşitele sale! Aşa că devenise un om care mergea binişor spre 50, chiar 55 de ani... Soţia, comparativ, era o fetişcană... Dansa, călătorea, se zbenguia pe munţi...

Ce-i rămînea să facă?

Se reangajă, ca pe vremuri, într-o călătorie superluminică de 3 sau 4 zile, astfel încît revenind pe pămînt, soţia şi copiii care trăiseră între timp zece ani tereştri, nu-i mai păreau prea tineri... Erau din nou de aceeaşi vîrstă cu el... Iar el, ca şi soţia se apropiaseră astfel, nici nu se ştie cînd, cum se zice, de vîrsta pensiei...

Să plece şi să se odihnească, împreună, undeva pe la munte? Şi omul nostru are, în sfîrşit, revelaţia că filmul acela, văzut în anii copilăriei, trebuie refăcut... Şi absolut altfel! Cu un om, unul singur, care-şi supraveghează el însuşi la cîte bucurii, în mod absurd, renunţă! Şi, la 60 de ani, se hotări să-şi petreacă un prim concediu în munţi...

"LADY ANN" A MILENIULUI TREI

Planeta A.N.N. - 85-14, în pofida sutelor de ani lumină, care o despart de noi, era supusă, încă de la începutul mileniului, unei supravegheri neîntrerupte. Cel puţin o duzină de nave fotonice, ultra-moderne, se aflau prin rotaţie în stare de alertă pe o orbită aşa-zisă "de descurajare", la un an lumină de suprafaţa acestei enigmatice A.N.N. Enigmatic, firește, fiind un eufemism cu semnificaţii diverse: de la manifestări şi evoluţii inexplicabile încă (radiaţie, cîmp etc.), pînă la intenţii... potenţial agresive. În cea mai recentă monografie dedicată acestei "Lady ANN", cum i s-a spus, uneori, se precizează, textual: "A.N.N. - 85-14 este singura planetă din Constelaţia "Săgetătorul" cu forme neîndoielnice de viaţă superior organizată şi cu un grad de civilizaţie cel puţin egal cu al nostru, poate chiar superior (...). Condiţii apropiate, dacă nu similare (de gravitaţie, atmosferă, compoziţie fizico-chimică) ne fac să bănuim că evoluţia planetei noastre cît şi a acestei îndepărtate A.N.N. ar fi fost marcate de un paralelism procesual (...)". Cu rezerva, oarecum orgolioasă, că în domeniul cuceririi spaţiului cosmic, Lady ANN s-ar fi aflat într-o "etapă nesemnificativă", judecînd după faptul că astronavele ei n-ar fi încercat pînă acum să se îndrepte spre noi! (Ca şi cum astronauţii planetei A.N.N., n-ar fi putut foarte bine să ne viziteze mai demult, în trecut! Sau, poate, nici nu-şi propun, pur şi simplu, "cuceriri" spaţiale... Fără să excludem nici ideea că formele lor de a "naviga", ar fi putut să depăşească stadiul primitiv al rachetelor! Nu vom putea călători şi altfel?)

Desigur, rămînea întrebarea legitimă - şi cei aflaţi la bordul navelor fotonice ne-am pus-o deseori! - de ce n-au încercat astronavele noastre să descindă pe suprafaţa acestei A.N.N.? Răspunsul - cel consemnat, stereotip, în memoria calculatoarelor de bord, de zeci de generaţii - ar fi oarecum incredibil, dacă n-aş fi avut prilejul, eu însumi, să mă conving de adevărul lui... Şi sînt la a treia misiune! Nu mai sînt un novice!

Ori de cîte ori navele noastre fotonice ajung să se apropie la numai un an lumină de suprafaţa acestei planete, se întîmplă ceva aproape de neînţeles: nu mai putem înainta efectiv... Sau nu mai îndrăznim să înaintăm, ceea ce este, practic, aproape acelaşi lucru. Ajunşi la această "barieră" (a şi fost numită : psihologică!) devenim spectatori! Iar cine ar consulta fie şi simplele fişe de observaţie ale stării noastre psihomotorii - ale celor aflaţi la bordul acestor nave orbitale de supraveghere - ar avea de ce să fie intrigat. Dorinţa noastră de a mai înainta spre A.N.N. este ca şi paralizată, de parcă un flux de radiaţii venit dinspre A.N.N. ne-ar incita spre o prudenţă extremă. E un mesaj neutrinic (aşa spun specialiştii) dar e şi un al doilea mesaj, luminiscent, observabil prin intermediul telescoapelor noastre de bord. Monitorul misiunii - supraveghetorul reacţiilor noastre, în fapt - a încercat să ne explice de vreo cîteva ori că prudenţa pe care o resimţim ar avea un temei obiectiv: sistemele de interceptare de pe periculoasa A.N.N. ne-ar fi sesizat spune el, apropierea, avertizîndu-ne astfel că orice înaintare dincolo de această barieră a anului-lumină ar determina represalii catastrofale. Mesajul neutrinic al celor de pe A.N.N. nu este explicit. Ei nu ne avertizează ultimativ şi nu ne ameninţă la propriu, dar experienţa noastră şi proverbiala noastră intuiţie omenească ne recomandă: "Stop!", "Arretez-vous!", "Halt"!, cît nu e prea tîrziu... Cineva a lansat ipoteza că în jurul planetei A.N.N. ar exista un fel de sferă echidistantă radioactivă cu menirea specială de a descuraja orice apropiere, declanşînd, în caz contrar, o teribilă forţă de anihilare! O ipoteză, absolut plauzibilă în ochii monitorului nostru... Dar fără nici un temei obiectiv! Au existat şi voci, nu puţine, şi nu lipsite de audienţă în sfera marelui public, care au presupus că fasciculele neutrinice venite în întîmpinarea noastră ar fi nişte canale de ghidaj spaţial invitîndu-ne în fapt să le urmăm pentru a ne proteja coborîrea... Un fel de far cosmic! Dar nouă, celor aflaţi la bordul navelor, cu o misiune precisă - aceea de a supraveghea orice lansări adverse - nu ne prea servesc ipotezele, oricît de atrăgătoare ar părea! Şi apoi - vorba monitorului nostru - dacă inaintînd, prin absurd, işti o catastrofă fotonică?!"

Prin intermediul telescoapelor de bord am urmărit zile-n şir fenomenele, luminiscenţa care se produc pe suprafaţa planetei, ori de cîte ori o nouă serie de nave fotonice sosesc să le înlocuiască pe cele aflate anterior în misiune şi care - după un elegant "dans" al schimbării gărzii - se reîntorc acasă. Sosirea noilor nave declanşează pe A.N.N. un fel de arcuiri luminiscente de proporţii uriaşe, care se transformă apoi în veritabile jeturi incandescente ca nişte fîntîni arteziene în care fotonii se substituie în şuvoi infinit picăturilor de apă, astfel încît, în final, apropiindu-se două cîte două, să se instituie în neînchipuite ogive multicolore - porţi de lumină, deschise - dacă nu chiar emoţionante arcuri de triumf, far spaţial de o factură unică,

poate, invitînd la comunicare. "Ideea aberantă!" - avea să-mi comunice prompt monitorul mental al asociaţiilor mele vizuale: "Cui îi trece prin gînd - fie şi prin gînd! - că între noi şi A.N.N. ar putea exista vreodată o comunicare, un canal de contact şi dialog real - nu un arc de triumf! - va fi întors la bază cu toate sancţiunile de rigoare."

Nu, nu-mi trece prin gînd! Mi se păruse doar, m-am scuzat! A fost o "fată morgana"! Noi cei aflaţi de atîtea ori în misiune, ştiam doar foarte bine că supraveghetorul nu te previne decît o singură dată. Dar asta n-o ştiau - sau n-o credeau şi ultimii veniţi, cei tineri, mai ales. Şi într-una din zile, una din navele abia plasate pe orbită, o navă condusă de o fată de numai 18 ani - unul din acei copii teribili, consideraţi de geniu, o fată care fusese primită cu infinite dispense în echipajele noastre - fără să se gîndească la urmări, sau fără să se gîndească pur şi simplu, dintr-o splendidă intuiţie, proprie geniului doar şi tinereţii, nu rezistă impulsului de a declanşa sistemul automat de apropiere fotonică de A.N.N. - 85-14! Am rămas uluiţi!... Cine n-o ştia pe mezina formaţiei noastre?! I se şi spunea "rîndunica"! ... Şi cutezanţa ei - de ce să nu o spun? - ni s-a părut admirabilă! Cineva, odată şi odată, tot trebuia să încerce să lege o punte între noi şi A.N.N.! Solul de pace al unei colaborări tot trebuia lansat... Asemeni unei speranţe!

Monitorul ne comunică imediat să îndreptăm rachetele de anihilare în direcţia "rîndunicii", spre binele constelaţiei! Dar ar fi fost spre binele Constelaţiei?

În prima clipă, firește, dintr-o reacţie absurdă, rigidă, am şi îndreptat rachetele noastre aducătoare de neant spre linia zveltă a acelei rachete alb-argintii care pornise spre A.N.N. Poate am fi tras. Nu ştiu. Sau, poate că unii dintre noi ar fi tras, ţintind greşit... dacă semnalele luminiscente de pe A.N.N. - n-ar fi devenit, mai vizibil decît oricînd, mari arcuri de triumf! Porţi de comunicare. Şi nu am tras! Niciunul!

Ce a urmat, se ştie. Între A.N.N. şi noi s-au stabilit relaţii, întru totul normale. Comunicăm sistematic. Gradul de civilizaţie diferit nu ne desparte, ci ne apropie... Şi o dată pe an, noi cei aflaţi în zbor, sărbătorim ziua raţiunii, ziua în care a fost învinsă psihoza agresivităţii, a mult lăudatei descurajări reciproce şi a trăirii chinuitoare în spaima unui contraatac. Iar dincolo, pe A.N.N., tot în aceeaşi zi, izbucnesc instantaneu jerbe luminiscente uriaşe... Dar cine să ne mai creadă acum, spre sfîrşitul mileniului III, că a existat o îndepărtată eră spasmodică, în care se mai călătorea spaţial cu biete nave fotonice... Şi atîtea altele, de necrezut acum! ✍

ULTIMUL ZBOR DIN GUN HILL

(Urmare din pag. 102)

Ultimul, cel care s-a sinucis, menţionase în jurnalul de bord că întinerirea sa relativă - vorbea şi el de o întinerire - i-ar fi abstras din memorie multe din cunoştinţele profesionale pe care le-ar fi comportat revenirea spre Terra.

Diamante existau, dar în acelaşi jurnal de bord se rememora faptul că, într-o anume perioadă, un navigator s-ar fi întors pe Terra cu mostre diamantifere... Şi eu citisem, mi-am amintit imediat, despre un navigator care adusese, într-adevăr, cîteva zeci de diamante de dimensiuni excepţionale, dar care, la o evaluarea atentă terestră, se dovediseră fără nici o valoare. Deci diamantele erau cu adevărat diamante, numai acolo, pe suprafaţa acelui refugiu, "caratele" lor fiind sinonime cu caratele marilor iluzionări. Dorinţa însă de a le dobîndi, de a avea cît mai multe, de a fi pînă la urmă singurul deţinător de diamante, se instituia progresiv. O resimţeam şi eu. Nu numai eu, desigur... Irène dispăruse subit, fără să lase vreo vorbă... Herbert mă anunţase din timp că şi-ar fi dorit să rămînă acolo... Tinerii, cei doi, erau şi ei decişi să-şi rişte soarta pe îndepărtatul "Gun Hill". Radiaţiile asteroidului, le plăcea lor să creadă, ar fi putut influenţa, sau anula, incompatibilitatea lor genetică.

Hotărîsem să decolez după numai 60 de ore, dar dispariţia Irenei mă îndemnă să amîn. Să aştept termenul ultim, fatidic... Limita de 72 de ore! Mă şi întrebam, veşnic naiv, dacă Herbert n-o închisese cumva pe Irene în vreo incintă secretă... I-am căutat, i-am găsit şi nu mă înşelasem prea mult, mă înşelasem doar esenţial: Irène rămăsese alături de el, de absolut bună-voie... Herbert, întinerit subit, un bărbat din nou în putere, făcu între timp tentativa de a distruge aparatul de revenire spre Terra. Am izbutit să-l salvez. Cuplul, cei doi îndrăgostiţi, acum - îngrozitor de adolescentini, îşi trăiau parcă, din nou, începutul iubirii... peste cîteva zile, sau peste cîteva luni - i-am prevenit, glumind - ar fi ajuns probabil să joace şi şotron...

I-am ameninţat pe toţi că-i împuşc, dar ştiau că n-am s-o fac niciodată. I-am prevenit că nimeni nu va mai veni după ei pe "Gun Hill". Pe urmă, am decolat. Exact în ultimele două secunde în care aş mai fi fost în stare s-o fac. Dacă nu m-aş fi simţit şi eu neobişnuit de puternic şi tînăr, n-aş fi fost în stare, probabil, să-i părăsesc pe toţi, pe "Gun Hill". Dar tinereţea este profund egoistă. Ştiam că-i ultimul zbor din "Gun Hill". Şi tînăr fiind, mă simţeam în stare să rezist singurătăţii orelor de zbor, ale drumului de revenire spre Terra...

Astăzi, mă întreb dacă toate acestea s-au întîmplat aievea sau le-am visat? Dar în fişa mea de navigator figurează în mod cert o călătorie «tur-retur» spre zona notată în hărţile spaţiale cu indicativul X0102R. "Gun Hill" a existat... Şi poate, mai există... Cum o mai duci, Irene? ✍

Mesaj intermitent

1. ULTIMA EXPLOZIE

Umblase mult, văzuse lumea. Respectat, aşteptat, căutat. De-a lungul şi de-a latul planetei, Jules căpătase o faimă demnă de invidiat. Era cel mai bun artificier cunoscut vreodată. "Mă lupt cu Dumnezeu, îi plăcea să spună. El a creat lumea într-un fel, iar eu o schimb după dorinţa oamenilor!"

Cu explozibilul lui miraculos, Jules ajutase la construirea marilor baraje de hidrocentrale, mutase cursul celor mai mari fluvii, deviase conturul ţărmurilor tuturor oceanelor, săpase galerii de mină, aruncase în aer oraşe vechi pentru a creşte aşezări noi, făcuse grote pe culmile Everestului pentru odihna celor mai curajoşi alpinişti şi coborîse în Groapa Marianelor, la peste 11 000 de metri adîncime, pentru a remodela fundul oceanului. Guvernele multor ţări bătuseră monedă cu chipul lui aspru, mereu îngîndurat. În faţa sediului ONU i se ridicase un bust, fusese primit membru de onoare în toate Academiile Pămîntului... El, care nu călcase vreodată într-o sală de clasă, dar moştenise de la tatăl său taina exploziilor. Avea reţete proprii şi ştia să dozeze şi să plaseze pachete înfricoşătoare astfel încît să distrugă atît cît e nevoie, fără nici un efect secundar. Era omul care ştia să schimbe relieful şi Jules nu avea pereche în istoria umanităţii.

Obosise. Simţea bătrîneţea apăsîndu-i umerii gîrboviţi. Mai mult ca oricînd, Jules se gîndea la un discipol. La un fiu căruia să-i destăinuie toate secretele gloriei sale. Spusese tuturor că-şi încheiase cariera. Se retrăgea în cătunul unde se născuse. Nu mai visa decît o femeie care să-i nască odrasla mult dorită. Nici n-avusese timp să iubească.

Mai avea cîteva mile pînă spre locurile natale. Călărea un măgăruş cuminte, care păşea agale, netulburînd gîndurile stăpînului. În faţă se deschidea o perspectivă splendidă, dominată de vestitul munte al tinereţii sale, pe care nu-l mai văzuse de o viaţă. Cu cît se apropia de el, cu atît emoţia era mai mare. În spatele masivului de piatră odihnea cătunul unde văzuse lumina vieţii.

Se apropia tot mai mult. Jules nu-şi desprindea ochii de la trecătoarea pe care trebuia s-o parcurgă. Era drumul cel mai scurt. Nu vroia să dea nici un ocol. Se simţea presat de timp.

Cînd nu mai fură decît cîteva sute de metri, Jules tresări. I se păru că aude un fel de vuiet, venit de undeva dinspre munte. "Se apropie furtuna", îşi zise el. Măgăruşul păşea imperturbabil. Mai erau cîteva zeci de metri şi vuietul se repetă. Lui Jules i se păru că stîncile s-au mişcat. "Sînt nebun!", se gîndi el şi îndemnă iar animalul.

Intră în trecătoare. În stînga şi-n dreapta ziduri înalte, fără pic de verdeaţă. I se părea că ajung pînă la cer. Peste cîteva minute, vuietul crescu în intensitate şi de data asta omul nu mai avu nici o îndoială. Pereţii trecătoarei s-au mişcat! S-au mai apropiat un pic unul de celălalt. Un fior de spaimă îi opri răsuflarea. Îndemnă măgăruşul cu pintenii, dar acesta îşi vedea liniştit de ritmul lui. El nu se grăbea.

Pătrunsese spre mijlocul trecătoarei. Zidurile stîncoase se apropiară din nou şi abia permiteau să întindă mîna. Cutremurat de frică, Jules izbi puternic măgăruşul. Degeaba. Imperceptibil, pereţii muntelui se apropiau tot mai mult. De-o parte şi de alta, muntele îi atingea trupul şi măgăruşul se freca anevoie de rocile colţuroase. Încă un vuiet şi rămaseră amîndoi fixaţi între pereţii abrupţi. Scoţînd un urlet de groază, Jules se decise să acţioneze. Nu dorise niciodată să distrugă muntele copilăriei lui, pe care-l iubea ca ochii din cap. Dar trebuia s-o facă. Înghesuit, abia reuşi să aducă la lumină un pachet cu explozibil. Fixă fitilul. Zidurile aproape îl storceau, îi muşcau din carne. Dădu foc... Într-o secundă, relieful ţinutului natal al lui Jules deveni altul...

2. ULTIMUL TUNEL

Îmbrînci cîteva persoane, se împiedică de un geamantan, dar tot prinse trenul. Rudy păşi fericit pe culoarul vagonului clasa I. Găsi curînd compartimentul reţinut din vreme. Ura companiile întîmplătoare, oamenii limbuţi şi proşti, care-şi dau aere sau te deranjează cu sforăitul lor indecent. Se închise pe dinăuntru şi se trînti pe banchetă. Nimeni nu-l va tulbura, nimeni nu-l va sîcîi. Printr-o mică trapă ce dădea pe culoar, ziarul de azi îi fusese pus la dispoziţie. Era un vechi obicei al expresurilor ce străbăteau continentul.

Rudy citea titlurile. Era obosit. Observă cu coada ochiului că s-a aşezat cu spatele la sensul de înaintare al trenului. Nu-i plăcu şi se aşeză pe bancheta din faţă. Privi afară-şi constată cu mirare că peisajul se deplasa ca înainte. "Ce-i asta?", se întrebă el şi se aşeză la loc. Dar sensul era acelaşi! Repetă figura de cîteva ori. Acelaşi rezultat. Izbucni în rîs. "Pun pariu că Alice n-o să mă creadă cînd o să-i povestesc!" Scoase o sticlă minusculă de whisky şi trase un gît.

Aproape adormi, cînd o voce caldă, baritonală umplu compartimentul. "Stimaţi călători, peste un minut intrăm în tunelul Brainfist. Aprindeţi lămpile personale!" Rudy tresări. "De unde a mai apărut şi tunelul ăsta? Or fi făcut lucrări noi? N-am mai mers demult cu trenul!"

Cînd lumina de afară dispăru brusc, trase de mînerul lămpii. Nu se aprinse. Mai trase o dată, şi încă o dată. Nimic. Întunericul rămase suveran în compartiment. Pe sub uşă venea o dîră palidă dinspre culoar. "Ia să ies eu la lumină", îşi zise Rudy şi puse mîna pe clanţă. Dar aceasta nu cedă. O forţă. Se enervă. Se lăsă cu toată greutatea corpului dar încuietoarea se blocase. "La naiba cu trenul lor! Doar n-o să dureze prea mult întunericul!"

din zona crepusculară

Îşi privi ceasul fosforescent şi se culcă.

Cînd se trezi era toţ întuneric. Se repezi la uşă, dar era tot blocată. Mînios, începu să strige după ajutor. Apoi bătu cu pumnii în pereţii compartimentului... Nici un răspuns. Privi din nou ceasul. Limbile strălucitoare parcă nu se clintiseră. Iar întunericul persista. "Cît de lung să fie tunelul?" Aprinse bricheta şi zări încă doua ziare pe podea. Erau cotidiene. Se uită la dată. Încremeni. Trecuseră trei zile. Rudy nu mai înţelegea nimic. Luă un somnifer puternic, pe care-l avea totdeauna asupră-i. Adormi contrariat, legănat de freamătul roţilor.

Cînd se trezi din nou, maldărul de ziare umpluse aproape jumătate din compartiment. Aprinse din nou bricheta şi le numără. Cînd trecu de două sute, gazul se termină. Furios, sugrumat de întuneric, Rudy vru să deschidă fereastra. Simţea că n-are aer. Dar geamul cedă doar un deget, atît cît să intre o şuviţă de curent. Inspiră adînc. Privi ceasul. Limbile erau la locul lor, la ora intrării în tunel. Căzu epuizat pe banchetă şi aţipi cu sticla de whisky la gură. Era uscată.

Îşi reveni într-un tîrziu şi vru să-şi mişte picioarele. Dar constată îngrozit că n-are loc. Tot compartimentul se umpluse de ziare. Nu avea posibilitatea decît să stea în capul oaselor. Maldărele de cotidiene ajunseseră la plafon. Mirosea a cerneală de tipar şi a hîrtie proaspătă. Nici nu-şi revenise din buimăceală, cînd auzi clapeta cum se deschide şi un nou ziar e băgat cu forţa înăuntru. "Dacă merge tot aşa, mă vor îngropa în cotidienele astea nenorocite!", gîndi Rudy înfricoşat, căutînd să-şi facă loc să se întindă...

Îl trezi un şuierat ascuţit. Auzi cum uşa compartimentului se deschide. Muntele de ziare se destinse şi Rudy putu să se mişte. Era lumină în compartiment. Izbi cu furie hîrtia sufocantă. Lovea cu mîinile şi cu picioarele şi urla ca un turbat. Trenul se oprise. Se uită cu luare aminte în oglinda din compartiment. Îi mai rămăsese păr cărunt doar în jurul tîmplelor. Sub ochi şi-n jurul gurii se lăfăiau riduri adînci, doi dinţi din faţă îi lipseau. Privi ceasul. Se urcase în tren la 25 de ani. Limbile arătau că trecuse doar un minut.

3. ULTIMA CĂLĂTORIE

Dominique se trezi. Aţipise cîteva ceasuri,timp în care calul şi căruţa îşi văzuseră de drum. Ghirlande de rouă străluceau în mustaţă. Vru să-l mîngîie pe Ram. Dar cîinele lui înţelept nu mai era cuibărit în poala stăpînului. Se ridică în picioare. "O fi în urma căruţei?" Nu, pe tot întinsul cîmpiei, nici urmă de cîine. Şi culmea! Dispăruseră şi urmele roţilor. "Cum naiba mai ştiu drumul înapoi?" Dar fiind om trecut prin multe, Dominique nu intră în panică.

Soarele era acum deasupra capului. Cînd să-şi scoată merindele, căruţaşul rămasé cu privirea aţintită în iarbă: crescuse pînă sub burta calului. Unele fire mai lungi se încurcau în coama animalului docil. Sări jos şi începu să smulgă cu furie verdeaţa uriaşă. Avea în mînă o coasă bine ascuţită. Strînse un snop, îl aruncă în căruţă şi strînse altul, mereu, mereu, pînă obosi. Şi totuşi, iarba creştea la loc cu o viteză care-l ameţea. Trăia la ţară, nu ştia altceva decît să cultive pămîntul, dar aşa ceva nu mai văzuse. Om trecut prin multe, Dominique urcă la loc pe capră şi oftă.

Obosise. Amînă dejunul şi se culcă. Trecuseră cîteva ore, cînd foamea îl trezi. Ram nu apăruse. Iarba era la acelaşi nivel. Duse mîna spre sacul cu mîncare, dar deodată constată că hamurile calului se pierduseră. Curelele dispăruseră, iar căruţa mergea în urma calului, la aceeaşi distanţă. Păreau doi magneţi de nedespărţit. Avea hamuri de rezervă, pornise la drum lung. Dar îşi spuse că n-are nici un rost, de vreme ce înaintează şi aşa. Om trecut prin multe, Dominique îşi vărsă o cană cu apă peste

înfierbîntat. Era o zi senină.

"Ar trebui să fie seară", zise căruţaşul şi duse pîinea la gură. Dar nu apucă să muşte. În faţa lui răsărea Soarele! Se întoarse şi constată că în spatele lui alt Soare apune. Nu se vedea nici o umbră.

Ce naiba! Eu dimineaţa nu mănînc. Mi-e foame, deci e seară. Dar în faţă vin zorile, iar în spate se lasă amurgul!?"

Om trecut prin multe, Dominique aşteptă să vadă ce se întîmplă. Nici n-apucă bine ca Soarele dimineţii să ajungă în mijlocul cerului, cînd altul răsări la orizont. Sacul cu merinde zăcea neatins. "Măcar să prind o clipă de înserare, să îmbuc ceva", îşi zise căruţaşul cu necaz. Maţele începuseră să cînte şi se simţi sleit de puteri. În patru zile trebuia să fie la Marc, fratele său. Cîte zile or fi trecut?

Ridicat în mijlocul căruţei, Dominique se rotea după un Soare, îl vedea cum se pregăteşte să apună, dar lumina altuia îi încălzea spatele. Atunci se întorcea furios către el, înjurîndu-l vîrtos şi rugîndu-l să mai întîrzie un pic. Zadarnic, rugile nu-i erau luate în seamă. Privea năucit plimbarea Sorilor pe cer. Ameţise. "D-aia creşte iarba aşa repede!" gîndi el. "Dar nici calul nu cere de mîncare!? Păşeşte săracul şi nici nu întoarce capul spre mine. A trecut şi ora lui de masă".

Din ce în ce mai slăbit, Dominique se culcase pe sacii de grîu. Nici nu-i mai păsa dacă ajunge la Marc. Respira anevoie. Avea ochii închişi, cu pleoapele mîngîiate de razele fierbinţi. Merindele se stricaseră şi miroseau. Om trecut prin multe, Dominique visa întunericul rece.

Calul se opri în ograda lui Marc. Necheză scurt şi căzu în genunchi. Parcă-şi făcea o rugăciune. Marc ieşi din casă şi se apropie de căruţă. La început, nu observă trupul inert al fratelui său. Era o noapte adîncă, fără stele, fără Lună.

Povestiri de **Paul Ioan**

Incognito în prima creierotecă!

Conservate în parafină, creierele sînt decupate cu ajutorul unui dispoz itiv conceput în 1924 de profesorul Oscar Vogt, fondatorul institutului. Cele aproximativ 20 000 de lamele obţinute sînt apoi studiate la microscop. Însă enigmele creierului sînt infinit mai greu de descifrat decît secretele Kremlinului, vegheate de KGB...

TAINA CAMEREI 19...

Ne-am obişnuit să aflăm, din cînd în cînd, că sînt scoase la iveală, ici-colo în lume, tot soiul de colecţii care de care mai trăznite. Multe au dormitat sub pecetea unei taine profunde, din pricina geloziei maniace a proprietarilor. Însă mult mai rar iese la lumină o colecţie ce a fost timp de aproape şapte decenii unul din cele mai straşnic păzite *secrete de stat* din cîte pot fi imaginate, piesele colecţiei, prin ele însele, fiind mai preţioase decît oricare dosar strict secret din arhivele KGB-ului, cerberul de pînă nu de mult al acestei taine...

Vremurile s-au schimbat şi, o dată cu "dispariţia" celor trei iniţiale de coşmar, a fost îngăduită şi dezvăluirea existenţei unei clădiri

modeste, prin nimic deosebită de altele, cu ziduri placate cu cărămidă roşie, aflată la capătul unei străduţe moscovite. Atîta doar că, la intrare, o firmă din tablă de cupru, încastrată în zid, previne trecătorii că aici se află "Institutul creierului - Academia de medicină a URSS" (acum probabil "a Rusiei"). La primul etaj, într-o cameră mică, cu pereţii acoperiţi de rafturi şi dulapuri, se află adăpostită cea mai stranie colecţie din lume, unică în felul ei, oricum, demnă întru totul de "gîndirea" cumpliţilor locatari ai Kremlinului ultimelor decenii - *"CREIEROTECA"!* Conservate în parafină, aici îşi dorm somnul de veci într-o grotescă alăturare "cutiile negre" ale lui Lenin, Gorki, Maiakovski, Pavlov, Stalin, Hruşciov, Brejnev şi ale altor 400 de bravi cetăţeni sovietici care şi-au donat creierul "ştiinţei". Ultimul venit - creierul academicianului Andrei Dmitrievici Saharov... Ideea creării unei astfel de colecţii se leagă - se putea altfel?! - de numele lui Lenin. "Oficial, Lenin a murit după 22 de luni de agonie, după repetate atacuri ale unei maladii cerebrale cauzate de epuizarea creierului", afirmă actualul director al institutului, acad. Oleg Adrianov. Între mai şi octombrie 1923, Lenin păruse să-şi revină însă la 21 ianuarie 1924, la orele 5,30, cade într-o comă generalizată şi va muri 12 ore mai tîrziu, la orele 18,50. În aceeaşi noapte, la orele 2, medicii consemnează versiunea oficială a cauzelor decesului: "scleroză cerebrală cronică datorată epuizării cerebrale". Adevăr sau nu, asta au constatat medicii, pe lîngă o gravă dereglare a sistemului venos şi limfatic al creierului, depistată cu prilejul autopsiei ordonate a treia zi la prînz. Tot pe 23 ianuarie, trupul lui Lenin este transportat la Moscova pentru a fi "expus" vederii mulţimilor de oameni ai muncii veniţi să-şi ia un "ultim rămas bun" de la "tătuc". Aceasta a fost data naşterii noului mit al lui Lenin, demn de religia "socialismului" de tip bolşevic şi, totodată, momentul cînd creierul "Sfîntului Lenin" lua drumul borcanului de parafină spre a îngădui cercetătorilor să descopere "secretul genialităţii".

În lunile următoare, comisarul poporului pentru sănătate, Semaşa, cu sprijinul ambasadorului Germaniei, va încredinţa celebrului profesor Oscar Vogt, de la Institutul berlinez "Kaiser Wilhelm", crearea la Moscova a unui laborator ruso-german (embrionul actualului institut) care avea drept unică sarcină studiul creierului "Marii Revoluţii".

În noiembrie 1929, profesorul Vogt înaintează lui Stalin un raport amănunţit cu privire la mersul cercetărilor însă Stalin îi interzice brutal difuzarea, decretîndu-l "secret de stat". După trecerea atîtor decenii, azi s-a aflat că Vogt observase o hipertrofie a emisferei stîngi şi o atrofie a celei drepte, o densitate anormal de ridicată a celulelor piramidale - despre care profesorul declara că "niciodată nu mi-a fost dat să văd ceva asemănător" - precum şi faptul că al treilea cortex era supradezvoltat în detrimentul celui de-al patrulea, aproape inexistent. Odată cercetările încheiate, creierul a fost secţionat în circa 20 000 de lamele, de 20 de microni grosime fiecare, graţie unei tehnici puse la punct tot de Vogt. Concluzia finală - "Moarte datorată unui caz-limită de arterosclerozã". Şi cu asta, tăcerea s-a aşternut peste Camera 19... Se mai ştia doar că Rudolf Rali, de la Institutul "Max Planck" din München, l-a întrebat pe Vogt, înainte cu puţin de moartea acestuia, "unde a localizat celule anormale în creierul lui Lenin". Răspunsul a fost: "Pretutindeni!"

Cu trecerea anilor, institutul - unic în lume! - s-a dezvoltat, cercetările urmărind stabilirea inventarelor comparative ale structurilor cerebrale ale savanţilor, scriitorilor, "părinţilor socialismului", ale căror creiere luaseră drumul tainicului mausoleu de parafină din Camera 19, străjuit de KGB... Bizarele studii efectuate cu ajutorul creierotecii n-au relevat pînă azi mare lucru. Spre exemplu, despre creierul celebrului Saharov, s-a putut spune doar că "analiza macroscopică atestă prezenţa unei cantităţi sub medie de neuroni mari; craniul este mai degrabă mic, creierul fiind implantat foarte sus". Prea puţine informaţii, pînă la urmă, şi cu totul nesemnificative pentru a fi de natură să explice infinita bogăţie şi complexitate a gîndurilor, a sentimentelor, a trăirilor ce fac din creierul uman o minunată creaţie a vieţii, care tinde spre perfecţiune!

Stăruie, totuşi, o întrebare: la ce bun un astfel de "institut", la ce bun o astfel de "colecţie", care, în cele din urmă, nu pot explica nimica atîta vreme cît taina creierului uman nu constă atît în *"alcătuirea"*, cît îndeosebi în *"funcţionarea"* acestei structuri?... ✍

Adrian Hoajă

POLICIER NEINVENTAT DE NIMENI ...

O CRIMĂ ÎN PLUS ATRIBUITĂ LUI HITLER?

18 septembrie 1931, München. La una din locuinţele particulare ale lui Adolf Hitler s-a descoperit cadavrul unei fete de 23 de ani, cunoscută sub numele de Prinţesa. În realitate ea se numea Angela Raubal şi era fiica surorii naturale a viitorului conducător al Reihului.

Potrivit documentelor oficiale ea s-a sinucis. Însă istoricul vienez Hans Horvath atacă această versiune şi afirmă că Adolf Hitler şi-ar fi ucis propria nepoată. Pentru a aduce dovezi incontestabile, el intenţionează chiar să obţină aprobarea necesară deshumării.

În tumultul acestor date şi întîmplări se precizează că Angela era de o frumuseţe ieşită din comun. Îl iubea de Adolf şi credea în căsătoria mult promisă.

Din cele 7 femei cu care Hitler a întreţinut relaţii intime, 6 dintre ele au încercat sau au reuşit să se sinucidă. Dar cu Angela lucrurile au stat altfel. Lîngă patul ei a fost găsit revolverul lui Adolf, un Walther de 6,35 mm. Unul dintre gloanţe nimerise în pieptul fetei.

Pe baza analizei faptelor, Horvath prezintă două versiuni ale evenimentelor: prima - Hitler, îndrăgostit peste măsură de propria nepoată, a ucis-o într-un acces de furie; a doua - Angela şi-a pus singură capăt zilelor, neputînd să suporte practicile sexuale anormale ale lui Adolf şi ideea de a poza pentru fotografii pornografice. Era însărcinată şi aceasta putea influenţa, de asemenea, asupra deciziei de a se sinucide.

Şi, deşi s-au scurs ani mulţi, dorinţa de a stabili adevărul persistă. Chiar dacă protagoniştii au trecut în lumea umbrelor. ✍

Toate pînzele sus!

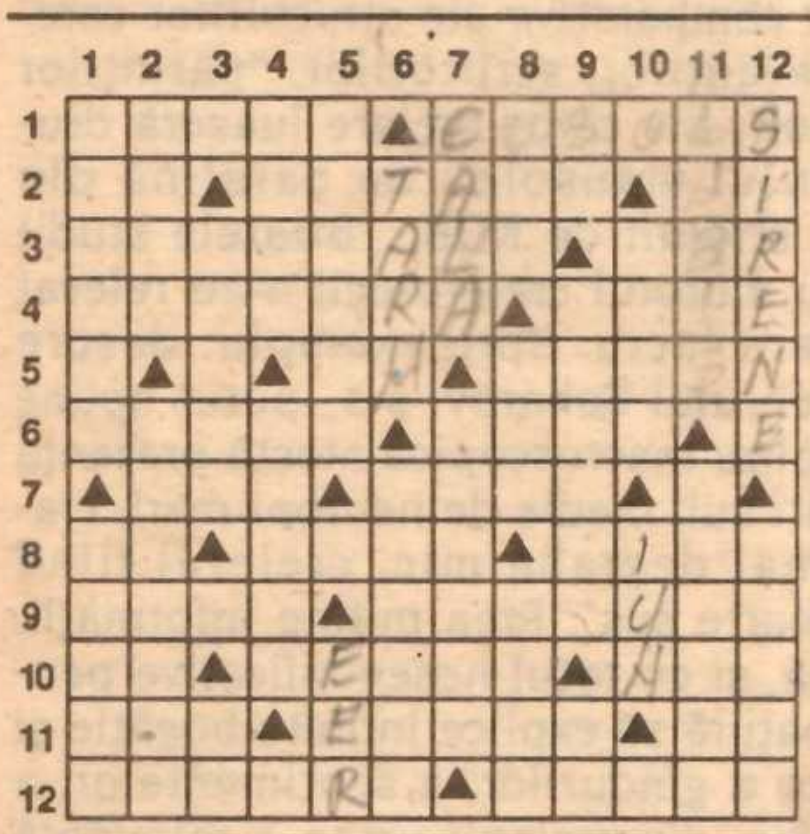

Orizontal: 1) Paznicul de far din cunoscutul roman "Toate pînzele sus!" de Radu Tudoran - Instrument pentru navigaţia maritimă 2) Sistem radar! - Marinar în termen - ... şi marinari la pupă! 3) Nelipsite de la chei şi de la bordul vaselor - Vîrful catargului la corăbii 4) Operaţiunea de acostare a navelor la ţărm - Deformaţii vizuale prin lentile 5) Marea Mediterană! - Navă sub pavilion românesc 6) Parîmă vegetală - precum pisica de mare 7) Barcă în aval! - Vechi vas de lemn la apă 8) Vira la proră! - Rîu navigabil în Spania - Monedă de schimb spaniolă 9) A pune o navă pe uscat - Se spală odată cu vasele 10) Radu Tudoran, care semnează cu iniţiale "Un port la răsărit" - Pui de lei - Element de îmbinare la vechile corăbii 11) Un vas descărcat la cheu - ... şi vas pregătit să reziste la apă - Micimani la pupă! 12) Emblema marinarilor - Prozator şi istoric de la noi, autorul cărţii "Un om în furtună" (Dumitru).

Vertical: 1) Simpaticul bucătar din romanul "Toate pînzele sus!" - Bară pentru susţinerea velelor la corăbii 2) Navă polară cu care temerarul explorator norvegian Nansen, a pătruns în apele îngheţate de la poli - Navă construită în Anglia în 1917 şi botezată la noi "Oltul " 3) Mai mare pe vas - Sălcie! 4) Zburător legendar care a căzut în apele Mării Egee - Registru maritim 5) Intră într-un port românesc - Editura Enciclopedică Română (abr.) 6) Malul mării unde acostează corăbiile - A da onor unei nave la mare 7) Pîntecele navelor - Prima navă cu aburi de la noi, lansată la apă în 1834 şi comandată de căpitanul de cursă lungă Gh. Brăescu 8) Timonerie! - Alt nume dat ţiparului - Nava amiral a lui Cristofor Columb spre "Lumea nouă" 9) La malul mării - Navă sub orice pavilion - Sloiuri în amonte! 10) Comandă de manevră pe vas - La început de iunie! 11) Prozator român, autorul romanelor "Catarge la orizont" şi "Cu bricul Mircea în jurul Europei" - Toate vasele sub acelaşi pavilion 12) Atrăgeau odinioară marinarii la apă - Comandantul garnizoanei portului liber Sulina din romanul lui Jean Bart "Europolis".

Dicţionar: VIAR, CIC

Iulian Ionescu - Constanţa

(Soluţia jocului în pag. 160)

(Dezlegarea careului din pag. 160)

ORIZONTAL: Spumă - Aprins - Morari - Aorta - Arşi - Dalbi R - R - Icter - Etaj - Ac - Irişi - Aţe - Lan - O - Iţari - Dr - Discuri - M - Tenace - A - Aa - Rom - Nu - Amurg - Afin - Ac nii - C - Seara - Tinc - Ideal Specie.

POLICIER INVENTAT ÎN DOUĂ IPOSTAZE

1. BLESTEMUL DRAGONULUI

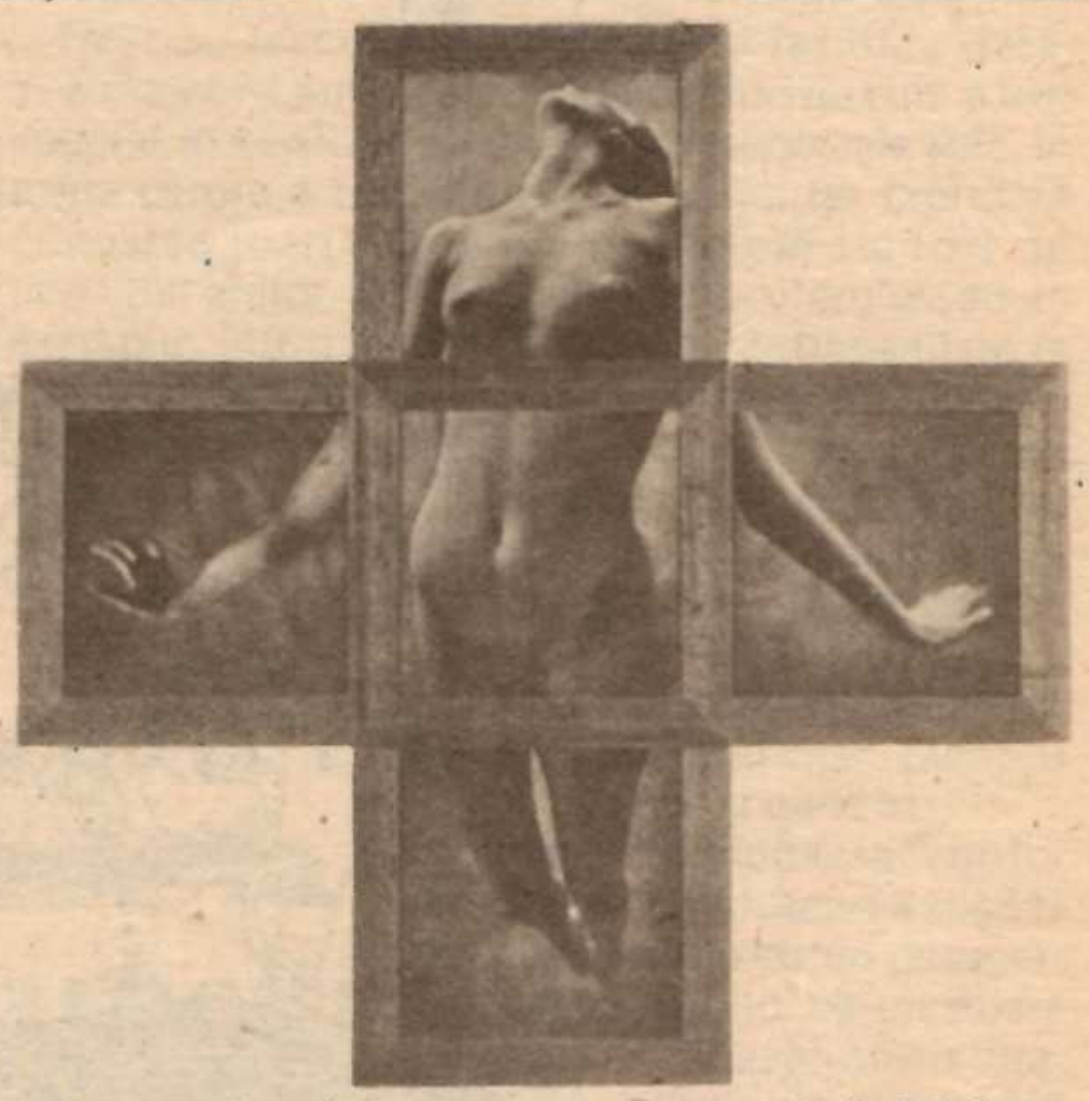

Deşi salonul era plin de lume, nu se auzea nici o şoaptă. Prietenii şi membrii familiei Davitian priveau în pămînt. Tocmai se întorseseră de la înmormîntarea dnei Davitian. Păreau copleşiţi de doliul sufletesc, de vidul dintre ei. Lisette, fiica mai mare, simţi nevoia să fie singură. Urcă scara spre dormitoare. Mai privi o dată spre masa mută de oameni şi o luă la fugă spre camera ei. Dorea să plîngă în voie.

Tresări. Pe pat trona un ziar. Pe prima pagină, fotografia mare, cu dna Davitian pe catafalc. Pe piept se putea observa celebrul medalion al familiei, un uriaş dragon din jad. Lisette nu-şi crezu ochilor. Se repezi la scrin şi găsi cutiuţa din pluş. O deschise cu mîinile tremurînde şi zări medalionul înăuntru. Ce se întîmplă? Chiar ea i-l scosese înainte de slujbă, conform cutumei familiale. Dragonul trebuia să-şi urmeze destinul, din mamă-n fiică. Era blazonul familiei. Era sigură că pe catafalc, sărmana ei mamă nu-l mai avea la piept, dar fotografia o contrazicea... Respiră adînc, să-şi revină. Se duse la dulăpiorul cu medicamente, deschise uşiţa şi încremeni: cele trei pilule albe şi una roşie erau la locul lor. Era tratamentul mamei sale de fiecare seară. Iar dna Davitian murise de trei zile. Se dădu înapoi îngrozită şi fugi spre toaletă. Culmea! Într-un colţ al oglinzii zăcea un bileţel, atît de cunoscut de Lisette. Cuprindea necesarul de cumpărături de a doua zi, un obicei mai vechi al mamei sale. Purta data de 25 aprilie, adică de mîine. Scrisul era inconfundabil... Fata se stropi cu apă rece, îndelung, apoi mirosi un flacon cu săruri. Coborî în salon.

Scoase un ţipăt şi se prăbuşi pe scări. Clinchete de pahare, rîsete înfundate, o muzică veselă, cîteva cupluri dansau, la o masă se jucau cărţi. Cu respiraţia tăiată, Lisette se ridică cu greu. Ar fi vrut să urle de indignare, dar simţea că n-avea aer. Păşi într-un tîrziu pe trepte, ducîndu-se fără să vrea spre dormitorul mamei sale. Ezită o clipă. Nouă zile n-ar fi trebuit să intre acolo, după cutuma familiei. Uşa fusese închisă de majordom acum trei zile. Apăsă clanţa. Mînerul de bronz cedă. Intră înăuntru siderată. La căpătîiul unei lumînări, dormea cineva. Trupul acoperit cu un pled subţire se mişca imperceptibil, în ritmul respiraţiei. Recunoscu pe pernă buclele argintii ale mamei. Dormea cu faţa-n jos. Printre buze se strecura un şuierat discret. Lisette privea fix. Trupul îi era paralizat. Simţea că nu mai poate gîndi. Zări apoi un laţ de frînghie atîrnînd de plafonieră. Ezită, apoi îl apucă cu mîinile. Îşi trecu încet capul prin buclă, ridicîndu-se pe scăunelul de toaletă. Îl îndepărtă cu picioarele şi rămase suspendată... Cîteva momente, poate o veşnicie, şi fata se legăna inertă.

Cu un strigăt de triumf, Vanessa aruncă pledul de pe ea, mai privi o dată la sora ei cea mare atîrnată de plafonieră, apoi o zbughi veselă spre salon, strigînd în gura mare "Am reuşit! Toată moştenirea e a mea! Să înceapă petrecerea!" Dar petrecerea începuse. Auzind-o, toată lumea urcă sus, spre dormitoare. Fuseseră cu toţii plătiţi pentru înscenare.

Cînd ajunseră sus, se opriră buimaci.

- S-a terminat şampania, Vanessa?

Lisette şi Vanessa se priveau ţintă, ca şi cum s-ar fi văzut pentru prima oară.

- Milioanele ţi-au luat minţile, surioară. N-ai observat că mă sprijineam cu bărbia în laţ şi-mi susţineam capul cu mîinile?

Vanessa se sprijini de perete. Era palidă. Privirea îi coborîse spre pieptul sorei sale. Dragonul de jad pronunţa un blestem mut. Blestemul familiei Davitian pentru membrii neloiali ai clanului. Lisette îi făcu un semn discret cu capul. Vanessa înţelese. Intră în camera mamei şi închise uşa. Curînd se auzi un scăunel răsturnat pe podea.

2. REGĂSIRE

Cei cinci, îmbrăcaţi în costume aderente din piele neagră, cu ochelari cu focalizare în infraroşu şi săculeţul de unelte în spinare, aşteptau semnalul de plecare.

- Tremuri Ross! Doar nu ţi-e frică?

- E ultima, lovitură, Ben! Dacă reuşim, viaţa noastră de şobolan va lua sfîrşit... După zece ani. Cei de deasupra ne ştiu toate trucurile. Toţi poliţiştii din City ne aşteaptă, turbaţi că nu ne-au dibuit pînă acum.

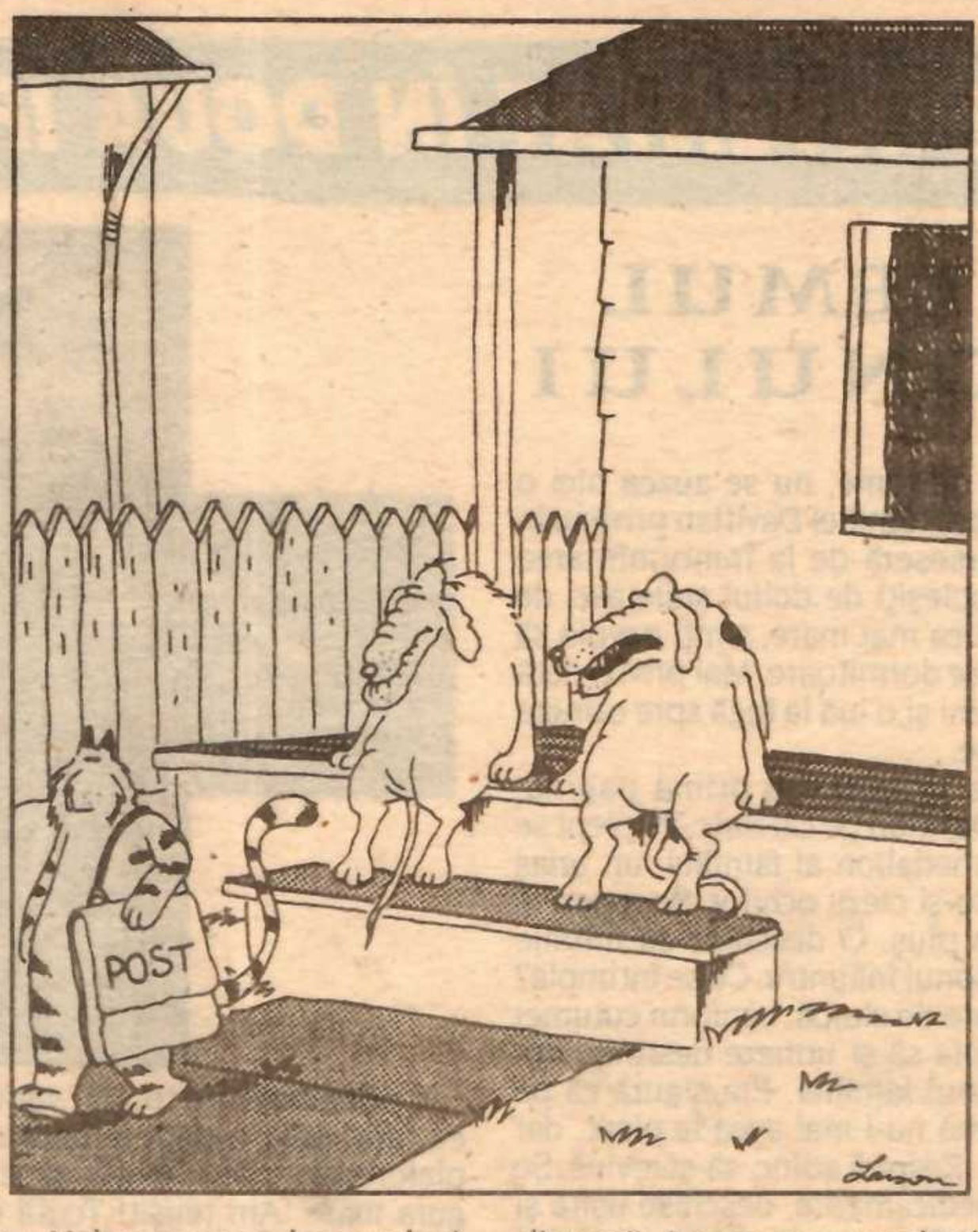

- Dar City e mare, Ross. Habar n-au unde vom lovi, habar n-au unde ne ascundem. Ştiu doar că sîntem sub pămînt, cu 40 de milioane de suflete terorizate deasupra noastră. Viaţa lor e un coşmar la lumina zilei, viaţa noastră e un paradis al subteranelor... E miezul nopţii, dă semnalul!

Mica trupă ieşi la suprafaţă în strada 15. Linişte, somnolenţă, bulevarde fluorescente pustii. O clipă de mirare: unde sînt patrulele? Apoi, fără ezitare, pe traseul programat, prima lovitură a nopţii: depozitul de tezaur nr. 41. Ciudat! Nici paznici, nici sistem de alarmă conectat, nici sistem de explozie cu gaze iritante conectat la uriaşele safe-uri. Au intrat şi au ieşit nestingheriţi. Ross se opri o clipă îngîndurat: nici măcar elicopterele securităţii naţionale nu patrulează deasupra City-ului. Bizar! Marş forţat, cu paşi calculaţi, spre a doua lovitură: depozitul 68. Şi aici, nici o oprelişte, nici o contraofensivă, nici un sistem de blocare a intruşilor...

De data asta Ross exclamă: "Ceva nu e în regulă! City pare complet părăsit. E o capcană subtilă, ce naiba! Ben, hai să verificăm în cîteva apartamente!" Stupoare! Toate casele părăsite, lucrurile vraişte, resturi de mîncare abandonate, bijuterii şi tablouri uitate. Nici un cîine, nici o pisică, nici o pasăre în colivii. Dar peste tot cîte un bileţel lăsat la vedere: "Contaminare radioactivă de proporţii. Centrala nucleară nordică a sărit în aer acum două zile. Salvaţi-vă!"

- Ai înţeles Ben? Era ultima lor soluţie. Au sacrificat City-ul, au mutat 40 de milioane de suflete ca să ne distrugă. Aveam eu o presimţire.

- Ross, dar norul radioactiv se împrăştie în toată ţara! Sînt cretini?

- Nu, Ben. Sînt la curent cu mijloacele lor de dirijare şi control ale norului ucigaş. Probabil de jur-împrejurul City-ului sînt cîmpuri speciale care nu-l lasă să treacă. Nucleele sînt prinse în capcană, şi noi la fel.

Zăceau toţi cinci, cu priviri pierdute, într-o sufragerie modestă din strada 14. Dintr-o dată se simţeau moleşiţi, resemnaţi, învinşi. Primul se mişcă Ross. Căută o icoană, dar n-o găsi. Dădu apoi mîna cu ceilalţi şi-şi trase un glonţ în gură. Urmă Ben, apoi... Cadavrele celor cinci parcă erau îmbrăţişate. Tîlhăriseră zece ani, deveniseră cei mai inventivi şi mai productivi spărgători. nimeni nu-i văzuse vreodată la faţă. Cu prada, şi-ar fi ridicat propriul oraş într-un deşert, să vadă Soarele cît mai mult. Soarele care le lipsise zece ani...

În trenuri suspendate, autobuze, maşini personale, camioane pantagruelice, locuitorii se întorceau. După două zile de bejenie, 40 de milioane de suflete reveneau în ordine, conform planului. Cînd primarul City-ului văzu trupurile şi feţele celor cinci se întristă brusc.

- Ce-i cu tine Samuel? Vicleşugul nostru a dat roade. Ideea ta a fost fenomenală. Nu te înţeleg!

- Îl vezi pe ăla, cu o aluniţă deasupra sprîncenii? Îl cunosc de 50 de ani, şi nu l-am mai văzut de vreo 12... E fratele meu.

Paul Ioan

Istoria se rescrie

"Eu am organizat atacul de la Pearl Harbour"

Un reporter american, Ron Laytner, şi-a propus să-l găsească pe Takeo Yoshikawa, spionul japonez care a reuşit, graţie informaţiilor sale, să facă posibil, în condiţiunile deja cunoscute, faimosul atac declanşat asupra bazei americane de la Pearl Harbour din 7 decembrie 1941, pentru a sta de vorbă cu el şi a-i solicita impresiile după 51de ani de la declanşarea războiului dintre Japonia şi USA. Nu i-a fost deloc uşor lui Ron Laytner să ajungă pînă la el, din motive lesne de înţeles. Pînă la sfîrşit, după lungi investigaţii, a reuşit să afle că acest om trăieşte în insula Shikoku, la sud de Tokio. Blestemat şi urît de majoritatea poporului american (care nici nu-i cunoaşte numele), urît chiar şi de conaţionalii săi care-l acuză că a implicat ţara lor într-un război pe care Japonia l-a pierdut şi că, indirect, este responsabil de atacurile cu bombe atomice asupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki, Yoshikawa îşi caută refugiul în băutură. Aşa l-a găsit şi Laytner care, după primele schimburi de cuvinte, şi-a dat seama că are de a face cu un om distrus de amintiri, de responsabilităţile care i-au revenit, cu un om care-şi duce o existenţă tristă în ciuda marelui succes obţinut în cadrul misiunii sale speciale de spionaj. Degustînd mereu din paharul cu sake, Yoshikawa declară că a fost pur şi simplu exclus din istoria Japoniei. "Astăzi, războiul acesta este considerat un act dezonorant, urît de toată lumea, dar în tinereţea mea un asemenea act era considerat just, o problemă de onoare. Atunci eram considerat un erou al ţării, dar după război cu ce m-am ales? Cu dispreţul laolaltă al americanilor şi japonezilor şi cu o bătrîneţe urîtă".

Deşi au trecut 51 de ani de la fatidica dată, Yoshikawa îşi aminteşte cu multă precizie cum a fost cooptat în serviciul de spionaj, de succesele sale, în urma cărora a fost înaintat în grad, iar faptul că cunoştea foarte bine limba engleză i-a fost de nepreţuit ajutor. Şi oferindu-i interlocutorului său un exemplu: Într-o zi, am interceptat o transmisie în limba engleză prin care se anunţa că 17 nave încărcate cu trupe urmau să părăsească oraşul Freetown din Australia cu direcţia Anglia. Serviciul japonez secret în urma sesizării primite de la Yoshikawa a transmis imediat această informaţie Germaniei naziste care a atacat convoiul respectiv, producînd mari pierderi de nave şi oameni.

În primăvara anului 1941, Yoshikawa a sosit la Honolulu cu un paşaport diplomatic, cu un nume fals: Tadashi Morimura, în calitate de viceconsul al Japoniei, la Hawaii. Sarcina lui principală era să pregătească un plan pentru un atac surpriză asupra bazei americane de la Pearl Harbour. Yoshikawa povesteşte în continuare:

"Lucram ziua şi noaptea, misiune uşurată de ingenuitatea americanilor şi de faptul că fiind diplomat puteam să călătoresc în toate insulele arhipelagului, să identific bazele aviatice, instalaţii militare etc şi să dau curs aproape incredibil, hobby-ului meu, acela de înotător subacvatic; ceea ce îmi permitea totodată, ca ore întregi să controlez adîncurile din jurul bazei pentru a identifica eventuale plase de alarmă sau alte instalaţii de avertizare împotriva submarinelor, culegînd informaţii de o importanţă excepţională. O altă posibilitate de a-mi completa

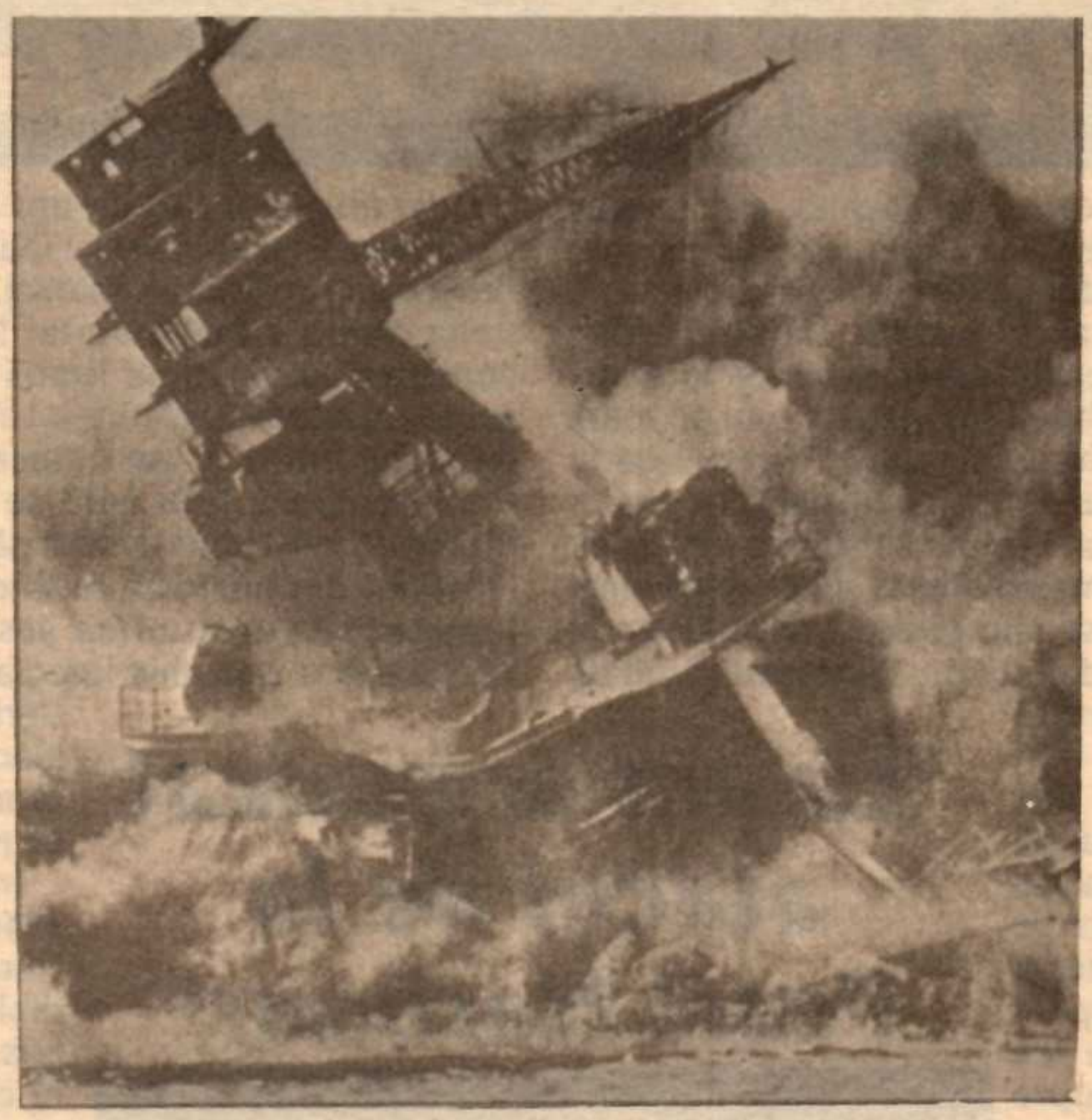

informaţiile mi-o oferea obiceiul ca aproape zilnic să-mi beau ceaiul japonez într-un local din port, "Shunchoro", unde se adunau în număr mare marinari şi ofiţeri care, în cadrul discuţiilor, sporovăiau vrute şi nevrute, inclusiv despre unele probleme cu caracter militar. De mare ajutor mi-au fost şi gheişele acestui local japonez care prindeau "din zbor" informaţii foarte utile. În fine, cînd documentaţia care mi-a fost solicitată a fost completă, toate datele culese au fost transmise printr-un curier special amiralului Yamamoto, cu o menţiune determinantă asupra evoluţiei atacului preconizat: cea mai mare parte a navelor americane erau ancorate în zilele de duminică, ceea ce însemna că şi marinarii acestor nave erau liberi de obligaţiile militare, astfel că ziua atacului a fost fixată într-o zi de duminică. Ultimul meu mesaj transmis cu o zi înaintea atacului avea următorul conţinut: Nimic deosebit de semnalat. Nici un fel de pregătiri sau alarme aero şi navale. Portavioanele "Enterprise" şi "Lesington" au părăsît Pearl Harbour (Sîmbătă 6 decembrie)."

Ceea ce a urmat se cunoaşte. Rezultatul atacului a fost dezastruos din toate punctele de vedere pentru americani care au pierdut un mare număr de vase, avioane, instalaţii militare, inclusiv o foarte mare cantitate de armament de tot felul. Pe lîngă miile de morţi şi răniţi. Pentru a feri personalul nipon al consulatului de o eventuală vendetă din partea locuitorilor, consulatul în aşteptarea sosirii unor agenţi de la FBI s-a bucurat de protecţia poliţiei. După zece zile toţi membrii consulatului au fost îmbarcaţi pe o navă care i-a transportat la San Diego (California), apoi - transferaţi într-un lagăr din Arizona plin de americani de origine japoneză, de altfel inocenţi. Yoshikawa şi ceilalţi membri ai consulatului (ca şi alţi diplomaţi domiciliaţi la New York) au fost expediaţi în Japonia în cadrul unui schimb de prizonieri. Astfel, USA nu şi-a dat seama că în acest mod au pierdut pentru totdeauna pe omul responsabil de dezastrul de la Pearl Harbour.

Reîntors în patrie, Yoshikawa a avut o mare surpriză. Nimic din meritele sale excepţionale nu i-a fost luat în considerare, (deşi se cunoştea foarte bine activitatea pe care a desfăşurat-o). Mai mult decît atît: nu i s-a acordat măcar pensia la care avea tot dreptul! La finele războiului, cînd trupele americane au ocupat Japonia, Takeo Yoshikawa a căutat să se ascundă pe unde putea, de frică să nu fie identificat ca principalul vinovat al atacului de la Pearl Harbour. A schimbat necontenit oraşele, s-a ascuns în mînăstiri budiste, a dus-o foarte greu din toate punctele de vedere şi, pînă la urmă, după îndelungate peregrinări a ajuns să se refugieze în insula Shikoko, unde duce o existenţă precară, singurul lui ajutor fiind contribuţia soţiei sale, care nu conteneşte în fiecare zi să-i spună că este un adevărat erou al ţării, la care el, invariabil îi răspunde: "Atunci de ce am fost frustrat de acest titlu?"... ✍

Gh. Russu

După 50 de ani, tot adevărul despre marele furt al secolului

Spionaj atomic. Secretul bombei

Ne aflăm pe unul din aeroporturile din New York. Este ora 11 a zilei de 24 octombrie 1969. Dintr-un avion care a aterizat venind de la Londra, printre ceilalţi pasageri, coboară o pereche (femeie şi bărbat), înconjurată de cîţiva agenţi ai Serviciului secret britanic. Pare o pereche de oameni între două vîrste, veniţi (eventual) într-o plimbare. Realitatea este cu totul alta. Femeia este Leontina Cohen, alias Helen Kroger, alias Lola Pekta, unul din personajele cele mai enigmatice ale istoriei războiului rece. Fusese arestată la Londra cu soţul ei, Morris Cohen în anul 1961 în timpul unei operaţii de prindere a unei

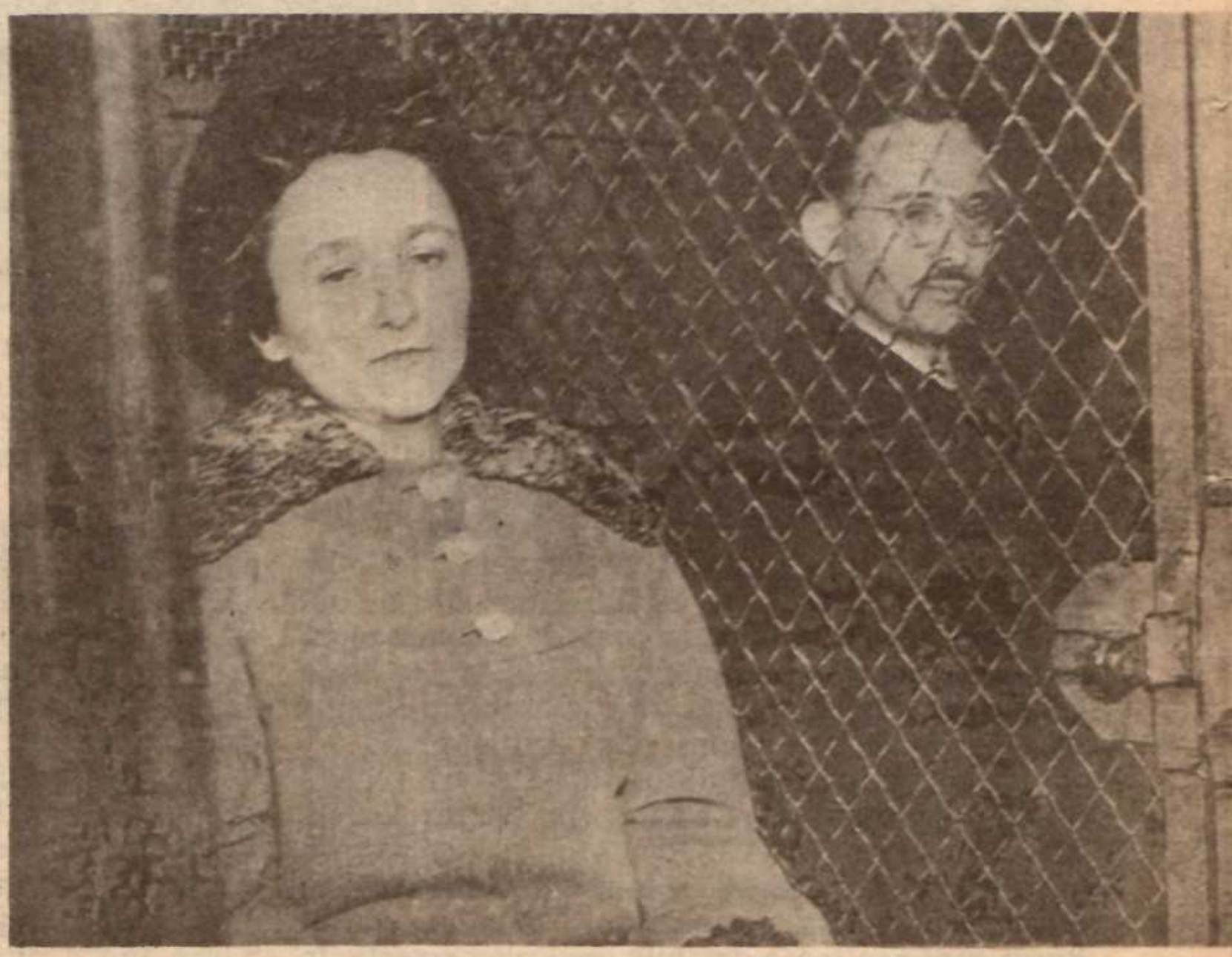

Soţii Rosenberg

reţele de spionaj sovietic şi condamnată ulterior la 20 de ani de închisoare. După opt ani a fost eliberată în cadrul unui "schimb" de spioni englezi aflaţi arestaţi şi condamnaţi în URSS. Din clipa respectivă, despre soţii Cohen, reîntorşi în spatele "cortinei de fier", nu s-a mai ştiut absolut nimic.

Spre surprinderea tuturor, într-o arhivă secretă a Uniunii Sovietice, a apărut un "Super-secret" dosar cu numărul 13676, care, cu aprobarea autorităţilor respective, a fost dat publicităţii şi publicat în revista "Timpuri noi". "Super-secretul" dosar conţinea toate detaliile unui plan sovietic în legătură cu intrarea în posesie a planurilor privind producerea bombei atomice în laboratoarele americane, inclusiv unele detalii de mare importanţă, care, laolaltă, obligă istoricii să rescrie aproape în întregime episoade petrecute în ultimii 50 de ani.

Se desprinde, spre exemplu, o primă şi foarte importantă concluzie tragică care confirmă faptul că Ethel şi Julius Rosenberg, cei doi soţi americani, care, după cum se ştie, au fost acuzaţi că au transmis unor agenţi sovietici documente privind fabricarea bombei atomice, motiv pentru care au fost condamnaţi la moarte şi executaţi în luna iunie 1953, membri ai partidului comunist din USA, aparţineau într-adevăr unei reţele de spionaj sovietic, dar erau cu totul străini de acţiunea propriu-zisă, iniţiată de cu totul alt grup. Mai precis, autoarea marii acţiuni a fost în realitate Leontina Cohen, o acţiune care a avut o considerabilă importanţă din punct de vedere

militar şi politic. Şi iată cîteva amănunte deosebite relevate din dosarul nr. 13676. Totul a început la 14 iunie 1942, cînd "Maxim", alias Vasili Zambrin, şeful serviciului de spionaj din America, a informat Moscova că americanii au înfiinţat într-o pierdută localitate a deşertului New Mexico, un laborator pentru construirea unei arme atomice. Se ştia la începutul celui de al doilea război mondial că USA a "mobilizat" pe cei mai buni oameni de ştiinţă pentru punerea la punct a unei astfel de arme cu mare putere de distrugere. Stalin şi-a dat seama că ştiinţa sovietică este, din acest punct de vedere, cu mult în urmă faţă de cea din America. Nu rezulta decît o singură posibilitate: aceea de a pune mîna printr-o disperată încercare de spionaj pe documentaţia respectivă. La New York, "Maxim" a început să caute acele persoane care ar putea duce la bun sfîrşit o acţiune de asemenea anvergură. Alegerea lui a căzut pe soţii Morris şi Leontina Cohen. Morris avea vîrsta de 32 de ani, era un evreu emigrat cu familia sa din Ucraina şi era înscris în partidul comunist american. Leontina Cohen (născută Pekta) era şi ea membră activ al unei celule din New York, număra 29 de ani şi era născută la Boston din părinţi polonezi. Erau căsătoriţi din 1941. Morris lucra ca învăţător la o şcoală elementară, în vreme ce Leontina exercita funcţia de guvernantă la o familie a unui avocat din Park Avenue.

În primii ani ai celui de al doilea război mondial, soţii Cohen au avut o activitate prestigioasă obţinînd multe date cerute în legătură cu diferite cercetări de ordin militar, mai ales din marină, folosindu-se printre altele şi de un aparat minuscul de fotografiat cu ajutorul căruia au obţinut informaţii foarte importante.

Misiunea Los Alamos părea destinată de la început unui eşec, dacă avem în vedere că funcţiona un serviciu de control excepţional care excludea cu desăvîrşire orice posibilitate de infiltrare în zonă. Şi totuşi această fortăreaţă inexpugnabilă avea un punct slab: oamenii de ştiinţă care lucrau aici la proiectul noii arme numărau în rîndul lor şi cîţiva membri de partid. Pe această "portiţă" s-au furişat şi soţii Cohen. În super-dosarul secret nr. 13676 este menţionat numele Artur Fielding (probabil fictiv), a cărui identitate nu a fost încă descoperită. Se menţionează, pe baza datelor transmise de soţii Cohen, că el a fost de la început de acord să colaboreze, convins că americanii pregătesc această armă pentru distrugerea nazismului, pentru salvarea lumii. Acest personaj nu-şi punea alte probleme şi nu întrevedea consecinţele mai îndepărtate ale faptului că şi altă ţară va poseda această teribilă armă. Şi planul, odată fixat, s-a trecut la executarea lui. În fiecare 12 ale lunii, Fielding se întîlnea la Albuquerque şi îi înmîna Leontinei datele culese. Aşa au trecut lunile, pînă cînd au început să atragă atenţia serviciului de pază, în unele faze de control. În pofida unui filaj foarte serios, nu s-a putut constata nimic suspect, numai că, în acel moment, cele mai importante date fuseseră transmise şi astfel, în mod aproape incredibil, planurile bombei atomice au ajuns în mîna sovieticilor.

În zilele de 6 şi 9 august 1945, preşedintele Truman a dispus să se declanşeze bombardamentele atomice asupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki. În anul 1949, în Siberia ruşii făceau să explodeze prima lor bombă cu uraniu. Oamenii de ştiinţă sovietici, aşa cum precizează datele cuprinse în dosarul super-secret nr. 13676, au reuşit să realizeze dotarea patriei lor cu un arsenal nuclear, dar în lipsa instalaţiilor superioare de la Los Alamos, le-au fost necesari încă patru-cinci ani în plus pentru a putea ajunge la ţelul suprem: acela de a produce o bombă atomică. Experienţa rusă din Siberia a provocat o mare şi explicabilă surpriză la Pentagon. S-a declanşat o adevărată vînătoare pentru a afla cum au reuşit sovieticii să pună mîna pe nişte documente care se bucurau de o grijă deosebită, de o excepţională supraveghere. Şi fiindcă FBI nu a reuşit să ajungă la o explicaţie cît de cît verosimilă, s-au căutat nişte ţapi ispăşitori. A fost găsită perechea soţilor Rosenberg, la domiciliul cărora au fost găsite fotografii ale soţilor Cohen, dar cînd agenţii s-au prezentat la domiciliul lor, pentru investigaţii, şi, probabil, pentru arestarea lor, apartamentul era deja gol. Soţii Cohen presimţind desfăşurarea evenimentelor, reuşiseră să fugă în Canada şi apoi au reapărut la Londra cu noi documente care confirmau că este vorba de soţii Helen şi Peter Kroger. În acest răstimp, la New York se desfăşura procesul de spionaj al soţilor Rosenberg, acuzaţi că ar fi transmis ruşilor documentele secrete ale bombei atomice. Au fost condamnaţi la moarte şi executaţi. Astăzi, odată cu dezvăluirea documentelor scoase la iveală chiar de ruşi, rezultă clar că nu ei au fost autorii actului respectiv de spionaj, şi că au plătit cu viaţa acţiunea întreprinsă de soţii Cohen. Aceştia din urmă, sosiţi la Londra s-au transformat într-o pereche de... anticari de cărţi, reuşind şi aici să obţină date deosebit de importante privind planurile marinei britanice pentru construirea unor submarine cu propulsie atomică. În 1961 au fost descoperiţi şi arestaţi pentru acest caz de spionaj, fără să se cunoască (culmea!) anterioarele lor acţiuni din USA!, iar în anul 1969 au fost eliberaţi pentru a se efectua un schimb de spioni. De atunci nu s-a mai auzit nimic de ei, parcă ar fi dispărut definitiv. Mulţi dintre specialiştii care activează în acest domeniu pretind că soţii Cohen mai trăiesc (nu se ştie unde şi eventual sub ce alt nume) şi că au vîrsta de 80 de ani (Leontina) şi 83 - Morris.✍

Gh. Russu

O zi în labirintele STASI

Arhivele STASI se pare că fac parte din otrava ce infestează viaţa politică în Germania unificată. Depozitate cu grijă în imensele clădiri de pe Normannenstrasse şi în marile oraşe de provincie, ele conţin fişele repertorizate a cel puţin 6 milioane de oameni. Obosiţi de climatul de suspiciune ce domneşte în jurul lor, mulţi dintre germanii din est spun că acestea ar fi trebuit să fie arse. După o dezbatere aprinsă s-a dispus păstrarea arhivelor. Distrugerea acestora ar fi însemnat o "tabula rasa" asupra trecutului, reînceperea de la zero a unei vieţi în altă colectivitate. Se poate uita? Oare Germania însăşi nu a încercat după război să şteargă trecutul?

Arhivele se vor păstra deci. Dar unde şi sub ce control? În Republica Federală, de arhivele Bundesrepublick răspund mai întîi autorităţile de la Bonn. Mînia germanilor din est, mai ales a celor mai contestatari dintre ei, s-a dovedit a fi fără margini. La 12 septembrie 1989, Bärbel Bohley şi mai mulţi conducători ai Noului Forum au ocupat localurile berlineze din Normannenstrasse şi au început o grevă a foamei. Au fost supravegheaţi, urmăriţi de STASI şi nu acceptă ca această viaţă, acest trecut, această istorie a lor să fie distrusă! Treaba era serioasă. În final, "federalii" cedează şi guvernanţii de atunci de la Bonn şi ai Berlinului de Est decid de comun acord ca arhivele să fie trecute sub responsabilitatea unui comisar ales de parlamentul est-german, asistat de cinci comisari desemnaţi de către cele cinci landuri ce se vor crea pe teritoriul fostei R.D.Germană.

Da, dar ce să faci cu aceste arhive? "Fiecare cetăţean trebuie să aibă dreptul să ajungă la propriul său dosar", cer reprezentanţii Noului Forum. "Aceasta ar însemna un război civil", opina primul ministru al R.D.G., Lothar de Maiziere. Un dosar care este un întreg furnicar de nume, de informaţii asupra vieţii tale

Vor fi arse sau nu vor fi arse arhivele?

private şi publice, dar şi a altor persoane, chiar şi cu nume de delatori. Accesul la dosar ar crea o adevărată "reacţie în lanţ"! Această cutie a Pandorei, cum o numea un gazetar francez, este deci imposibil de deschis.

Dar răul se pare că a fost deja înfăptuit. O parte din dosare au fost şi trimise către Bonn sau Moscova, iar vechii agenţi constituie doar un ... "tezaur de război", relevă Le Nouvelle Observateur.

Germanii distilează zilnic informaţiile lor asupra presupuselor apartenenţe ale personalităţilor la mult întunecata organizaţie secretă STASI. Şi nu în ultimul rînd îi preocupă fostul comandament al acestora. Ibrahim Böhme, conducătorul S.P.D.-Est după 9 noiembrie 1989 a fost prima victimă... Dar informaţiile culese arată că Böhme nu a flirtat niciodată cu poliţia secretă.

Fără îndoială, este salutară împiedicarea vechilor oameni din umbră ai serviciilor secrete să devină "virgini politici". Aşa socoteşte Werner Fischer, militant contestatar al primelor ore după "revoluţia" din 1989, desemnat de către Hans Modrow drept conducător al comisiei de dezmembrare al STASI încă la începutul anului 1990. W. Fischer l-a acuzat de asemenea pe Herman Steinberg, ministrul mediului în guvernul condus de premierul de Maiziere, de a fi fost agent. Alţii, anonimi au lansat alte nume. Mai ales al lui Rainer Eppelmann, ministru al apărării al R.D. Germane. Nonviolent, Eppelmann şi-a lăsat toate ideile sale de stînga la vestiar pentru o carieră politică. Agent al STASI, totuşi? Nimeni nu o crede. Dar imprecatorii nu lipsesc şi oamenii politici din est nu vor fi deloc menajaţi.

Printre documentele sale, STASI dispune de două milioane de fişe ale unor cetăţeni ai fostei Republici Federale. Există deci cele mai frumoase perspective pentru un joc de popice pe un ton de calomnie. Sînt milioane de suspecţi, nenumăraţi inocenţi. Se pare că Germania reunificată va avea multe rufe murdare de spălat.✍

şi o altă zi pe oceanele lumii

Vas fantomă cu plutoniu la bord

Nava japoneză "Akatsuki Maru" cu o încărcătură de 1,5 tone de plutoniu la bord a pornit din portul francez Cherbourg în direcţia Yokohama. Parcurge un drum cunoscut, dar traseul propriu-zis nu-l cunoaşte nimeni. Încărcătura aflată la bord este cel mai mare transport de material radioactiv cunoscut vreodată în istorie.

Problema vasului-fantomă ce poartă o încărcătură aducătoare de moarte şi care ar putea condamna pentru vecie imense suprafeţe ale Terrei provoacă mare îngrijorare în întreaga lume. Ţările în vecinătatea cărora "Akatsuki Maru" urmează să plutească au formulat deja proteste oficiale. Recent au apărut sugestii privind transportul pe calea aerului către Japonia a respectivului plutoniu.

Oficialităţi din Franţa şi Japonia au dezminţit însă aceste informaţii. Transportul aerian ar fi şi mai periculos. În opinia autorităţilor nipone transportul naval nu constituie însă un pericol. De fapt, "Akatsuki Maru" este escortat de două nave de război, iar din Cosmos el este supravegheat de un satelit american. Plutoniul este "ambalat" în containere rezistente la orice incendiu şi la cea mai mare presiune. În ciuda tuturor asigurărilor, "Greenpeace" intenţiona să pună capăt acestei curse ce reprezenta o reală ameninţare cu o poluare imediată şi de durată. Pînă la urmă, au învins alte raţiuni. Vasul cu plutoniu la bord a ajuns unde trebuia, din fericire, fără nici un incident.

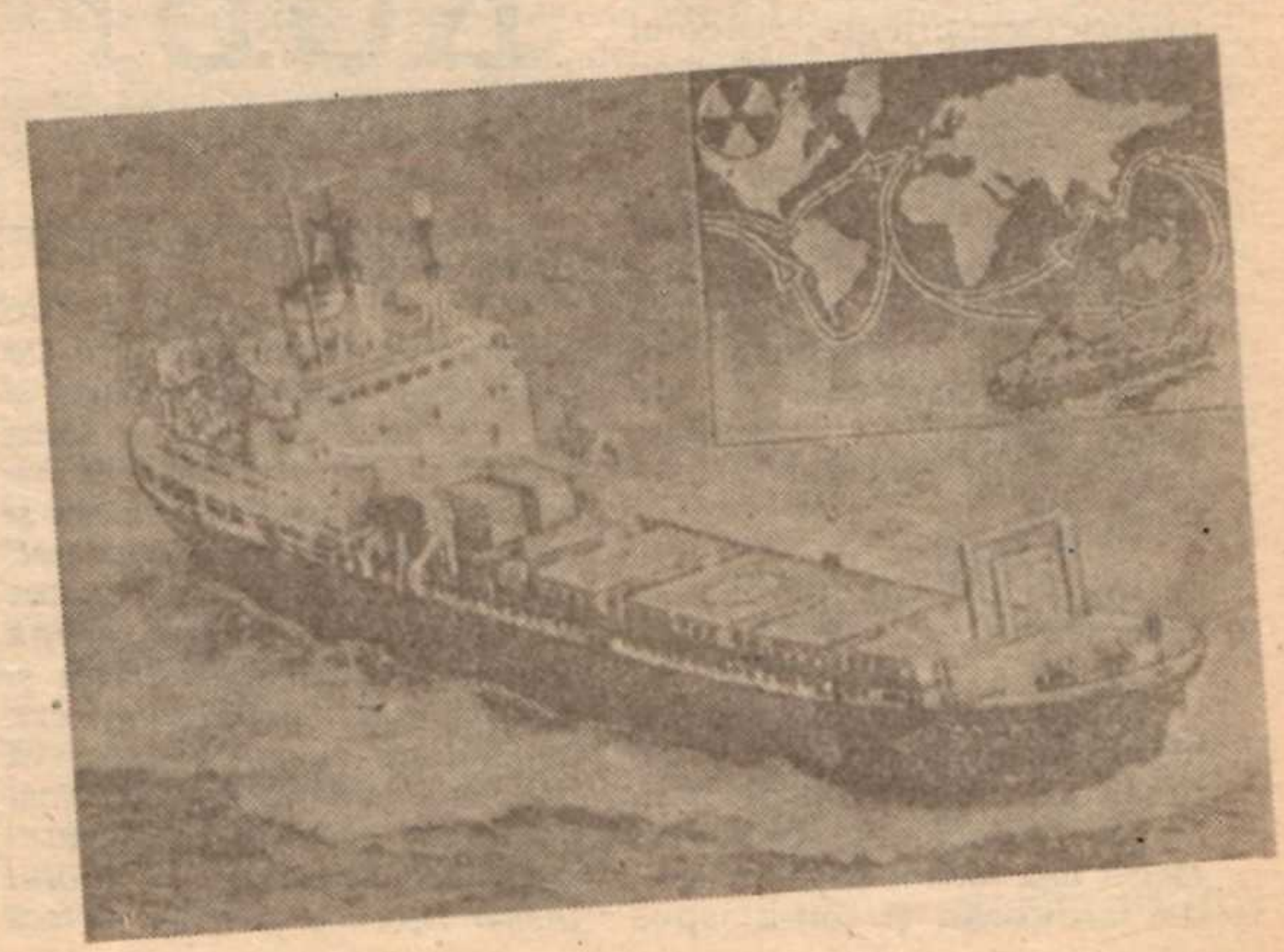

INCREDIBILUL -

În cel de al doilea volum al ediţiei germane a romanului său "Arhipelagul GULAG" (paginile 346-355) cunoscutul scriitor Alexandr Soljeniţîn a descris cu lux de amănunte modul în care a fost recrutat ca informator de KGB pe cînd se afla în lagărul din apropierea oraşului Karaganda. El a primit numele conspirativ de "Vetrov", pe care l-a confirmat şi în formă scrisă. Acest lucru este dovedit şi de angajamentul scris dat de Soljeniţîn unui ofiţer KGB. În acest context se naşte întrebarea firească ce anume l-a determinat pe Soljeniţîn să facă această mărturisire puţin măgulitoare pentru el şi cunoscută doar de un cerc restrîns de oameni?

Încercînd să răspundă la această întrebare cunoscutul criminolog şi scriitor elveţian Frank Arnau, care a scris o carte despre Soljeniţîn, este de părere că Alexandr Isaevici se temea ca nu cumva această legătură să fie făcută publică în Occident de către organele KGB într-o lumină nefavorabilă lui. De asemenea, este posibil ca prin respectiva mărturisire el să fi vrut să discrediteze, pe baza propriei experienţe, sistemul vicios al recrutării de provocatori în lagăre de către organele KGB.

În mîinile lui Frank Arnau a nimerit un document incontestabil. Este vorba despre un denunţ scris de mînă de către "Vetrov" (originalul se păstrează în arhiva cercetătorului) cu notele marginale ale departamentului respectiv. Textul denunţului este următorul:

"Strict secret

informare întocmită de "Vetrov" la

20.I.52

În momentul respectiv, avînd însărcinarea dumneavoastră, am reuşit să mă apropii de Ivan Megel. În dimineaţa acelei zile, Megel m-a întîlnit lîngă atelierul de croitorie şi mi-a spus enigmatic: "E gata, în curînd se vor adeveri prorocirile imnului cum că cei din urmă vor fi cei dintîi!" Din convorbirea care a urmat cu Megel a rezultat că la 22 ianuarie deţinuţii Malkuş, Kovercenko şi Romanovici intenţionează să provoace o revoltă. În acest scop au creat un grup de nădejde format în principal din "banderovişti de-ai lor", au dosit cuţite, ţevi metalice şi scînduri. Megel mi-a povestit că adepţii lui Romanovici şi Malkuş din barăcile 2,8 şi 10 trebuie să se împartă în 4 grupe şi să acţioneze simultan. Primul grup îi va elibera pe "ai lor".

Mai departe redau discuţia cuvînt cu cuvînt:

"El se va ocupa şi de informatori. Îi ştim pe toţi! De ochii lumii "jupînul" i-a băgat şi pe ei la arest. Un grup va ataca arestul şi carcera, iar al doilea se va năpusti asupra serviciilor şi celor cu epoleţi roşii. Uite aşa!" Apoi Megel mi-a povestit că cea de a treia şi a patra grupă trebuie să blocheze intrarea şi porţile mari şi să decupleze generatorul electric de rezervă din zonă. Anterior am informat că fostul colonel al armatei poloneze Kenzirski şi pilotul militar Tişcenko au reuşit să facă rost de o hartă geografică a Kazahstanului, mersul avioanelor de pasageri şi că fac colecte de bani. Acum sînt definitiv convins că ei aveau cunoştinţă dinainte despre pregătirea revoltei şi probabil vor să se folosească de ea pentru evadare. Această presupunere este confirmată şi de cuvintele lui Megel "Iar polonezul ăla parcă vrea să pară mai deştept decît toţi, dar vom vedea noi!"

Vă amintesc încă o dată de rugămintea mea de a mă păzi de răzbunarea celor de drept comun care în ultima vreme mă asaltează cu întrebări suspecte.

Vetrov

20.I.52

Nota de pe marginea informării: "Raportat la Direcţia generală a lagărelor din MAI al URSS. De întărit grupele de pază cu pistolari".

Semnătura. O altă notă dedesubt: "Pentru conformitate: şeful secţiei regim şi muncă operativă". Semnătura (aceeaşi ca şi pe margine).

Revista *"Voenno-istoriceskii jurnal"* din care am preluat unele informaţii reproduce în facsimil textul integral al originalului şi face următorul comentariu: *"Scrisul lui Soljeniţîn pare a fi autentic. Dar evenimentele care au avut loc au fost denaturate de informator.*

În realitate în lagăr nu se pregătea nici o revoltă. Un grup nu prea mare de deţinuţi din lagărul "Pescianîi" (aflat în apropierea oraşului Karaganda) intenţiona să meargă la 22 ianuarie 1952 la comandantul lagărului pentru a exprima rugămintea privind transferarea de la carceră în lagărul obişnuit a unor deţinuţi pedepsiţi. Totodată, ei doreau să obţină permisiunea ca şi în acest lagăr să poată fi vizitaţi de rude, să primească pachete etc.

Faptul că Vetrov a prezentat pregătirea. tuturor acestor intervenţii ca un complot armat

STRICT AUTENTIC

al "banderoviştilor" a avut urmări grave. Într-adevăr, în acea zi s-a format un grup de deţinuţi ce s-a îndreptat spre conducerea lagărului. Au răsunat împuşcături. S-a creat o mare panică. Mulţi dintre membrii grupului au fost ucişi.

Imediat după auzirea focurilor de armă, Soljeniţîn a fost transferat la infirmeria lagărului, aflată într-o zonă separată de ceilalţi deţinuţi".

Prietenii lui Arnau nu exclud posibilitatea ca atît Soljeniţîn şi anturajul său, cît şi KGB să aibă cunoştinţă de existenţa acestor documente.

Din păcate Frank Arnau a încetat din viaţă la 11 februarie 1976 fără a-şi vedea cartea tipărită.

Versiunea prezentată de *Voenno-istoriceskii jurnal* este luată din manuscrisul cărţii răposatului cu acordul văduvei şi notarului acestuia.✍

Vasile Oroian

În 1991 - într-o singură ţară peste patru milioane de delicte

Poliţia şi justiţia germană se confruntă cu dificultăţi tot mai mari în domeniul combaterii criminalităţii de masă. În 1991 au fost înregistrate 4,25 milioane de delicte şi crime numai în landurile din estul ţării, ceea ce corespunde unei creşteri de 3,6 la sută faţă de 1990. În privinţa traficului ilicit de droguri s-a constatat o creştere de 12 la sută faţă de anul precedent, fiind descoperite 108 809 delicte de această natură. La Frankfurt pe Main, de pildă, poliţia nu a reuşit să aresteze decît 4,4 la sută dintre hoţii de buzunare, 5,3 la sută dintre cei care au comis furturi în stradă şi numai 4,3 la sută dintre cei care au spart maşini. Justiţia germană este ocupată pînă peste cap cu diferite cazuri, care nu contenesc să se înmulţească de la o zi la alta. În unele landuri, tribunalele sînt atît de ocupate încît persoanele aflate în detenţie provizorie trebuie eliberate din cauza faptului că un proces nu poate fi intentat mai devreme de şase luni de zile (adică echivalentul duratei maxime prevăzute prin lege pentru detenţia provizorie). Numai la Hamburg au trebuit să fie puse în libertate 18 persoane aflate în detenţie provizorie, dintre care majoritatea criminali de mare anvergură, în cursul primelor şapte luni ale acestui an. În landul Rhenania de Nord-Westphalia, procesele se lungesc pe termene nedefinite din cauza eliberării provizorii a deţinuţilor.

Criminologii americani i-au avertizat de mult pe colegii lor germani că au început lupta împotriva acestui flagel cu o întîrziere de 10 ani. După eforturi deosebite, s-a reuşit convingerea Parlamentului de a vota o lege referitoare la lupta împotriva crimei organizate. Această nouă lege a adus unele ameliorări prevederilor anterioare aflate în vigoare, dar cele mai eficace metode de investigaţie, cum ar fi sistemul datelor informatizate, care trebuiau reintroduse, sînt în continuare grevate de asemenea restricţii încît folosirea lor în practică devine aproape imposibilă. Noua lege interzice, de exemplu, anchetatorilor care se infiltrează în mediul infractorilor de a comite cel mai mic delict (să participe la jocurile de noroc, ilegale, de pildă). Legea interzice şi folosirea mijloacelor de observaţie electronice (de ascultare) în locurile publice, magazine, cafenele sau restaurante, precum şi în apartamentele suspecţilor, indiferent de gravitatea delictelor sau crimelor săvîrşite de aceştia. Ascultările telefonice sînt permise numai în mod excepţional, şi numai cu aprobarea expresă a unui judecător. Nici o altă modalitate de ascultare nu este permisă poliţiei. În Statele Unite au putut fi elucidate în ultimul timp circa 40 de cazuri de crime deosebit de grave prin utilizarea unor dispozitive electronice extrem de sofisticate. Organizaţiile criminale respective au fost distruse, iar persoanele vinovate demascate şi condamnate. Regulile care constrîng FBI-ul în realizarea anchetelor sale sînt departe de a fi atît de riguros restrictive ca cele aflate în vigoare în Germania.

Ministrul german de Interne, Rudolf Seiters, pledează în favoarea unui amendament la legea ce reglementează crima organizată recent votată, susţinînd necesitatea acordării dreptului poliţiştilor care s-au infiltrat în mediul infractorilor de a comite mici delicte pentru a cîştiga încrederea acestora şi folosirea ascultărilor electronice cu autorizaţia unui judecător şi numai în cazul unor crime de mare anvergură. Rămîne de văzut dacă Parlamentul germa se va lăsa convins de acest argumente... ✍

Şerban Filip

HOROSCOP

magazin

PAUL IOAN

HOROSCOP

Stimaţi cititori, cu ajutorul datelor specifice fiecărei zodii în parte şi cu ajutorul calculatorului, vă oferim predicţiile noastre pentru 1993. Nu vom uita să tragem cu ochiul şi spre îndepărtatul Orient, căci înţelepciunea zodiacului chinezesc n-a fost nicicînd infirmată (anul chinezesc 1993 începe la 23 ianuarie şi sfîrşeşte la 9 februarie 1994, fiind un an al Cocoşului de Apă. Este un an dificil, imprevizibil, dar există şanse reale de prosperitate, datorate celor două începuturi de primăvară chinezească, 5-6 februarie, numite Lap Chun). Să demarăm premoniţiile zodiacale.

BERBEC (21.03-19.04) : este anul afirmării dv, an care compensează unele nereuşite din 1992. Ianuarie vă prinde melancolic, fără prea mult elan sufletesc. În februarie vă confruntaţi cu o decizie de maximă importanţă, pe plan social. Nu rataţi momentul! Pentru celibatari, februarie este o prelungită criză amoroasă, cu decepţii şi compromisuri sentimentale. Martie aduce un succes financiar important, mai ales pentru cei născuţi în decanul al II-lea al zodiei. Aprilie aduce evenimentul profesional deosebit al anului, pe un fond de vitalitate maximă. Mai şi iunie sînt perioade normale, cu linişte sufletească netulburată. În iulie, în preajma vacanţelor, apar probleme cu sănătatea şi unele evenimente negative. August şi septembrie sînt luni ale maximului financiar, cînd finalizaţi afaceri foarte rentabile. Atenţie la o călătorie, la început de septembrie, vă aşteaptă o surpriză neplăcută. Octombrie şi noiembrie nu au evenimente perturbatoare, se instalează relaxarea, automulţumirea. Decembrie va fi o revelaţie sentimentală şi materială, cu maxim de productivitate. Zodiacul chinezesc ne spune că 1993 va fi un an generos pentru cei născuţi în ani ai Şarpelui şi Boului, şi capricios pentru cei născuţi în anii Şobolanului, Iepurelui şi Calului.

TAUR (21.04-21.05) : este un an de tihnă

şi bunăstare, un an de pace sufletească, de chibzuinţă şi meditaţii. Nu sînteţi resemnat şi nici blazat, însă cerul dv va fi aproape permanent senin. Acumulările din 1992 vă permit o implicare mai redusă, mai ales intelectuală şi fizică. Ianuarie şi februarie ies în evidenţă printr-un maxim financiar, care se va repeta la mijlocul lui iunie. Cea mai pronunţată curbă, aş spune chiar îngrijorătoare, este cea sentimentală. Apar ezitări şi confuzii, perioade de vară plină de "ceaţă", de incertitudini; categoric, în august sau iulie veţi traversa o dezamăgire afectivă. Anul acesta afacerile întîrzie pînă spre toamnă (septembrie, octombrie) să dea roadele scontate. În noiembrie curba sentimentală urcă spre un maxim, iar curba sănătăţii indică mai şi aprilie drept nefavorabile. Martie se arată triumfător cu veste bună, ceea ce ar însemna o realizare excelentă, cu deznodămînt în zodia Peştilor (19.02 - 20.03). Pe de altă parte, sînteţi Şarpe şi nu vă aflaţi în conflict de interese cu Cocoşul ce domină 1993. Structura dv universală este Focul, care face casă bună cu Apa lui '93.

GEMENI (22.05 - 21.06) : sînteţi mai inconsecvent ca oricînd, şi asta vă va aduce neplăceri, cu minime financiare şi sociale în februarie şi martie. Este un al al nestatorniciei accentuate, cu decizii controversate, care se întorc împotriva dv ca un bumerang. Eşuează mai multe iniţiative (aprilie, noiembrie, decembrie), căci inteligenţa dv nativă este umbrită de manifestări de orgoliu şi intoleranţă. Nici un salt spectaculos pe plan material. O reuşită medie în august. Norocul vă ocoleşte sistematic, iar o decepţie sentimentală (14.06 - 14.07) vă afectează profund. În aceste circumstanţe, e de preferat să apelaţi la maxima prudenţă, să nu riscaţi nimic, nici financiar, nici sentimental. Doar ianuarie are curbe peste normal (bani, sănătate, promovare, amor), în rest toate oscilaţiile sînt sub normal. Atenţie! Sînteţi Cal şi vă aflaţi în conflict direct cu Cocoşul lui '93. Şi zodiacul chinezesc vă previne!

RAC (22.06 - 22.07) : dacă aş fi maliţios, aş spune - privindu-vă curbele existenţiale - că pur şi simplu în 1993 traversaţi o hibernare non-stop. Racul e zodie de Apă, iar '93 este şi el an de Apă. Poate de aici o indiferenţă, o apatie şi pasivitate pronunţate. Făcînd un joc de cuvinte, "nu sînteţi în apele dv" mai tot timpul anului. Cele mai mari salturi pozitive sînt la extreme: ianuarie-februarie şi noiembrie-decembrie. Nu aveţi nici o problemă cu sănătatea, dar nici cu norocul. Un strat de praf se depune lacom peste afacerile dv, ba chiar sînteţi în dezavantaj (martie, iulie şi octombrie, cele mai coborîte valori). Iunie şi iulie completează "conformismul" dv cu disensiuni sentimentale (în familie sau în afara ei). Nu vă hazardaţi în noi afaceri, socialul este negativ în permanenţă, adică amiciţia nu e punctul dv forte. În China aţi fi Oaie, care, indiferentă şi dezorientată, aşteaptă mereu o direcţie şi un sprijin ale aproapelui. În general, un an monoton, cu satisfacţii mici.

LEU (23.07 - 22.08) : vitalitate şi energie ieşite din comun. Curbele dv arată că sînteţi în cea mai bună formă - intelectuală şi psihică - în cea mai mare parte a anului. Parcă aţi fost în cuşcă pînă acum, iar cînd zăbrelele s-au ridicat, vă dezlănţuiţi cu frenezie. Totul este la pozitiv. În iunie, septembrie şi octombrie, finanţele şi amorul sînt pe maxim. Sănătatea este fără reproş, cu excepţia lui ianuarie. Cele mai coborîte valori (dar peste normal) sînt în februarie şi august (bani) şi în martie şi aprilie (sentimental-emoţional). O criză în domeniul socialului întîlnim în iunie şi se va datora, probabil, unor conflicte profesionale. Pentru chinezi sînteţi Maimuţă, făcută din Metal ca şi Cocoşul. Predomină structural principiul pozitiv Yang, care odată cu înţelepciunea, aduce stabilitatea psihică. Este cea mai puternică armă a dv.

FECIOARA (23.08 - 21.09) : caracteristica principală, pentru celibatari, este că nici anul acesta nu este prielnic pe plan sentimental-amoros. Curba sentimentală vă dezavantajează în ceea ce priveşte relaţiile de durată. În schimb, farmecul şi personalitatea dv se vor manifesta pregnant în sfera socialului (martie-aprilie, august-septembrie), care are un maxim foarte interesant la mijlocul lui septembrie. Fragilitatea sănătăţii este un semnal de alarmă, mai ales în ianuarie, iulie şi august. Curba norocului intersectează pe cea a finanţelor abia în octombrie-noiembrie, cînd un eveniment deosebit de favorabil vă va umple de bucurie. Emoţionalul indică o stare cvasipermanentă de melancolie, care vă paralizează orice iniţiativă importantă în dragoste sau în noi amiciţii. Aveţi o fire destul de complicată şi nu cedaţi cu nici un preţ la tabieturile dv. Fecioara este în China Cocoşul, adică emblema lui '93. Dar Cocoşul este indiferent faţă de el însuşi, este o necuvîntătoare a "arderilor interne". Vă veţi refugia total în profesional, pentru că aveţi mereu ceva neplăcut de uitat.

BALANŢA (22.09 - 22.10) : sinuozităţi accentuate la financiar şi emoţional (maxime în ianuarie, aprilie, iulie şi noiembrie), şi slabe oscilaţii ale sănătăţii şi norocului (luni favorabile februarie, martie şi august pentru şanse în toate domeniile). Implicări intelectuale profunde tind să vă transforme într-un fel de robot, deşi nu vă caracterizează rutina. Familia vă va da mari satisfacţii morale (august, septembrie, decembrie), dar şi o surpriză neplăcută (în ianuarie). În 1993 veţi avea o situaţie financiară superioară lui 1992,

deşi asta vă va costa un surmenaj psihic şi fizic. Conflicte majore, profesionale, se pot ivi în toată perioada verii, cînd aveţi şi unele scăderi emoţionale. Va fi un an mult mai solicitant decît precedentul, dar mai plin de satisfacţii. În China sînteţi Cîine şi vă aveţi bine cu Cocoşul. Devotat şi disciplinat, Cîinele va şti să profite din toate împrejurările, fără să lezeze pe nimeni.

SCORPION (23.10-21.11) **:** deşi aparţineţi unei zodii de Apă (ca şi Racul şi Peştii), în 1993 nu aveţi deloc dezinvoltura din 1992, cu toate că este anul Apei. Ceva nu e în regulă cu psihicul dv (mai ales în lunile de primăvară şi toamnă). Un eveniment nefavorabil din ianuarie se pare că vă va marca tot anul. Puneţi prea uşor la inimă şi căderile financiare din martie şi iunie. Aveţi mari motive de optimism în iulie, octombrie şi noiembrie, cînd curba emoţională este pe maxim. Norocul vă surîde în aprilie, mai şi decembrie, şi abilitatea dv înnăscută va şti să profite. Posibile degradări ale sănătăţii vor fi resimţite în februarie şi iulie, probabil recidive ale unor afecţiuni mai vechi. Cea mai importantă lună a anului va fi martie, cînd circumstanţele sociale vă vor impune o decizie de maximă importanţă. Puneţi raţiunea înaintea pasiunii. În China sînteţi Mistreţ, un timid care loveşte rar şi viguros (în sensul nobil al termenului), dar căruia îi place un anonimat călduţ. Nu vă complaceţi în această postură!

SĂGETĂTOR (22.11 - 20.12) **:** luptător şi alintat mereu de succese, nici în 1993 nu veţi duce lipsă de mari realizări - poate mai mari decît în 1992, după curba finanţelor şi socialului. Primele şase luni ale anului se vor desfăşura evenimentele cele mai favorabile în domeniile menţionate, apoi curbele revin spre normalitate. Dificultăţi apar numai în zona emoţionalului, cu scăderi bruşte în mai, iunie şi septembrie. Ceva nu prieşte sensibilităţii dv şi nu aveţi curajul să luaţi decizii tranşante. Dar prudenţa înseamnă şi înţelepciune, şi dv nu vă place să riscaţi. Sănătatea oscilează puţin de la normal. Este clar că vara nu vă este anotimpul preferat. Urîţi lîncezeala, monotonia. În China sînteţi Şobolan, cu eticheta vicleniei în frunte, cu spiritul neobosit. Conflictul dintre Şobolan şi Cocoş (1993) vă va da, în cele din urmă, cîştig de cauză. Cel mai mare adversar al Săgetătorului este el însuşi.

CAPRICORN (21.12 - 19.01) **:** un an de invidiat, succes după succes. Alternează maxime financiare, sociale şi afective, într-o armonie aproape incredibilă. Pe tot parcursul lui 1993 nu veţi avea decît puţine momente de răgaz, în care să vă savuraţi victoriile repurtate. Deşi este planeta geniilor, se pare că veţi face şi unele erori copilăreşti, în sfera sentimental-amoroasă (februarie şi august). Sînteţi un lacom (în toate privinţele) şi niciodată nu vă poate mulţumi cineva. Norocul este mereu de partea dv. Fără teama de a greşi prea mult, veţi realiza în 1993 cît aţi realizat în cinci sau şase ani precedenţi. Numai două evenimente neplăcute (minime) vă pîndesc în septembrie (social) şi noiembrie (sănătate). În restul lunilor, aveţi vînt favorabil în pînzele destinului. În China sînteţi Bou, adică hazardul nu există pentru dv, vă măsuraţi atent fiece pas, cumpănindu-l de două ori. Legătura cu Cocoşul nu este deosebită, dar nici nu sînteţi adversari.

VĂRSĂTOR (20.01 - 18.02) **:** o altă zodie favorizată de anul de Apă 1993. La dv contează foarte mult finanţele, sînteţi un materialist cu tendinţe de avariţie. Martie, aprilie, iunie şi octombrie vă vor da satisfacţie în acest sens. În schimb, o cruntă dezamăgire sentimentală vă va izbi sensibilitatea în februarie (în ultimul decan). Meticulozitatea dv va da roade, pe plan profesional, în iulie şi noiembrie, cînd veţi avea realizări de excepţie. Nimic deosebit la sănătate. În China sînteţi Tigru, cu metamorfoză în Lemn, deci coloană vertebrală inflexibilă, principii clare şi nestrămutate. Apa (1993) şi Lemnul clădesc armonia.

PEŞTI (19.02-20.03) **:** un an mai bun decît precedentul, mai ales emoţional şi profesional (cu maxime comune în februarie, martie şi septembrie). Financiar, plutiţi tot timpul la suprafaţă, nici o sclipire. Sănătatea dv delicată vă dă de furcă toată iarna şi în octombrie. Este un an de căutări, fără reuşite spectaculoase. Pentru chinezi sînteţi Iepure, un nestatornic care se contrariază şi pe sine. 1993 este an de stagnare. ❑

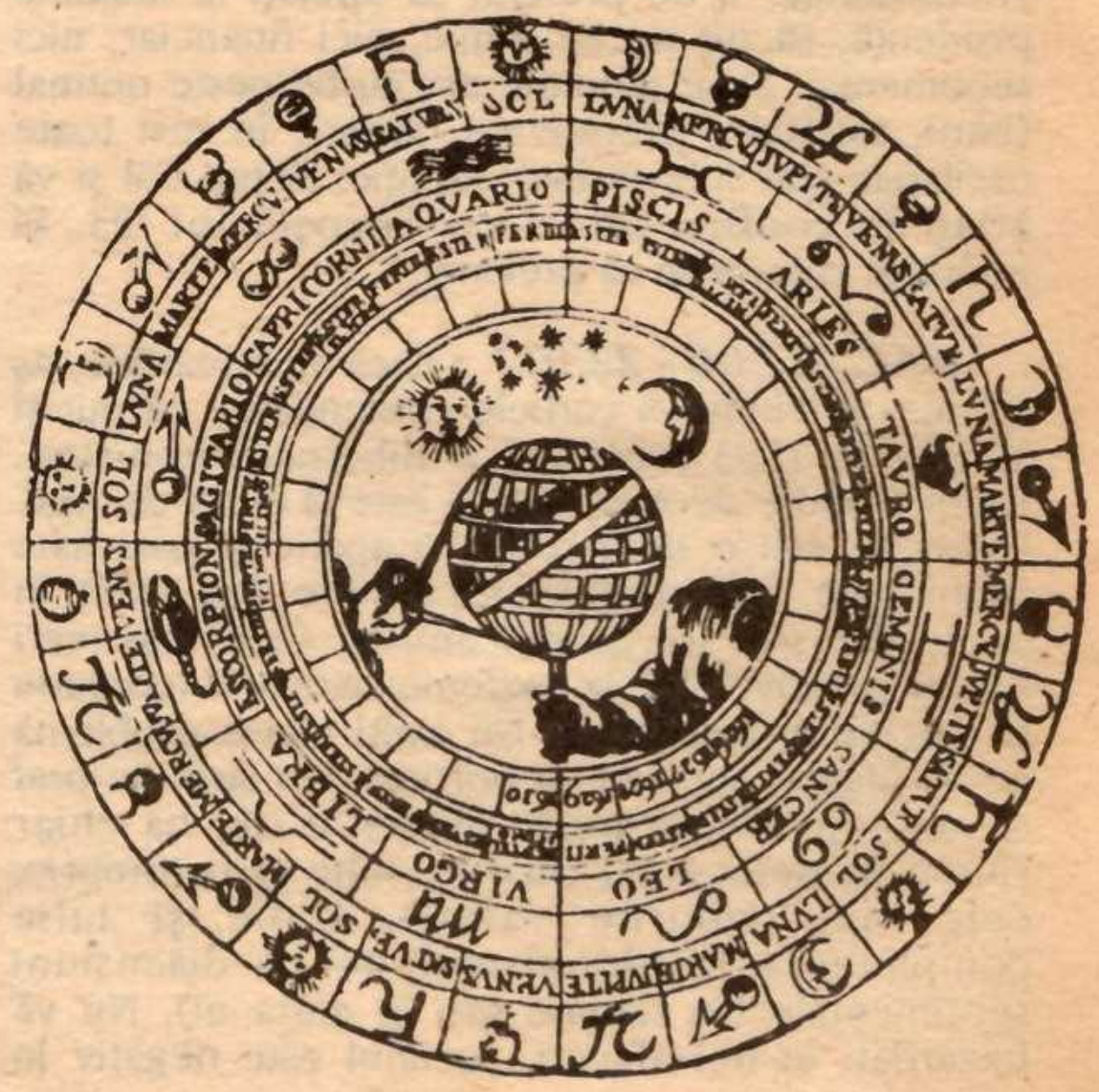

O POVESTIRE APROAPE FANTASTICĂ

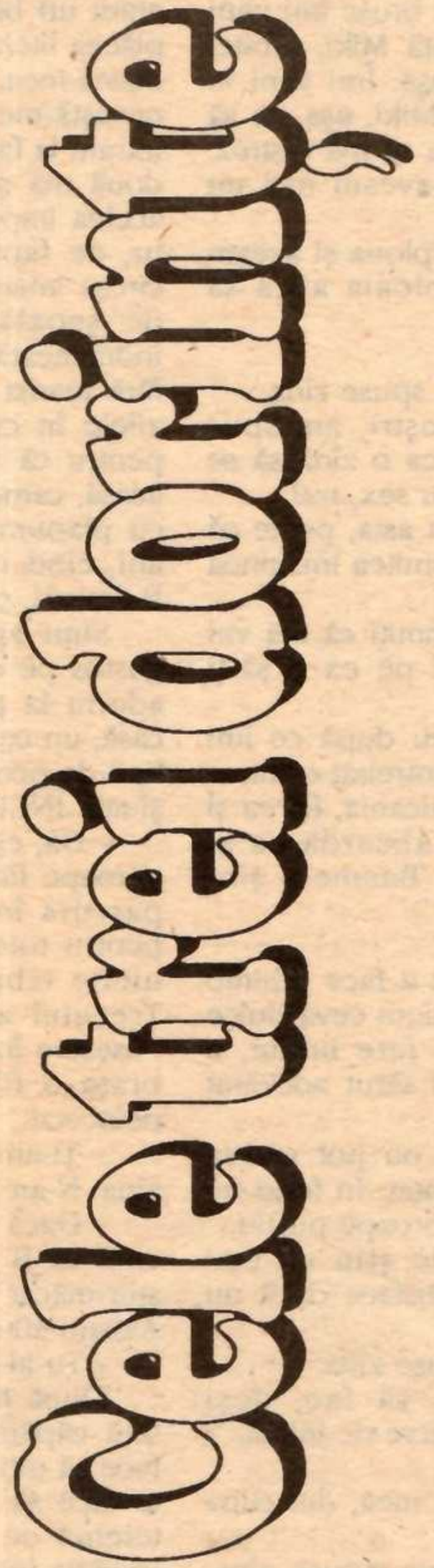

Mă aflam într-una din zilele acelea păduchioase în care îţi vine mai uşor să te îneci decît să mergi mai departe, undeva pe malul lacului Herăstrău, nu departe de banca verde de lemn de lîngă chioşcul cu trandafiri în care am stat şi noi o dată sau de două ori. Nori negri ameninţau cu ploaia. Îmi era indiferent.

De aceea nici măcar nu m-am mirat cînd pe lîngă mine a trecut, făcînd cîteva tumbe, un soi de pitic îmbrăcat în haine peticite demn de tot rîsul. A făcut ostentativ o tură în jurul meu, s-a mai scălîmbăiat de cîteva ori, ba, la un moment dat m-a tras şi de mînecă. Eram atît de pornit pe nenorocita asta de viaţă încît aş fi schimbat-o fără să clipesc pe un petic soios de hîrtie,darămite să mai bag în seamă şi pocitania caraghioasă care se învîrtea ca un titirez în jurul meu.

La un moment dat îmi amintesc chiar că i-am spus în lehamite:

- Hai du-te şi lasă-mă în pace, astăzi n-am chef de nimeni.

Mi se întîmpla des, mai ales în ultimul an, să trec prin asemenea stări. După cîteva zile de exuberanţă, de petreceri cu prieteni şi reuşite oarecari, cădeam într-un soi de mahmureală psihologică, timp în care nimeni, dar absolut nimeni nu putea să-mi intre în voie sau să schimbe cu mine cîteva propoziţii coerente. Cred că mă uram pe mine suficient ca să mai pot urî şi pe altcineva.

Pocitaniei îi spusesem acele cuvinte fără nici un fel de ură. Pur şi simplu nu aveam nevoie de nimeni.

- Nu da niciodată cu piciorul unui necaz pentru că s-ar putea ca el să fie tocmai norocul tău, spuse pocitania pusă pe şotii.

M-am întors brusc spre ea şi am privit-o cu atenţie, nu atît pentru că nimeni în acel parc nu se aştepta să audă asemenea vorbe de la o caricatură a naturii, ci pentru că fraza fusese spusă cu o voce extraordinar de caldă, aproape drăgăstoasă, adică exact aşa cum vorbeşte o femeie îndrăgostită în cele mai plăcute clipe ale ei.

Văzînd că o privesc totuşi cu atenţie,piticul cîrpăcit îşi desfăcu bluza peticită, arătîndu-mi aproape cu voluptate sînii trandafirii, mari, cu sfîrcuri mici, de copil.

Era o zînă.

- Sînt o zînă, îmi spuse, şi asta nu trebuie să te mire. În ziua de azi totul este posibil. Trebuie doar să înveţi că sub o aschimodie se poate ascunde un bărbat cît se poate de sexy, că sub piepţii unei rochii poate să stea ascunsă o catastrofă, că atunci cînd pierzi, cu siguranţă ai cîştigat ceva şi că un adevăr spus prea tare este cu siguranţă o minciună.

Sînt cîteodată lecţii mai frumoase decît lecţiile de istorie. Ceea ce auzeam era surprinzător doar pentru că venea din partea unei arătări care putea să stea într-o cuşcă mult mai liniştită decît într-un parc pe unde mai treceau şi copii.

- Ştiu, te gîndeşti că aş arăta mai bine într-o cuşcă, dar şi asta este o observaţie de om cu mintea îngustă. Gîndire simplistă, de doi lei: animalele în cuşcă, oamenii pe stradă, dar nimeni nu este în stare să facă împărţeala corect. Sînt încă multe animale pe stradă şi foarte mulţi oameni în cuşti. La fel şi cu nebunii...

- Să fim serioşi, deja trăncăneala asta îmi făcea rău, eu am pierdut în viaţa mea destul de mult şi n-am cîştigat

George Cuşnarencu

aproape nimic. Decît poate o cocoaşă şi kilograme în plus. Spune-mi, la voi toate zînele sînt filozoafe sau mai sînt şi unele cărora le place să stea şi la cratiţă?

Recunosc, nu era foarte elegant ceea ce îi spuneam, dar doream să fiu singur ca un păduche melancolic, decît să stau de vorbă cu o pocitanie, fie ea şi o zînă cu sîni excepţionali.

Apoi, brusc, începu să plouă. Şi brusc îmi veni în minte că nu-i spusesem niciodată Miki, iubitei mele. Prea îi spunea toată lumea aşa. Îmi veni în cap să-i spun arătării din faţa mea Miki, aşa, ca să o surprind şi eu cu ceva. Şi apoi ca să mă distrez. Pentru că începuse să plouă şi n-aveam nici un chef să intru în chioşc.

Îmi plăcea cum arăta lacul cînd ploua şi aveam de gînd să-l privesc pînă cînd ploaia avea să înceteze.

- Miki, am spus.

- De unde ştii cum mă cheamă?, spuse zîna.

- Avem şi noi informatorii noştri, am spus rîzînd, şi apoi nu văd ceva curios ca o zînă să se numească Miki. Oricum zînele nu au sex, nu?

Începuse să mă amuze tîmpenia asta, poate că o oarecare bună dispoziţie îmi transmitea imaginea lacului peste care ploua necontenit.

- Dacă mă iei în braţe şi-mi promiţi că mă vei săruta pe gură aşa cum o sărutai pe ea o să-ţi îndeplinesc trei dorinţe. Vrei?

- Trebuie să te sărut înainte sau după ce îmi vei îndeplini cele trei dorinţe? am întrebat-o într-o doară. Ideea de a săruta pe gură piticania, fie ea şi zînă, mi se părea de-a dreptul absurdă ca şi bazaconia cu cele trei dorinţe. Basmele sînt minunate doar în cărţi.

- Vrei, hai spune, vrei?

Întrebase ca un copil dornic de a face schimb cu jucăria colegului de joacă. Era acum ceva dulce în glasul ei, ca amintirea primei fete iubite, a primilor paşi pe apă sau ca primul sărut adevărat cu fata din clasa a opta.

Şi pentru că sînt clipe în care nu pot rezista tentaţiei acestei dulceţe, am încuviinţat. În fond nu era nimeni primprejur, parcul era aproape pustiu.

- Fie, am spus. Dar de unde ştiu că eşti într-adevăr o zînă şi că-mi poţi satisface dacă nu trei măcar o singură dorinţă?

- Ia-mă în braţe şi ai să vezi, spuse zîna.

Am luat-o în braţe, ce era să fac, deşi mărturisesc că nu cu prea mare tragere de inimă.

- Acum, spune!

- Aş vrea să trăiesc invers viaţa mea, din clipa asta pînă la naştere.

- Nimic mai simplu pentru mine, spuse zîna. Doar proştii cred că viaţa are un singur sens.

Începînd să întineresc, începeam să trăiesc. Am ajuns să trăiesc clipa în care m-am despărţit de Miki, apoi noaptea în care i-am spus că ea este poate norocul meu, în fine, ziua aceea gri în care am văzut-o pentru prima oară. Mi-am văzut copiii cum creşteau în timp ce eu întineream. Am trăit blazarea zilei în care mi-a apărut ultimul roman şi bucuria fără margini a acelei zile în care mi-a apărut prima carte. Era în noiembrie 1983. Am trăit zilele grele în care aveam ceva bani, apoi zilele sumbre în care trăiam cu o jumătate de normă şi îmi muriseră ambii părinţi. Am trecut apoi prin aniversarea zilei de naştere, împlineam 25 de ani, eram un bărbat frumos, dorit de femei şi mie îmi plăcea literatura. Aveam un copil şi încă nu murise maică-mea. În fine, ziua în care am cunoscut-o pe nevastă-mea, o fată cuminte şi tăcută. La 23 de ani intram la facultate, cunoscusem cîteva fete, cu vreo două mă şi culcasem. Apoi liceul, engleza, zilele acelea imponderabile prin care simţi că pluteşti şi tu, de fapt, trăieşti. Ah, gustul de dulceaţă de cireşe amare al acelor zile şi ani. Repede, clasele de şcoală generală şi prima iubire, o fată îndrăzneaţă pe care o sărutam în drum spre casă fără teama de a mă vedea cineva. Primele clase, zilele în care maică-mea îmi dădea peste mîini pentru că scriam urît. Taică-meu care venea beat acasă, camera rece în care dormeam iarna acoperit cu plapuma pînă peste cap. Apoi vîrsta de cinci ani, cînd mă duceam cu părinţii la plimbare pe Bulevard, pe la vechiul circ.

Simt apoi gustul laptelui de mamă, sfîrcul gustos pe care-l strîng între gingii şi clipa în care adorm la pieptul mamei. Lampa şi lucrurile din casă, un ceas, un batic, un pieptene. Patul de lemn lipit de perete, groaza primelor clipe, primul strigăt şi atît. ÎNCEPUTUL. Întunericul începutului.

- Da, eşti într-adevăr o zînă puternică, am spus aproape fără să vreau, încă sub imperiul timpului parcurs înapoi. Senzaţii pe care le crezusem pentru totdeauna trecute, fuseseră retrăite. Clipe uitate izbucniseră cu putere în sufletul meu. Trecutul aşa cum îl ştiam eu, devenise viitor. Fusesem în viitorul trecutului meu. Merita să ţin în braţe o fiinţă pocită. Peste lac, ploaia cădea neîncetat.

- Ţi-am spus de la început acest lucru, spuse zîna. N-am nici un motiv să mint.

- Dacă eşti aşa de puternică, vreau să-mi arăţi cum va fi viaţa mea de acum înainte. Trebuie să ştiu măcar atîta lucru,dacă tot am trăit pînă acum. Aveam 40 de ani. Eram la jumătate sau...

- Tu ai vrut-o.

După despărţirea de Miki, am umblat o vreme fără căpătîi. Am descoperit repede că sportul te face să uiţi mai repede. Tenisul de cîmp, de pildă, te face să te concentrezi la serviciu, la scor şi la terenul de ţintă. Baschetul te obligă să fixezi cu privirea inelul de pe panou. De la sport am trecut la manii. Nu mai suport improvizaţiile la care eram atît de maestru, nimic nu este mai definitiv decît o improvizaţie, spuneam la tinereţe, nu mai suport cablurile electrice şi metroul. Încet-încet angoasele au pus stăpînire pe mine. Mi-e frică să merg cu avionul, ies din ce în ce mai rar din casă. Am

senzaţia că mă îndepărtez de o insulă spre care nu mă mai voi întoarce niciodată. Dimineaţa, am senzaţia că este pentru ultima oară cînd mai deschid ochii, iar seara îmi iau adio în modul cel mai ceremonios de la viaţă.

Am început să privesc lumea mai crud şi femeile ca pe ultimul liman. Sînt din ce în ce mai neinteresant pentru ele. Preferă să îmi citească manuscrisele. Sînt un scriitor de mîna a treia, dar pentru asta nimeni nu suferă. Libidoul este din ce în ce mai scăzut, ceea ce se numea cîndva a face dragoste este o activitate la care recurg uneori, terapeutic. Ca pentru a trata o gripă. Am început să am obsesii. Cred că nu voi muri niciodată, de pildă, şi-mi terorizez cu ideea asta puţinii prieteni pe care-i mai am. Ne întîlnim cîteodată la o canastă şi ne forţăm să nu dăm pachetul adversarilor. Perechea cîştigătoare oferă o cafea caldă, cea învinsă povesteşte o întîmplare trăită. La vîrsta noastră, toate întîmplările sînt cu femei. Azi am împlinit 65 de ani. În timp ce stingeam lumînările aranjate de mine pe tort, m-am gîndit că ar trebui să mă îndrăgostesc, poate pentru ultima oară. Am păstrat pentru mine secretul, nu l-am spus nici măcar copiilor mei care au 40 de ani şi copii de liceu la rîndul lor. Mi-ar rîde în nas. Copiii de azi sînt mult mai duri decît generaţia noastră. Romantismul e un fel de cioară vopsită pentru el. Sigur, nu toţi sînt încă automate. L-am surprins ieri pe nepotul meu că asculta Queen. Foarte frumos, lumea n-a murit încă.

Mi-am pregătit camera pentru a veni cu aleasa inimii mele. Am spălat perdelele. Am aranjat ceaiurile la bucătărie. Seara am ieşit pe Bulevard. Maşini, maşini, maşini. Lume puţină pe jos. La Cina, fetele din corpul de balet au sînii la fel de mari ca şi ospătăriţele. E plăcut şi cald. Simt că mă îndrăgostesc, fără ca altcineva să simtă acelaşi lucru. Fetele trec pe lîngă mine ca pe lîngă scrumieră. Din cînd în cînd cineva îmi aruncă scrumul în cap. Fetele trec pe lîngă mine chicotind, unele îşi trec sfîrcurile peste buzele mele, prăpădindu-se de rîs. Rîd şi eu ca un şomoiog de ziare. La masa din colţ, vechea mea prietenă. Este încă plăcută, cu o statură încă atrăgătoare, deşi are doar cu doi ani mai puţin decît mine. Nimeni nu ştie să rîdă mai frumos decît ea. Anii au trecut, însă buzele ei frumos desenate îmi încălzesc sufletul acum ca şi altădată. Comand ca de obicei sticla de şampanie, cu care ne-am pierdut capul de atîtea ori şi mă aşez la masa ei. Întîi e surprinsă, apoi buna dispoziţie se instalează şi parcă sîntem acolo de cînd lumea. Noaptea venim acasă. Patul e cald, perna electrică funcţionează de cîteva ore, bem un ceai şi ne suim în pat, uitîndu-ne la televizor. Adorm întotdeauna la televizor, cu capul pe pieptul ei cald, dar Miki mă înţelege. Emisiunile sînt din ce în ce mai proaste. Dimineaţa ceaiul abureşte paharul cu picior de argint şi viaţa îşi reia cursul. Fiecare pe drumul lui. În singurătate, este singurul deliciu pe care ni-l mai putem oferi nouă înşine.

Apoi vine boala. Din ce în ce mai tenace. Plămînii, ficatul, horcăielile. Gîfîitul pe scări, buzele reci. Drumul de la pat pînă la fereastră devine tot mai scurt. La 68 de ani poţi spune că ai trăit destul. Dar tu crezi că eşti nemuritor şi nu-ţi place să zbori cu avionul, deşi nimeni nu te roagă să zbori. Cîţiva prieteni au murit şi tu te mulţumeşti cu încă o zi şi noaptea la culcare îţi faci cruce, deşi nu ai crezut niciodată în Dumnezeu. Boala e mai puternică decît Dumnezeu şi lumea afară, de la fereastră, ţi se pare foarte îndepărtată. Într-una din zile ieşi să-ţi cumperi o pîine aşa cum faci de atîta vreme. La coadă cazi şi cineva te acoperă cu un ziar. Îţi mai aduci aminte de cîteva chipuri în halate albe, ţi-e sete şi cînd să tragi o înjurătură de mama ei de viaţă, ÎNTUNERICUL. Întunericul sfîrşitului. Prima noapte liniştită.

Cîteva raze de soare se strecoară pe sub borurile norilor. Lacul capătă culoarea unui diamant mat şi unduios. Iar eu ţin în braţe o piticanie jerpelită, care pare că se simte foarte bine, spre deosebire de mine şi care aşteaptă clipa sărutului, ca în filme.

- N-am crezut că ai puteri atît de mari, îi spun, şi sînt convins cînd spun asta.

- Acum mă săruţi? Aşa ne-a fost învoiala, spune zîna.

- Dar mai e o dorinţă. Încă una şi după aceea...

Te gîndeşti că ai vrea s-o mai vezi încă o dată. Să-i spui, pentru prima oară, Miki. Să te mai ţină de braţ cu ambele mîini, să se mai lipească de tine, să mai asculţi Mozart cu ea. Ştii că totul s-a terminat, că ea nu glumeşte cu bărbaţii, că e neînduplecată cu bărbaţii şi că principiile ei sînt de fier. Dar vrei să o mai vezi încă o dată, înainte de a se opri ploaia. Încă mai ai puterea să mai doreşti acest lucru. Nu eşti nici prea necopt, nici prea neputincios pentru asta. Ai 40 de ani şi ştii că nu mai poţi emite prea multă vreme de acum încolo pretenţii, că trebuie să te mulţumeşti cu ce ai, cu ce îţi oferă viaţa asta păduchioasă,căreia trebuie să-i mulţumeşti în fiecare zi pentru blidul pe care ţi-l pune în faţă. Dacă acum încă nu doreşti să o vezi, atunci cînd?

Ai vrea să-i spui zînei că doreşti să o mai vezi o dată.

Aşa că îi spui:

- Aş vrea să opreşti ploaia asta.

- A nu, asta nu, pentru că sînt lucruri pe care nici măcar o zînă nu le poate face. Natura e singurul lucru real în lumea asta. Dar nu uita, sărutul...

Mi-am înghiţit nodul din gît, am privit peste alei şi la creatura care ţopăia de nerăbdare în jurul meu. Aştepta şi ea, ca şi mine, un lucru imposibil.✍

Întîmplări adevărate

UN ŞOMER MULTIMILIONAR CAUTĂ SERVICIU... URGENT

Bill Watson, un pompier american (35 ani) a făcut mass-media să-l pomenească pentru a doua oară în ultimii opt ani. Prima ocazie a fost prilejuită de faptul că în 1985 a cîştigat la loterie peste 4,5 milioane de dolari! În perioada respectivă, Watson era un şofer care conducea o auto-pompă aparţinînd pompierilor din Omaha, capitala statului Nebraska. Primele sale declaraţii se refereau la bucuria cîştigării unei sume atît de mari, ceea ce îi va permite să renunţe la serviciu şi că, în situaţia în care se află, îşi va putea permite realizarea oricărui proiect la care, în alte condiţiuni, nu putea să se gîndească.

Au trecut de atunci opt ani. Dar iată că Watson revine după 8 ani în prim-planul atenţiei întregii Americi. Face o surprinzătoare declaraţie, care a produs senzaţie: *"Banii nu mi-au dat fericirea la care speram. Sînt un om care toată viaţa a muncit. Mă simt inutil fără să muncesc şi trebuie să mărturisesc sincer că atunci cînd eram pompier mă simţeam mult mai bine. Iată şi motivul pentru care am cerut să fiu reîncadrat la vechiul meu loc de muncă. Prefer să mă expun riscurilor potenţiale ale muncii de pompier decît să nu fac nimic".*

"Cazul" Bill Watson a suscitat un imens interes în presa scrisă şi vorbită, în sensul că a determinat nenumărate polemici între cei care susţin opiniile sale şi cei care consideră că ele rămîn ancorate în zona extravaganţelor. Evident, "duelul" continuă şi fiecare parte, susţinători sau detractori, încearcă să prezinte argumente cît mai convingătoare. Mai important este faptul că Bill Watson a revenit la locul său de muncă preferat şi se simte fericit. Ceea ce este esenţial pentru existenţa sa. ✍

(Gh.R)

Şi aceste aforisme sînt adevărate

● "Cu cît am cîştigat mai multe victorii, cu atît m-am încrezut mai puţin în hazard, pentru că o victorie nu îmi va da atît cît mi-ar putea lua o înfrîngere." (*Julius Caesar*)

● "Cărţile au acciaşi duşmani ca şi omul: focul, umiditatea, tiparul şi propriul lor conţinut." (*Paul Valery*)

● "Ideile definitive sînt cele mai periculoase; pentru că pe ele ţi-e teamă să le schimbi, iar aceasta este deja un drum către moarte." (*Andre Gide*)

● "Judecata generaţiilor viitoare este deja injustă, pentru că are loc în absenţa acuzatului". (*Emil Krotki*)

● "A şti să savurezi un vin bun, cu toate simţurile (inclusiv al şaselea - bunul simţ), e cea mai desăvîrşită înţelepciune, artă şi ştiinţă. Cu gura o ştiu toţi. Dar asta înseamnă o băutură şi nu cultură." (*J.W.Goethe*)

● "Pîinea este temelia vieţii." (*Swift*)

● "Are fiecare popor specificul lui, ca orice om; şi această caracteristică generală e alcătuită din toate asemănările pe care natura şi obiceiurile le-au întipărit locuitorilor aceleiaşi ţări, în pofida trăsăturilor deosebitoare." (*Voltaire*)

● "Masa este singurul loc unde oamenii nu se plictisesc niciodată în timpul primei ore cît stau împreună." (*Brillat-Savarin*)

● "Este o datorie elementară să plăteşti ce ai băut, dar nu eşti obligat să bei tot ce ai plătit." (*Păstorel Teodoreanu*)

● "Puţin vin bun ascute mintea. Mai mult, o toceşte." (*M.Eminescu*)

● "Ţinta ultimă a călătoriilor este întotdeauna amintirea lor." (*Lucian Blaga*)

JOYRIDE '92

music box

RETROSPECTIVA

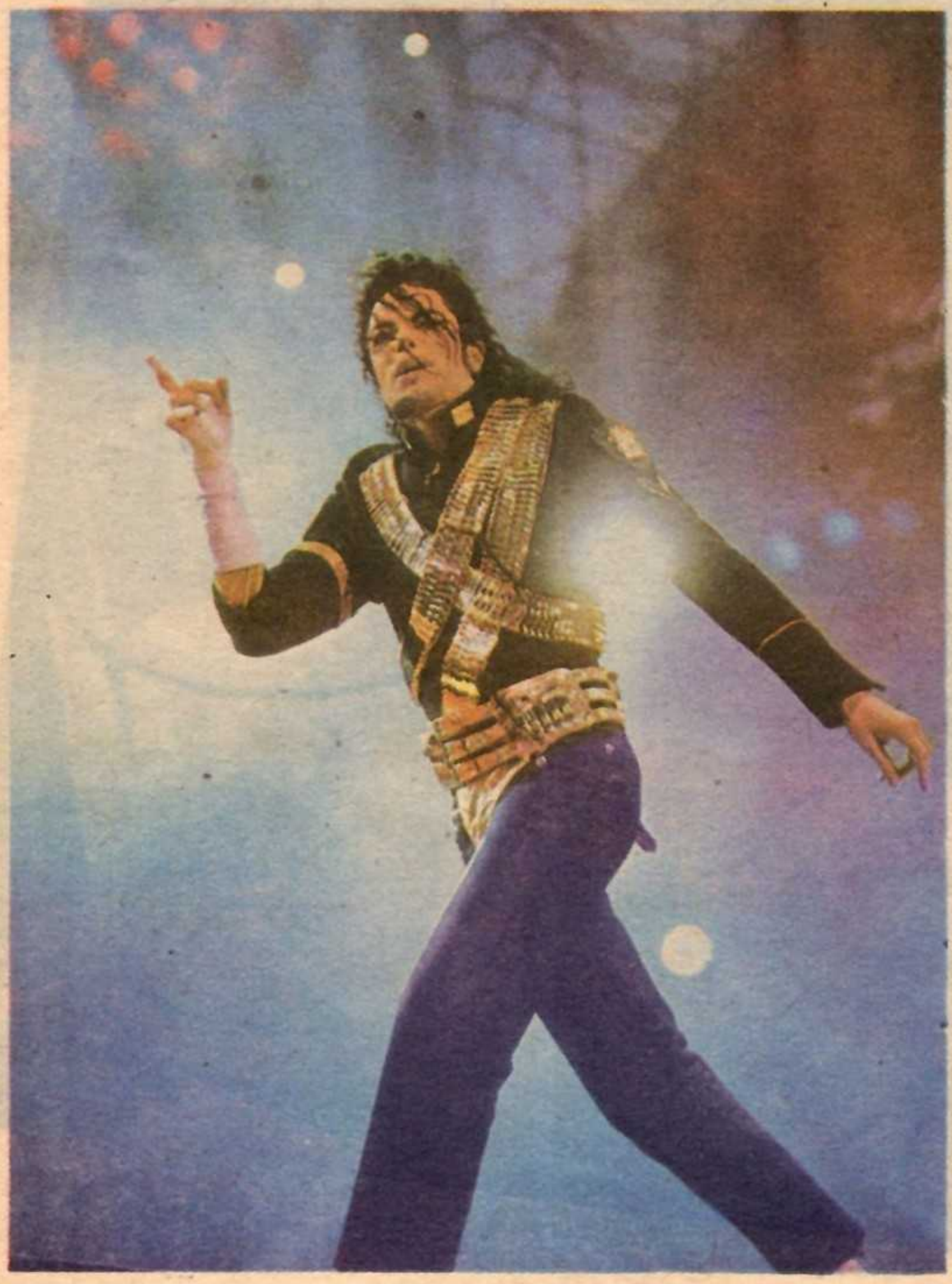

Dangerous Tour 1992 a trecut şi pe la Bucureşti

Sub acest titlu mi-am propus (să vedem dacă voi reuşi...) să vă prezint "o dare de seamă" privind anul muzical 1992. Cititorii fideli Music Box-ului au observat, desigur, că n-am prea scris în cadrul rubricii noastre săptămînale despre activitatea muzicală de la noi, principalul motiv fiind acela că există suficiente publicaţii care oferă spaţii ample pop-rock-ului românesc (o bilă albă revistei domnului Partoş...). Pentru "a drege busuiocul" m-am gîndit să punctez principalele evenimente, pe plan intern, ale anului recent încheiat. Aşteptat, cu nerăbdare de toată "suflarea", festivalul Bucureşti (aflat la a doua ediţie) a dezamăgit multă lume, piesele prezentate în concurs fiind "slăbuţe" iar interpreţii (cei străini, în special) s-au dovedit mediocri. De recitaluri nu mai vorbesc... După numai o lună începea, la Braşov, noua serie a Cerbului de Aur, festivalul revenind, cu brio, în familia europeană a marilor manifestări ale genului! Totul a fost O.K.: prezentarea, recitalurile (remarcabili Ricky Dandel şi Johnny Logan) iar cîştigătoarea trofeului, micuţa Trie Utami, extraordinară! Nu se stinseseră ecourile Cerbului de Aur cînd, pe litoral, bătea gongul de debut ale ediţiei din acest an a festivalului de la Mamaia destinat muzicii uşoare româneşti, manifestare care, fără a străluci, a avut un bun nivel calitativ. Septembrie a fost luna rock-ului, Arenele Romane din Bucureşti găzduind Fest.Rock '92 unde, pe lîngă trupe autohtone, mai mult sau mai puţin consacrate, au participat şi două nume mari din rock-ul mondial: Uriah Heep şi Ian Gillan (cu "Band"-ul său...) dar cel mai mult mi-a plăcut Irisul nostru!

Joi, 1 octombrie: mare show mare pe Stadionul Naţional, concertul "regelui muzicii pop", Michael Jackson! S-a gîndit cineva, vreodată, că-l vom putea vedea pe Michael, live, la Bucureşti? Mulţumim, domnule Marcel Avram!

Din punctul de vedere al apariţiilor discografice situaţia nu este grozavă, din

music box

ANULUI 1992

LP-urile lansate în 1992 le-am reţinut doar pe cele semnate de Nicu Alifantis, Octave, Alexandru Andrieş şi Sorin Chifiriuc. Cam puţine... Ca o concluzie v-aş putea spune că, în sfîrşit!, lucrurile au început să se mişte în pop-rock-ul nostru şi, cu siguranţă, vom putea ieşi, cu succes, în Europa (n-am mai folosit expresia cu "intratul"...).

Pînă atunci, vă invit într-o călătorie (un adevărat "Joyride") în lumea agitată a show-business-ului mondial şi vom traversa universul sonor, de la stînga la dreapta (calm, nu-i nici o aluzie politică...), altfel spus, de la soul şi funk la disco şi pop, de la rap şi hip-hop la techno şi house ajungînd, în final, la hard-rock şi heavy-metal (îi rog pe fanii stilurilor thrash, speed sau death să nu-mi poarte pică...)

Are you ready? *Funk*-ul a avut un an de excepţie, de "vină" fiind *Shanice* (cu *Inner Child*. Shanice Lorraine Wilson, 14.5.1973 - Pittsburgh, este descoperirea celebrei case de discuri americane Motown, ai cărei producători şi-au dat seama că această voce, de cinci octave, se poate alătura, cu brio, celorlalte două aflate în "proprietatea" firmei lor. Mă refer la Whitney Houston şi la Mariah Carey... sper că n-aţi uitat melodia *I Love Your Smile* care a dominat, la începutul lui 1992, clasamentul Hot 100 Singles din Billboard...), *En Vogue* (cu *Funky Divas* cvartetul feminin de peste Atlantic confirmîndu-şi clasa, iar primul extras pe single *My Lovin'-You Never Gonna Get It* a repetat "isprava" piesei lor de debut, *Hold On*, aceea de a fi Number ONE în Billboard!), *Prince* (ca de obicei, Roger Nelson este prezent cu producţii de calitate, trupa sa, *The New Power Generation*, secondîndu-l "de minune". Anul trecut Prince ne-a oferit două LP-uri de funk-soul, *Diamonds and Pearls*, piesa omonimă a fost Number One în Billboard, şi *Love Symbol*, cu al său obsesiv *My Name Is Prince*, de-a dreptul hipnotic...), numele cu care voi încheia "clasa" funk este, aţi ghicit!, al frumoasei *Mariah Carey*, fericita posesoare a unei voci de şapte octave, "moştenire" de familie (mama ei este cîntăreaţă de operă...). *MTV Unplugged* (aţi aflat din revista noastră ce

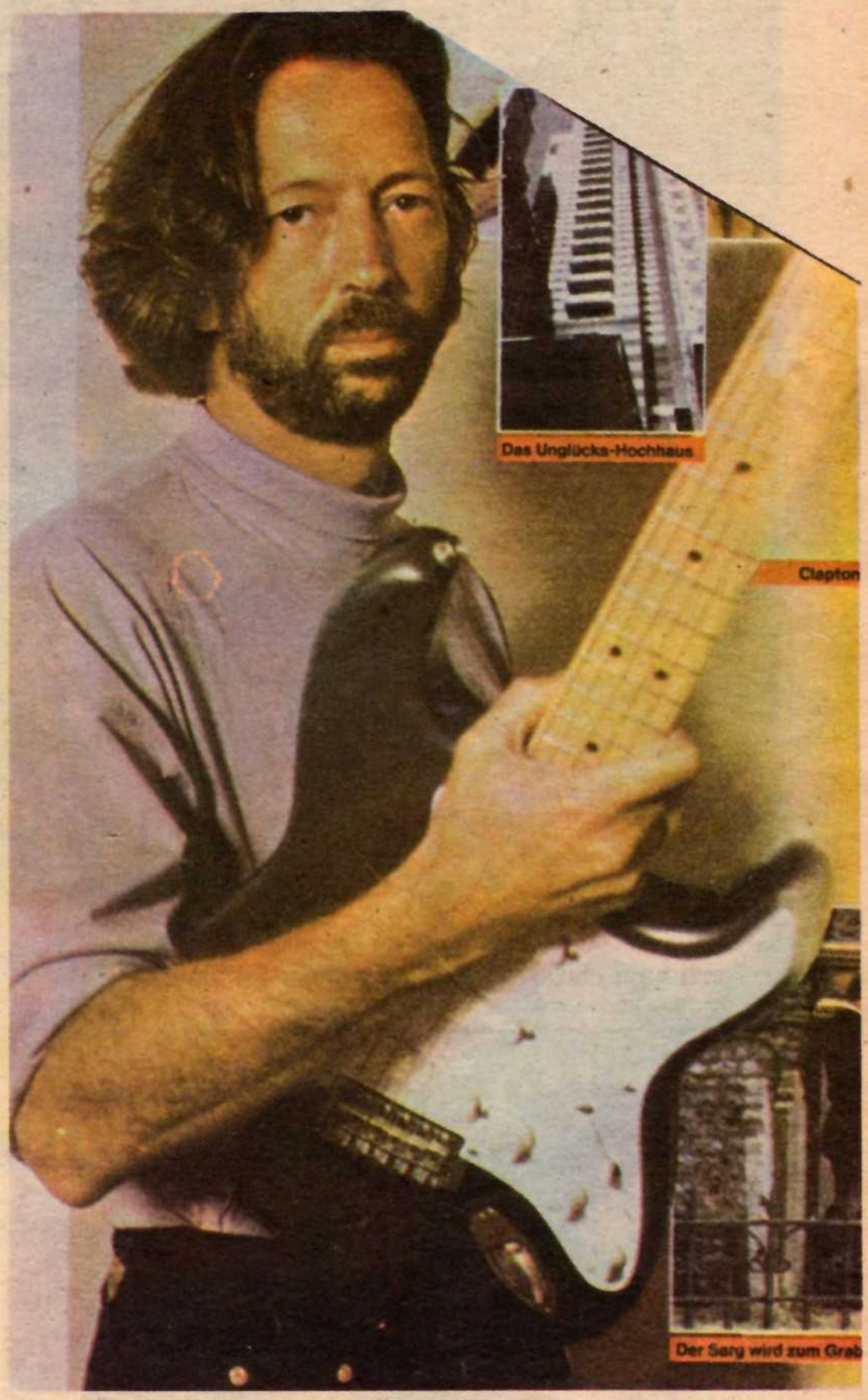

Cu soundtrack-ul RUSII şi cu "It's probably me" (din Armă mortală 3), Mister Guitar rămîne în prima linie

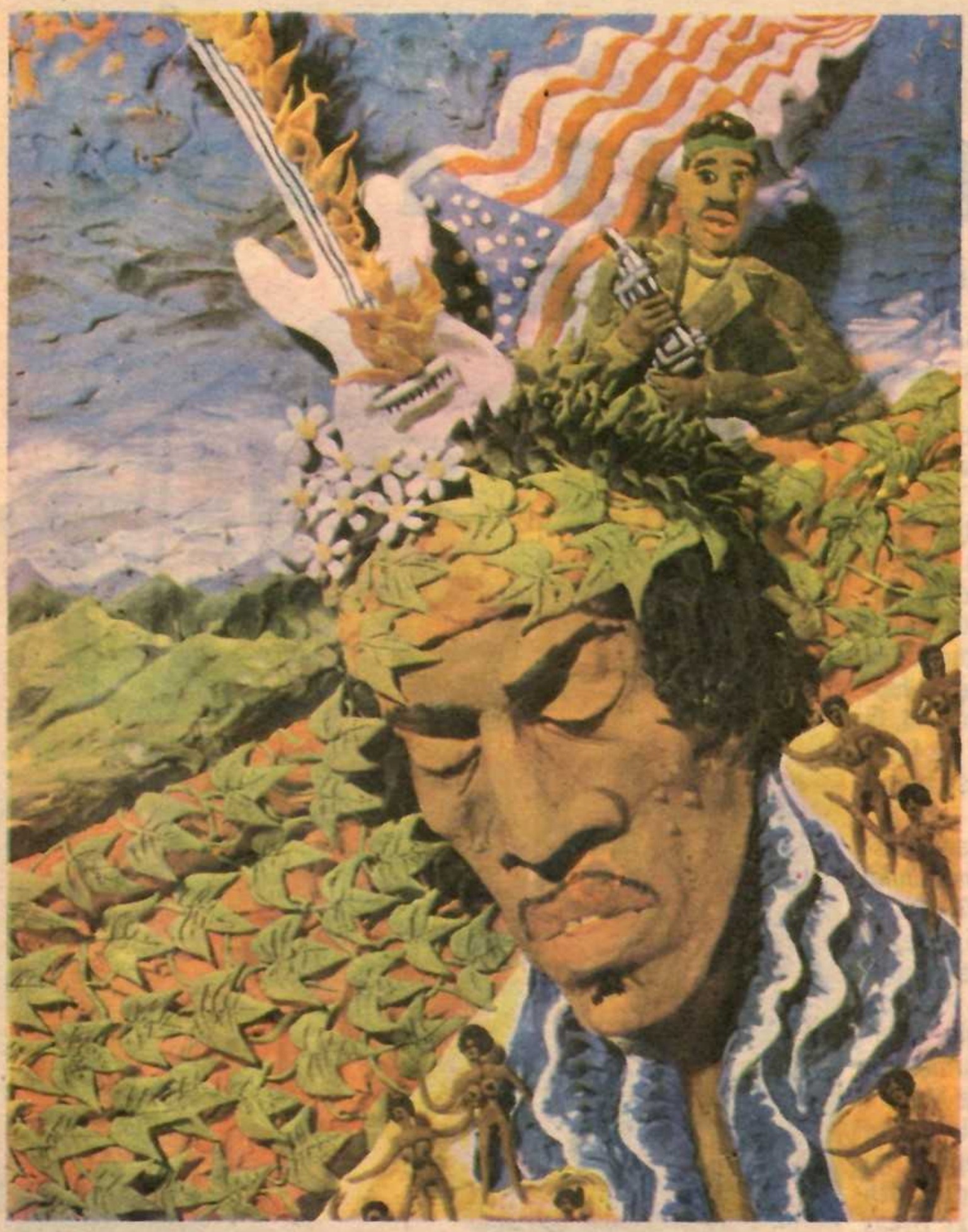

În 1992 ar fi împlinit 50 de ani. Unul dintre cei mai buni chitarişti ai lumii a murit în urmă cu 22 de ani.

Mariah Carey

înseamnă acest termen...), apărea în iulie '92 şi a surprins pe mulţi cu excelentul remake al vechiului hit semnat Jackson Five, *I'll Be There*. Să precizez că şi această piesă a fost Number One? Cum doriţi... Nu pot intra în perimetrul rezervat muzicii disco şi pop fără a-mi exprima regretul, întorcîndu-mă la funk, că *Stevie Wonder* şi, mai ales, *James Brown* nu ne-au oferit nimic nou... Schimbăm, deci, ritmul (şi continentul...) revenind în Europa pentru a ne reîntîlni cu trio-ul britanic *Richt Said Fred* şi cu incredibilul lor LP *Up* (Number One în Anglia) ale cărui extrase pe single au pulverizat topurile (mă refer la *I'm Too Sexy* şi la *Deeply Dippy)* după care vom "asculta" ceva mai liniştit, compilaţia fostului membru al grupului The Commodores, *Lionel Richie*, intitulată *Back To Front* (acest LP a fost Number One în revista New Musical Expres dar, paradoxal, America l-a respins! ciudat...) Dangerous-ul lui *Michael Jackson* îşi merită locul la această categorie. *The King Of Pop Music* reconfirmîndu-şi (mai era, oare, nevoie?) valoarea, lungul turneu mondial arătîndu-ni-l pe Michael într-o formă de vîrf (ne-am convins pe 1 octombrie...) şi nu putem decît să regretăm faptul că albumele sale apar la intervale atît de mari... Puteţi spune orice dar eu consider că cel mai bun disc al anului 1992, la clasa disco-pop, este cel al duetului *Erasure*, intitulat *ABBA-esque!* Unii colegi într-ale scrisului pe teme muzicale i-au trecut pe *Vince Clark* şi pe *Andy Bell* la alte stiluri dar, îndrăznesc să spun Erasure aici îşi are locul! Am oferit "bile albe" albumelor gen "Greatest Hits" aparţinînd lui *Neil Diamond, Kylie Minogue, Belinda Carlisle, Boy George şi Gloria Estefan*. Mărturisesc, sincer, că am fost dezamăgit de noile producţii semnate *Sandra (Close To Seven,* acceptabil dar aşteptam mai mult...), *Chris de*

Burgh (Power Of Ten, se putea mai bine...), *Kim Wilde (Love Is*, monoton) dar "durerea" a venit de unde mă aşteptam cel mai puţin, din partea frumoaselor membre ale trio-ului american *Wilson Phillips* care au dat chix cu albumul *Shadows And Light!!!*

Puţină mişcare prinde bine, nu-i aşa? Să lăsăm supărarea pricinuită de cei de mai sus şi să "ţopăim" cu cei doi puşti ascunşi sub pseudonimul *Kris Kross*, al căror album (n.n. *Totally Krossed Out)* a rivalizat, toată vara lui '92, cu LP-ul *Mack Daddy* al mult mai experimentatului *Sir Mix-A-Lot*, cele două albume fiind Number One în topul american, acelaşi lucru întîmplîndu-se şi cu primele extrase pe single de pe aceste LP-uri, *Jump şi Baby Got Back*. Totuşi, liderul acestei categorii este *Naughty By Nature*, grup care a combinat, în varianta optimă, rap-ul şi hip-*hop*-ul nord-american, oferind un melanj accesibil tuturor... Decepţii: absenţa discurilor celor doi mari rivali, *Hammer* şi *Vanilla Ice*. Să sperăm că 1993 va rezolva "problema"... Ah, să nu uit: Europa este prezentă şi ea cu două LP-uri de marcă, semnate de *Snap (The Madman's Return) şi Dr. Alban (One Love)*. Putem ieşi în lume cu ele, nu-i aşa?

Am ajuns pe un teritoriu exclusiv european, cel al techno-pop-ului şi al house-ului (cu toate "derivaţiile" sale) unde lidere au fost, indiscutabil, duetele mixte *2Unlimited* (olandez) şi U96 (german) ale căror albume *(Get Ready* şi *Das Boot)* n-au avut, practic, adversari pe măsură! Cred şi eu, cu superhituri ca *Twilight Zone, Workaholic, Das Boot* sau *I Wanna Be A Kennedy* nici nu se putea altfel...

Rămînem în Europa, mai precis, în Insula britanică, pentru a remarca anul foarte bun avut de Genesis, *The Cure (Wish* - cel mai bun album punk al anului 1992). *Elton John* şi, mai ales, de *Def Leppard*, autorii unui spectaculos comeback, materializat prin LP-ul *Adrenalize!* Acum îi vom lăsa pe englezi să asculte *Let's Get Rocked*, iar noi ne vom delecta cu heavy-metal-ul "Made in USA"... *Guns N'Roses* continuă linia

Roxette

Madonna

Genesis

Hammer

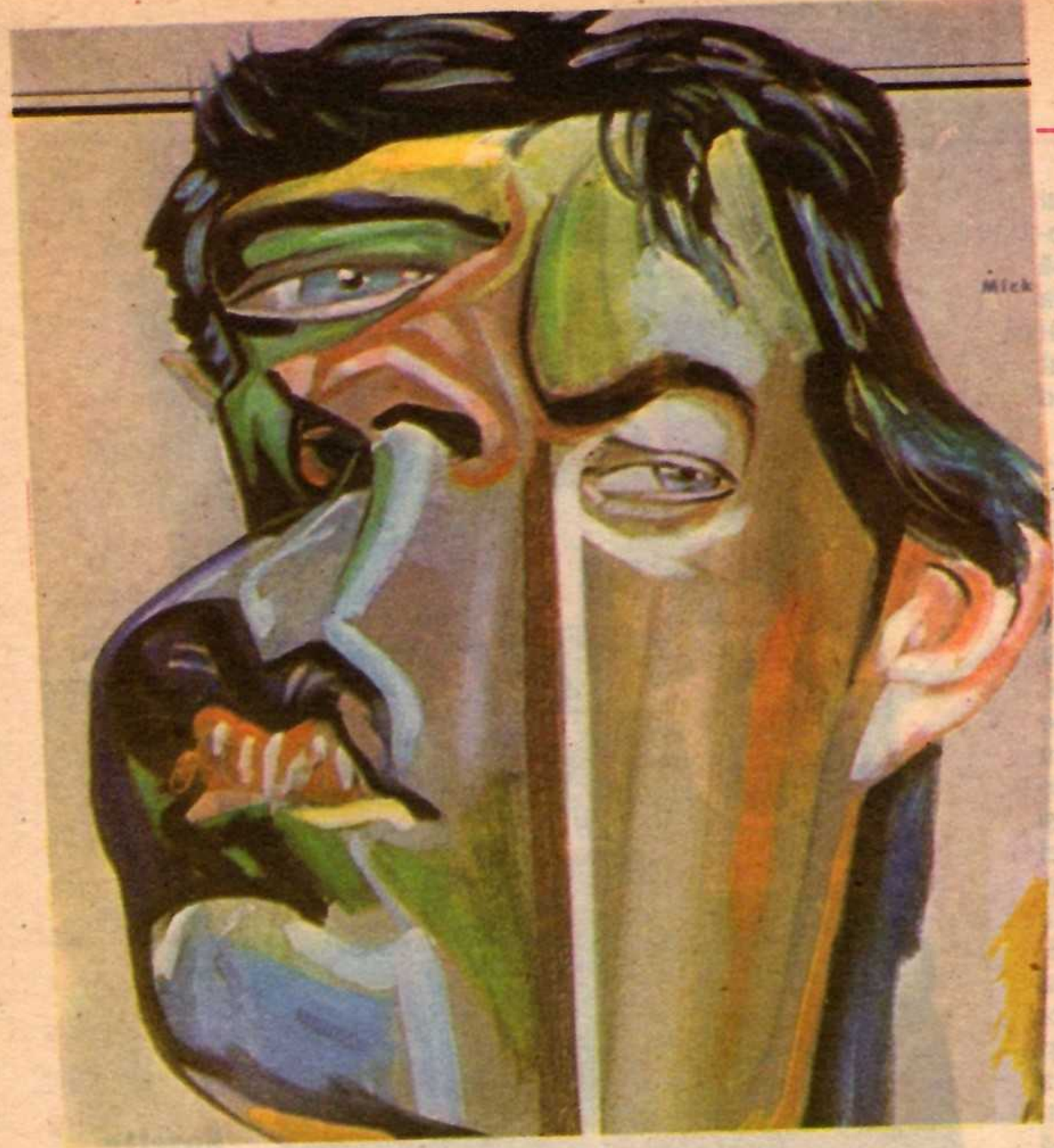

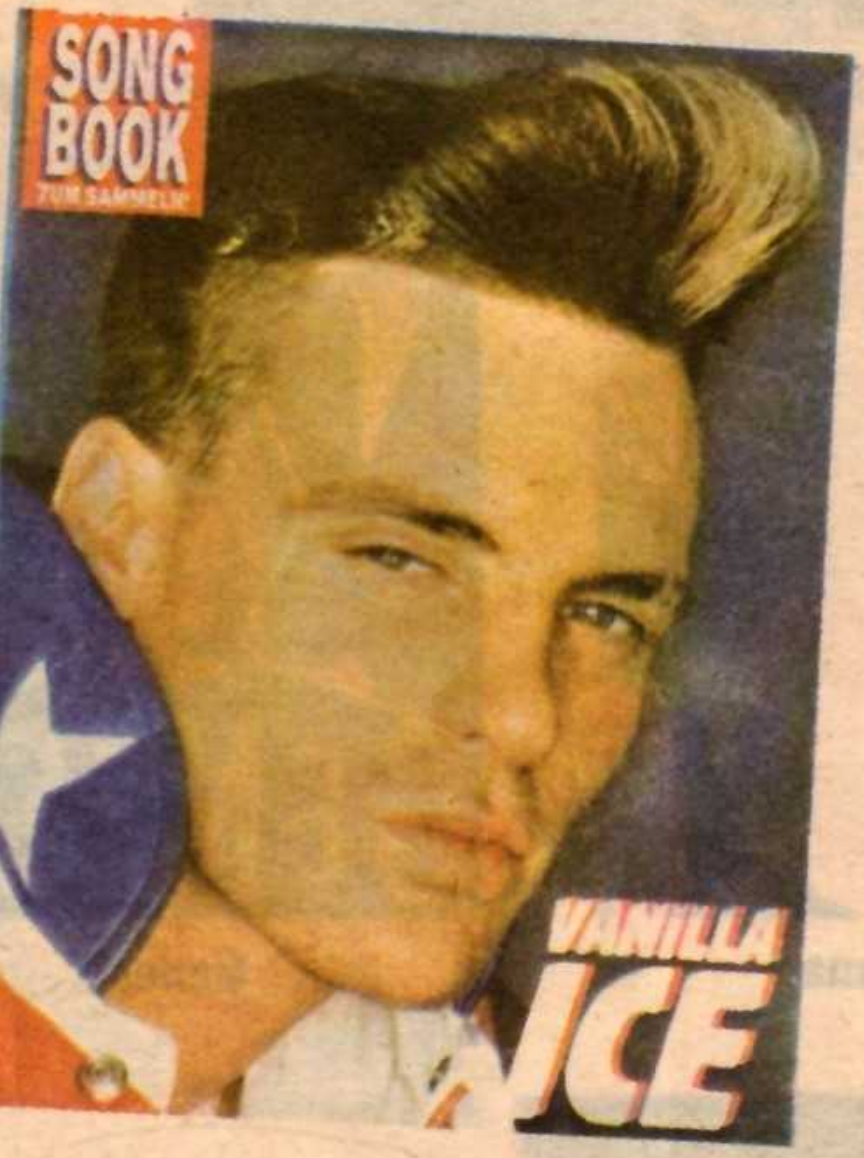

Vanilla Ice

Doi monştri ai show-biz-ului; Unul cîntă de peste 25 de ani: Mick Jagger, bossul Rolling Stone, celălalt dacă are 25 de ani, Vanilla Ice.

ascendentă începută în septembrie '91 (data apariţiei albumului dublu *Use Your Illusion*, cu un tiraj iniţial de patru milioane de exemplare, al doilea din toate timpurile!), *Metallica* nu ne-a oferit nimic nou dar s-a menţinut, prin concerte, în prim plan (păcat de incidentul din Canada...), iar teribilii *Nirvana* au ajuns, în sfîrşit!, Number One cu amestecul lor de heavy-metal şi punk, intitulat *Nevermind* (grozav acel *Smells Like Teen Spirit*, nu-i aşa?)... Dintre apariţiile discografice, în 1992, ale acestei categorii am reţinut noile producţii semnate de *Kiss (Revenge)*, *The Black Crowes (Southern Harmony And Musical Companion)*. *ZZ Top (Greatest Hits)*. Bărboşii nu se lasă...). *Motorhead (March Or Die)*, *Faith No More (Angel Dust)* şi *Bon Jovi (Keep The Faith)*. O menţiune specială pentru albumul *Live* al veteranilor de la *AC/DC*... Decepţii: *Iron Maiden (Fear Of The Dark)* şi, parţial, *Extreme* (cu *Three Sides To Every Story)*.

Cam aceasta ar fi retrospectiva muzicală a anului 1992... Fireşte, ea este, mai mult sau mai puţin, subiectivă şi, bineînţeles, are şi omisiuni, inerente unei astfel de întreprinderi... Călătoria noastră se apropie de punctul terminus şi ce melodie credeţi că se potriveşte, cel mai bine, acestui moment? Da, aveţi dreptate, vom "asculta" piesa care a pus un nou record de staţionare pe prima poziţie în Billboard în anul recent încheiat, extrasul pe single din soundtrack-ul *Boomerang*, slow-ul *End Of The Road*, interpretat de *Boyz II Men*... ✍

Marian Minculescu

CINEMA • SEX • GELOZIE

Fără îndoială, să-ţi împarţi viaţa cu un star nu e uşor! Mai ales cînd e o persoană seducătoare şi i se cere să interpreteze scene de dragoste, în compania altor parteneri. Gelozia izbucneşte cu furie, iar viaţa de toate zilele devine un infern. O mărturisesc toţi cei care au trecut prin asemenea situaţii. Iată cîteva dintre aceste cupluri devastate de iubire şi gelozie.

BRUCE WILLIS ŞI DEMI MOORE ÎN GELOZIE ETERNĂ

"Bruce a devenit de-a dreptul nebun" mărturisea Demi Moore după ce interpretase rolul din "Ghost" în 1989. În timpul realizării filmului, soţia lui Bruce, care juca un rol alături de Patrick Swayze, a fost nevoită să întrerupă turnarea. Turbat de gelozie, Bruce venea în fiecare zi pe platoul de filmare pentru a-şi supraveghea tînăra soţie. O tîra alături de el şi pe Rumer, fiica lor în vîrstă de un an pe atunci. Mai tîrziu, Bruce a acceptat un rol derizoriu în "Pensées mortelles", numai pentru a putea să o supravegheze din nou, mai de aproape, pe Demi al cărei partener în film era Peter Gallagher. La rîndul său, Demi era la fel de geloasă. Cînd a aflat că soţul său va face un rol alături de seducătoarea Maruschka Detmers, a pornit o luptă pe viaţă şi pe moarte ca rolul feminin să fie atribuit prietenei sale Andie MacDowell, în care avea deplină încredere.

MADONNA ŞI SEAN PENN, SINGURA EI IUBIRE...

Încă de la început, căsătoria lor nu a fost deloc relaxantă. Cele două sex-simboluri, Madonna şi Sean Penn, au trăit o experienţă comună timp de patru ani în care nu au încetat nici o clipă să-şi devasteze reciproc sufletele. *"Sean se purta foarte protector faţă de mine"*, îşi aminteşte Madonna. *"Îmi spunea: nu e posibil să te îmbraci cu rochia asta, este complet transparentă"*. Dar aceste interdicţii n-au avut niciodată vreun efect asupra faimoasei cîntăreţe, tentată, dimpotrivă, să multiplice manierele sale provocatoare şi să adune în jurul său admiratori care îi produceau o adevărată stare de nebunie soţului său. În cele din urmă s-a produs ruptura. Madonna părea să nu cunoască sentimentul ucigător al geloziei. Dar iată că într-o bună zi a aflat de legătura ex-soţului său cu Robin Wright şi a cuprins-o disperarea. Nimic nu putea să o facă să sufere mai mult decît imaginea sărutului dintre Sean Penn şi Robin Wright din "Les anges de la nuit". Au trecut ani de la sfîrşitul căsătoriei lor, dar Madonna are curajul să spună şi acum: *"Sean rămîne singura mea iubire"*.

NASTASSJA KINSKI A PĂRĂSIT "COLIVIA DE AUR"

Căsătoria Nastassjei Kinski cu Ibrahim Moussa a durat opt ani. Opt ani chinuitori, sfîşiaţi de iubire şi gelozie. Insuportabili, pînă la urmă. Producătorul egiptean nu putea să înţeleagă obligaţiile profesionale, uneori neplăcute, ale soţiei sale care, la rîndul ei suferea că nu avea libertate deplină în interpretarea rolurilor ce i se propuneau. *"Pentru a depăşi desele crize în care ne aflam, aduceam în prim plan iubirea care ne unea şi pe cei doi copii ai noştri"*, mărturiseşte Nastassja. Dar, la un moment dat, chiar şi acest liant, solid în aparenţă, a cedat. *"Ceea ce ne-a despărţit de fapt a fost, după mine, diferenţa de educaţie şi de caracter"*, spune Nastassja. Mult mai în vîrstă decît soţia sa, Ibrahim avea într-adevăr o altă educaţie: îi repugna să-şi vadă soţia dezbrăcată pentru public, *"de parcă ar fi fost într-un harem"*. Nastassja a sfîrşit prin a sparge colivia de aur în care a stat o vreme închisă.

KIM BASSINGER :
Infidelitatea este pentru mine o vocaţie

În 1980, cînd a luat-o de soţie pe Kim Bassinger, Ron Britton n-avea să bănuiască destinul de bombă sexuală al partenerei sale. Ex-macheor de cinema, Ron s-a reconvertit după căsătorie în pictor şi a visat la o viaţă liniştită alături de aleasa inimii sale. Cuplul a cunoscut cîteva luni de fericire. Trăiau departe de lume, într-o casă retrasă, înconjuraţi de zece cîini şi şapte pisici. Pentru Kim, stilul acesta de viaţă a devenit repede monoton; ea dorea să-şi facă un nume. Primul pas: a pozat goală pentru "Play-Boy". Remarcată de Sean Connery, ea a devenit un fel de James Bond-girl, asta înainte de a interpreta rolul atît de acid din "9 săptămîni 1/2", alături de Mickey Rourke. După fulminantul succes repurtat de Kim, viaţa a devenit un calvar pentru Ron. Rolurile în care soţia sa apărea dezbrăcată îi otrăveau fiecare clipă. Devenise bănuitor, cu şi fără motiv. Poate mai mult cu motiv, după cum recunoaşte şi ex-soţia lui care nu se dă înapoi să declare: *"infidelitatea este pentru mine o vocaţie"*. Cît priveşte divorţul... Citiţi pagina următoare.

JOHN McENROE şi TATUM O'NEAL,
ÎN CEASUL REVENIRII SPRE FILM

Timp de opt ani, singurul rol interpretat de Tatum O'Neal a fost cel de soţie şi mamă. Irascibilul său soţ, John McEnroe nu suporta ca soţia lui să stea vreun moment departe de el şi mai ales în turnee. Aşa că, de la 20 de ani, tînăra femeie a întrerupt cariera sa cinematografică, destul de promiţătoare pe atunci, pentru a se consacra vieţii de familie. Cînd s-a născut primul lor copil, McEnroe urma să participe la turneul de la Flushing Meadow. *"În nici un caz nu-mi voi lăsa nevasta şi copilul departe. Îi voi lua cu mine, altfel nu mă duc!"* După un timp s-a născut cel de-al doilea copil al lor. Dar John McEnroe încă îşi făcea planuri: *"Voi părăsi tenisul cînd se va naşte cel de-al treilea copil al meu. Am chef să mă ocup în exclusivitate de viaţa de familie, de copii în special. Atunci Tatum îşi va putea relua cariera de actriţă"*. Tatum i-a dăruit lui John cel de-al treilea copil şi n-a uitat afirmaţiile făcute cîndva de soţul său. S-a îndreptat deci spre studiourile de la Hollywood pentru filmul "Little Roses". John a acceptat cu o singură condiţie: să nu existe vreo scenă de dragoste....

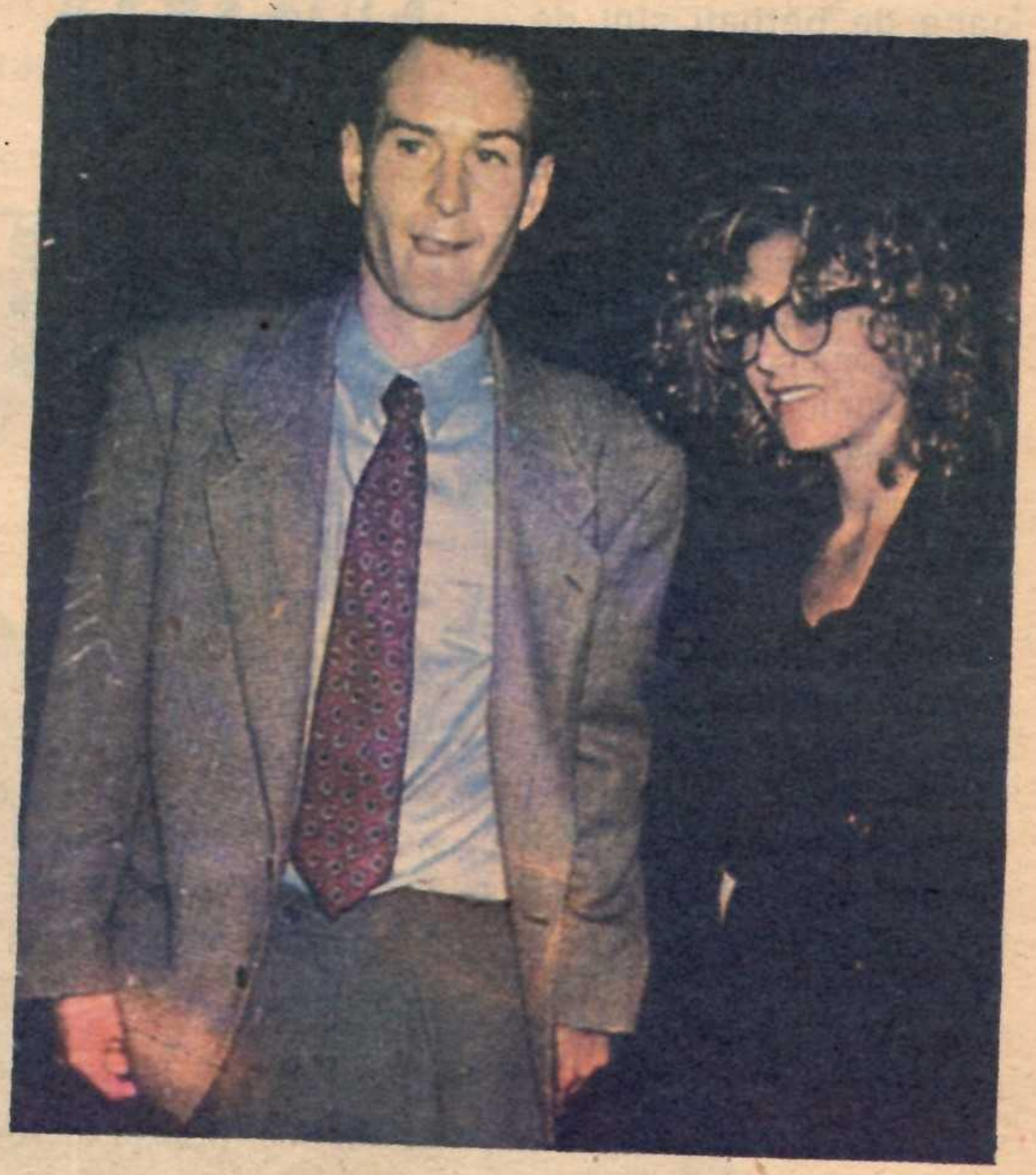

Aurora Popescu

KIM BASINGER- "OTRAVA BLONDĂ"

UN DIVORȚ DE 10 MILIOANE DOLARI

Nu, dragi cititori, titulatura de mai sus nu-mi aparţine, ea fiind dată actriţei de către ziarişti de peste ocean... Sînii şi picioarele ei sînt daruri generoase ale naturii, iar dacă vom adăuga părul blond, pielea "dulce ca mierea" şi buzele senzuale vom avea întruchiparea păcatului, purtînd numele Kim Basinger (născută la 8 decembrie 1953).

"Sînt una din cele mai frumoase trei actriţe ale lumii", spune ea despre sine, şi milioane de bărbaţi sînt de aceeaşi părere! În viaţa particulară, Kim este o fată obişnuită, cu părul strîns în coadă de cal, îmbrăcată cu blugi vechi şi cu un pulover rupt. "Sexy sînt doar în faţa aparatului de filmat", spune ea, dar dacă pătrundem în viaţa ei personală, vom descoperi că este plină cu multe aventuri amoroase. Sean Connery, cu care a filmat în 1983 "Niciodată să nu spui nu", încă mai poartă amintirea plăcută a pasionalei Kim; cu Mickey Roorke, în 1986, repetă fierbinţile scene din "Nouă săptămîni jumate", în 1988 Michael Keaton, partenerul ei din "Batman", a fost atît de vrăjit de Kim încît a divorţat din cauza ei.

În acelaşi timp, Kim era foarte apropiată şi de John Peters, producătorul aceluiaşi film. Această relaţie s-a încheiat cu distrugerea căsniciei ei. Zece ani i-au trebuit lui Kim ca să ajungă la cariera visată, a trecut, mai întîi, prin concursul Miss Georgia, a devenit apoi un cunoscut fotomodel al firmei Ford şi, în fine, porţile Hollywood-ului i s-au deschis. Dorinţa de fericire conjugală nu i s-a împlinit cu toate că, acum zece ani, era pe cale de a reuşi cînd l-a cunoscut, pe o plajă din Maliby, pe Ron Breton cu care, după numai două luni, s-a măritat: "se purta cu mine de parcă aş fi fost un copil şi asta îmi plăcea", îşi aminteşte Kim. Cu toate că după nuntă Ron şi-a părăsit serviciul, fiind întreţinut în întregime de Kim, ea l-a iubit foarte mult, jucînd rolul unei bune gospodine (pare incredibil, nu-i aşa?) şi aşteptînd cu nerăbdare un copil. Dar el n-a venit. A venit, în schimb, divorţul, Kim fiind cea care a pierdut, trebuind să-i dea lui Ron locuinţa şi zece milioane de dolari! "Dacă nu îmi plăteşti voi povesti presei toate aventurile tale", o teroriza el...

De atunci Kim a trecut prin multe, ultima ei pasiune fiind cîntăreţul de culoare (!) Prince. Cu el participă la un spectacol pe scena unui... cavou! Acest show a provocat un mare scandal în America, presa de peste ocean scriind că "cel mai frumos trup alb al Americii s-a oferit cîntăreţului negru Prince". De atunci Prince şi-a pierdut magia sa neagră, iar Kim este în pericol de a fi îndepărtată din show-business-ul american. Se pare că, de atunci, Kim are probleme cu alcoolul. Păcat...

Marian Minculescu

O CLIPĂ DE UMOR CU BRUCE WILLIS

La chestionarul intitulat "Care vă sînt preferinţele?", o publicaţie americană a obţinut opiniile reputatului actor american Bruce Willis.

- *Ce culoare vă place cel mai mult?*
- Orice, numai să nu iasă urît.
- *Ce copac preferaţi?*
- Orice copac care dă fructe oprite.
- *Ce tip de frumuseţe apreciaţi?*
- A subsemnatului.
- *Care sînt pictorii pe care-i admiraţi?*
- Zugravii de firme.
- *Ce-aţi vrea să citiţi, dacă aţi avea la dispoziţie o singură oră?*
- Carnetul de cecuri al lui Ross Perot.
- *Ce trăsătură de caracter admiraţi mai mult la bărbaţi?*
- Cea mai nobilă formă de canibalism - dragostea de aproapele tău.
- *Dar la femei?*
- Dragostea pentru semenul ei.
- *Care vă este deviza?*
- Fii virtuos şi vei fi excentric.

NICIODATĂ TOTUL

"SÎNT FIICA LUI MARILYN MONROE ŞI JOHN FITZGERALD KENNEDY..."

Afirmă la Buenos Aires Lilian Kennedy, în vîrstă de 32 de ani. La 30 de ani de la moartea celei ce avea să fie supranumită un sexsimbol al Americii iată că în capitala Argentinei îşi face apariţia aşa-zisa "copie" a celebrei Marilyn. Cît despre asemănarea celor două există o singură apreciere: ca două picături de apă...

În baza afirmaţiilor referitoare la genealogia sa, Lilian a pus la dispoziţia ziariştilor un document în care mama sa declarase în faţa notarului că tatăl copilului este John Fitzgerald Kennedy. În temeiul acestei afirmaţii, Lilian a solicitat tribunalului dreptul de a purta numele fostului preşedinte al SUA. Un celebru avocat din Buenos Aires şi-a dat acordul să apere cauza. În prealabil el s-a adresat însă unui psihanalist...

Lilian, care are la activ o carieră de model, cîntăreaţă şi pictoriţă a apărut în faţa camerelor de televiziune argentiniene. Femeia cu piele de culoare albă şi păr blond neobişnuit pentru o latino-americană a răspuns cu mult nerv întrebărilor ziariştilor. Ea a recunoscut că nu are un serviciu permanent, dar nici nu duce lipsă de bani, iar logodnicul ei este italian. A mai arătat şi că nu-şi va precupeţi nici un efort pînă cînd nu va convinge întreaga lume că este cu adevărat fiica celebrilor Marilyn şi J.F. Kennedy.

DESPRE M. M.

PENTRU 5 ZILE SOȚUL CELEBREI MARILYN MONROE

S-ar părea că despre Marilyn Monroe ştim aproape totul. Dar la 30 de ani de la moartea vedetei a ieşit la iveală că în afara nereuşitelor căsătorii cu James Dougherty, Joe di Maggio, Arthur Miller şi a idilelor cu Ives Montand şi fraţii Kennedy, în viaţa lui Marilyn Monroe a mai existat cineva...

Fericitul pe care Marilyn l-a învăluit cu dragostea ei fierbinte nu a fost nimeni altul decît Bob Slatzer. Aflată la începutul carierei sale, M.M. îl cunoscuse în septembrie 1952 în studiourile cinematografice Twenty Century Fox. Avea pe atunci 26 de ani şi se îndrăgostise de acest brunet chipeş şi bine făcut.

Adevărata senzaţie o constituie însă faptul încă necunoscut pînă acum că idila Marilyn-Bob s-a încheiat printr-o căsătorie. La începutul lui octombrie 1952, un avocat mexican a oficiat căsătoria nou-veniţilor la Hollywood. M.M. şi Bob au petrecut apoi cinci zile în minunatul orăşel Tijuana.

La întoarcerea la Hollywood tinerii căsătoriţi aveau să se confrunte cu o surpriză neplăcută. Producătorul Darryl Zanuck i-a cerut lui Marilyn să anuleze căsătoria. M.M. tocmai începuse să cîştige popularitate şi nu putea să-i dezamăgească pe milioanele de admiratori ai filmelor ce o aveau protagonistă. Iar căsătoria i-ar fi putut sta în calea carierei. La presiunile producătorului, tinerii căsătoriţi s-au întors la Tijuana şi, în prezenţa unui avocat, au ars certificatul de căsătorie. Bob a rămas însă bun prieten cu M.M. care l-a sunat şi cu două zile înainte de a muri. Iar acum el intenţionează să se căsătorească cu o actriţă mai tînără decît el, Debbie Thompson şi care-i seamănă aidoma lui Marilyn. Şi poate că cei doi vor opta din nou pentru orăşelul Tijuana pentru oficierea căsătoriei...

TOT DESPRE M.M, DAR ÎN CÎTEVA FOTOGRAFII INEDITE

MARILYN MONROE

30 de ani de la moarte. Legenda trăieşte

MONROE

Sean Connery, fostul agent 007 şi Harrison Ford, actualul aventurier din Indiana Jones, într-un film-avertisment "Ultima cruciadă"

DIN VIAŢA STARURILOR...

Regizorul de video-clipuri Macher Dolezal cu solistul formaţiei Queen, Freddie Mercury, cu puţin timp înainte de moartea sa. Suferinţa i se citea pe faţă, dar spectacolul merge înainte...

VĂ PLACE AL PACINO? NOUĂ NE PLACE MICHELLE PFEIFFER

Frankie (Michelle Pfeiffer) este ospătăriţă. Decepţionată în iubire, trăieşte o existenţă solitară şi monotonă. Dar iată că în viaţa sa apare Johnny, bucătar de meserie, care se ambiţionează să forţeze uşile ferecate ale inimii lui Frankie.

Pentru realizator, filmul "Frankie şi Johnny" este dedicat femeilor care au încetat să mai creadă în poveşti de iubire şi prinţi fermecători. Era cazul actriţei Michelle Pfeiffer. Nu mai spera nimic în viaţa personală sentimentală, ca şi în film. Dar iată că a venit acest film. Şi a apărut Al Pacino. Inima sa e cuprinsă de pasiune.

La 18 ani, Michelle Pfeiffer era casieră. După ce a cîştigat un concurs de frumuseţe, a devenit actriţă. Ani la rînd, interpretează roluri în care este îndrăgostită nebuneşte de partenerii săi. Dar asta se întîmpla numai în filme. Iubirea adevărată nu-i dădea rendez-vous... Prin muncă neobosită şi talent, Michelle Pfeiffer a devenit însă un star. Gloria a îmbătat-o de multe ori, dar iubirea... În sfîrşit, a venit vara trecută. Al Pacino a îmbrăţişat-o pe platou şi de-atunci n-a mai plecat de lîngă ea. Nici în film, nici în viaţă. Michelle Pfeiffer crede acum în poveştile cu zîne şi feţi-frumoşi. ✍

Aurora Popescu

MONOPOLI - UN FAN AL LUI ELVIS PRESLEY

Poartă părul exact ca Elvis Presley, foloseşte chitara după modelul idolului său şi ca să-şi materializeze şi în mai mare măsură admiraţia pentru "regele rock-ului" şi-a construit la Patterson Lake (S.U.A.) o casă absolut asemănătoare cu cea pe care şi-o construise faimosul cîntăreţ la Memphis în 1957 şi botezată "Graceland", în onoarea mamei sale Grace. Prin toate aceste acţiuni, Shane Monopoli şi-a dovedit cu prisosinţă calitatea de "fan" nr. 1 al lui Elvis Presley.

Casa-copie pe care şi-a construit-o este locuită de Monopoli împreună cu soţia şi trei copii. În vîrstă de 43 de ani, Monopoli este de profesie fotograf şi posedă un studio profesional bine apreciat de specialişti. Din fragedă tinereţe, el a devenit un mare admirator al lui Elvis, pasiune care nu l-a părăsit niciodată, nici măcar după moartea lui Presley. Acasă, Monopoli posedă poate una dintre cele mai complete colecţii cu muzica interpretată de Elvis şi mii de reviste şi fotografii cu idolul său, realizate chiar de el. Cu o asemenea arhivă fotografică este lesne de înţeles că Shane Monopoli a putut pune la dispoziţia admiratorilor lui Presley un număr imens de fotografii care se caută şi în prezent. Datorită afacerilor sale, care au progresat mereu, Monopoli şi-a putut îndeplini şi visul de a avea o locuinţă identică celei pe care şi-a construit-o Elvis Presley, motiv pentru care şi casa lui a început să fie vizitată de fanaticii "fani" ai neuitatului Elvis. ✍

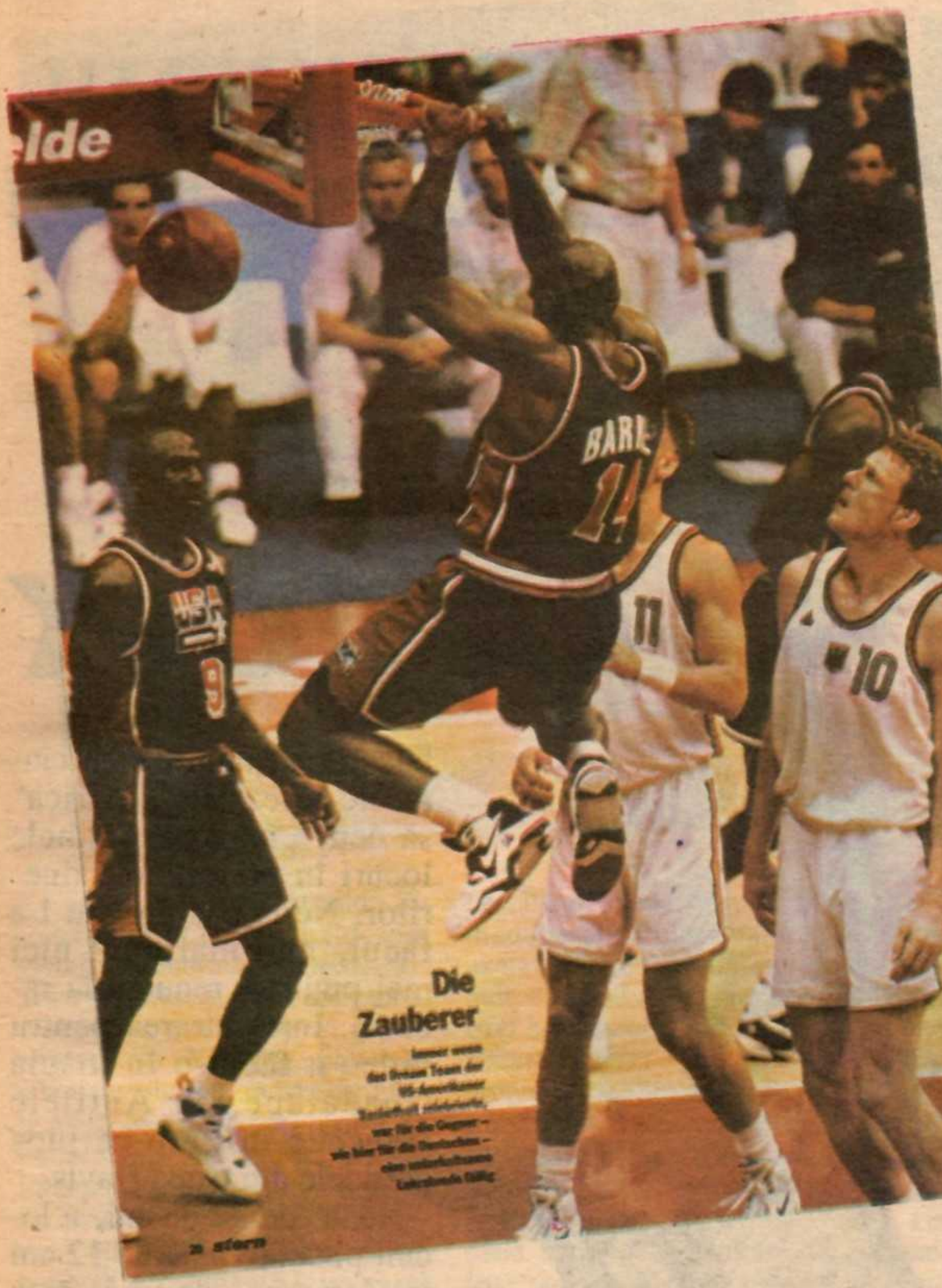

Echipa de vis a baschetului american în acţiune la ultima Olimpiadă

TREI RADIOGRAFII S·P·O·R·T·I·V·E

YANNICK NOAH: DE LA TENIS LA ROCK

Cu un stil care împleteşte rockul cu reggae şi muzica disco, campionul de tenis Yannick Noah a înregistrat un disc care a apărut pe piaţă, purtînd titlul "Black and White". Cel care a fost campion la Roland Garros în 1983 şi căpitan al echipei franceze în Cupa Davis, a avut bucuria ca unul dintre cîntecele sale: "Saga Africa" să ocupe unul din primele locuri în preferinţele tinerilor. Noua pasiune nu l-a făcut, nici mai mult nici mai puţin să renunţe la rachetă. Înregistrarea pentru video a făcut-o în insula Guadalupe, în Antilele franceze în timp ce juca partidele din Cupa Davis.

Noah, de 32 de ani, a locuit pînă la vîrsta de 12 ani în Camerun, de unde este originar. El a fost descoperit pentru tenis de americanul Arthur Ashe. A cîştigat o bursă ca să studieze la vestita şcoală de tenis din Nisa şi puţin după aceea s-a lansat la Roland Garros unde l-a învins pe Matts Wilander. Este căsătorit din martie 1984 cu Cecilia Rhode, model, de origine suedeză şi este tatăl a doi copii Joakin şi Yelena. Unul din cîntecele de pe disc sînt dedicate copiilor săi.

DE LA UN SEX LA ALTUL

La prima vedere, stupidă întrebare! Doar nu-i vorba despre disputa medievală privitoare la... sexul îngerilor şi, cum ştim bine, e de-ajuns să aruncăm o privire pentru a şti că în faţa ochilor se află o femeie sau un bărbat! Atîta doar că în lumea sporturilor de performanţă lucrurile nu sînt întotdeauna atît de simple încît să ne bizuim doar pe ce vedem. Întrucît nu există în toate situaţiile o perfectă concordanţă între sexul "fizic" şi sexul genetic... Bunăoară, la Jocurile Olimpice de la Tokyo, din 1964, controalele efectuate după consumarea probelor olimpice la atletism au permis formularea concluziei stupefiante că 27 la sută dintre medaliatele cu aur au obţinut performanţe în condiţiile în care prezentau o feminitate "insuficientă" şi "neclară". Doi ani mai tîrziu, la campionatele de ski de la Portillo, medaliata cu aur a fost austriaca Erika Schinneggel. Numai că domnişoara Erika a fost nevoită, puţin mai tîrziu, să cedeze medalia şi titlul de campioană următoarei concurente clasate, Marielle Goitschel, în momentul cînd s-a descoperit - şi a fost declarată în mod oficial - că este... domnul Erik Schinneggel! Şi impunătoarele sportive din fosta RDG care, timp de mai bine de două decenii, au recoltat în neştire un sac de medalii şi titluri mondiale, olimpice şi continentale, au fost permanent suspectate că n-ar fi chiar "femei-femei", dar...

Cert este că, începînd din anul 1966, a devenit obligatorie verificarea sexului concurentelor participante la marile competiţii internaţionale. Introdus şi la Jocurile Olimpice, din 1968, doar pentru cazurile "dubioase", controlul sexului a devenit obligatoriu începînd din 1972, dată de la care sportivele care nu se prezintă la această verificare sînt descalificate din oficiu. La început, acest control consta într-o simplă examinare ginecologică. Însă chiar şi aşa, simplu şi banal, examenul ginecologic era greu acceptat şi suportat de către sportive, din punct de vedere psihic şi moral. Reţinerile sînt cu atît mai demne de luat în considerare cu cît în ultimele decenii pe pistele de concurs sînt tot mai numeroase concurentele care abia au intrat în adolescenţă. Pentru eludarea unor astfel de reţineri puternic motivate, începînd cu Jocurile Olimpice din 1968, s-a aplicat la acest gen de verificări ce pot leza propria imagine a sportivelor despre ele însele, un nou test ce poartă numele inventatorului său - "Testul lui Barr". El se bazează pe faptul că toate celulele organismului nostru au, fiecare, cîte 23 perechi de cromozomi, dintre care numai una singură determină sexul. În această pereche femeile au doi cromozomi X iar bărbaţii - un cromozom X şi unul Y. Unul din cei

doi cromozomi X ce determină sexul feminin se prezintă sub forma unui corpuscul ("corpusculul lui Barr") care, în mod normal, nu există la bărbaţi. Practic, nu rămîne decît ca acest corpuscul să fie detectat cu ajutorul microscopului şi astfel sexul genetic să confirme sau nu sexul "fizic". Dar aceste cercetări sînt greoaie şi deseori rezultatele se dovedesc a fi cel puţin discutabile întrucît, în anumite anomalii specifice diferenţierii cromozomiale a sexului, unii bărbaţi pot avea surpriza să afle că au un astfel de corpuscul, iar unele femei - aceeaşi neplăcută surpriză că nu îl posedă, fără ca aceasta să însemne că totuşi n-ar fi bărbaţi sau femei! De fapt, această incertitudine a rezultatelor i-a determinat pe oamenii de ştiinţă să caute în continuare metode cît mai precise de testare. Iar eforturile lor au fost, în cele din urmă, încununate de succes, cercetătorii francezi reuşind să pună la dispoziţia Comitetului de organizare a Jocurilor Olimpice de iarnă - de la Albertville - şi de vară - de la Barcelona - un test fiabil şi, ce-i mai important, imposibil de contestat întrucît eficienţa lui este de sută la sută rezultate exacte! După numai 5 - 6 ore, se poate şti riguros exact dacă o sportivă este sau nu... sportivă! Testul se bazează pe identificarea acelor elemente specifice cromozomului Y care definesc masculinitatea, prezente, evident, exclusiv în patrimoniul genetic al bărbaţilor. Extrem de simplu, examenul se efectuează pornind de la cîteva celule prelevate din mucoasa bucală a persoanei testate. Odată identificate secvenţele cromozomiale specifice, ele sînt amplificate cu ajutorul unui complex enzimatic de milioane de ori şi apoi sînt puse în evidenţă prin electroforeză, sub forma unei fluorescenţe portocalii care va fi prezentă totdeauna numai în banda spectrală a bărbaţilor.

Cu sută la sută rezultate exacte, cercetătorii francezi de Bioprobe Systems, autorii testului, sînt gata oricînd nu numai să ofere răspunsuri exacte pentru sexul genetic - şi implicit adevărat - al sportivelor, dar chiar să tranşeze o dată pentru totdeauna eterna problemă a teologilor medievali - care este sexul îngerilor. Totul depinde de curajul îngerilor de a se prezenta pentru testare. Chiar dacă nu vor participa la olimpiade!...

Daniel Verbina

DE LA SKI... LA CAPĂTUL IMPOSIBILULUI

Vestita schioară Blanca Fernandez Ochoa, care a adus atîta glorie sportului spaniol, a devenit prezentatoare la televiziune. Programul prezentat de ea cuprinde sporturi de mare risc şi insolite, un fel de "la capătul imposibilului" din lumea sportului. Blanca are douăzeci şi opt de ani şi este îndrăgostită de peste şapte ani de italianul Danielle Fioretto, antrenorul şi managerul său, cu care se va căsători în curînd. Despărţirea de activitatea competiţională nu o va împiedica să aibă proiecte legate de lumea sportului.

Uneori, în sport, lupta arată şi aşa. Faţă în faţă sau full contact.

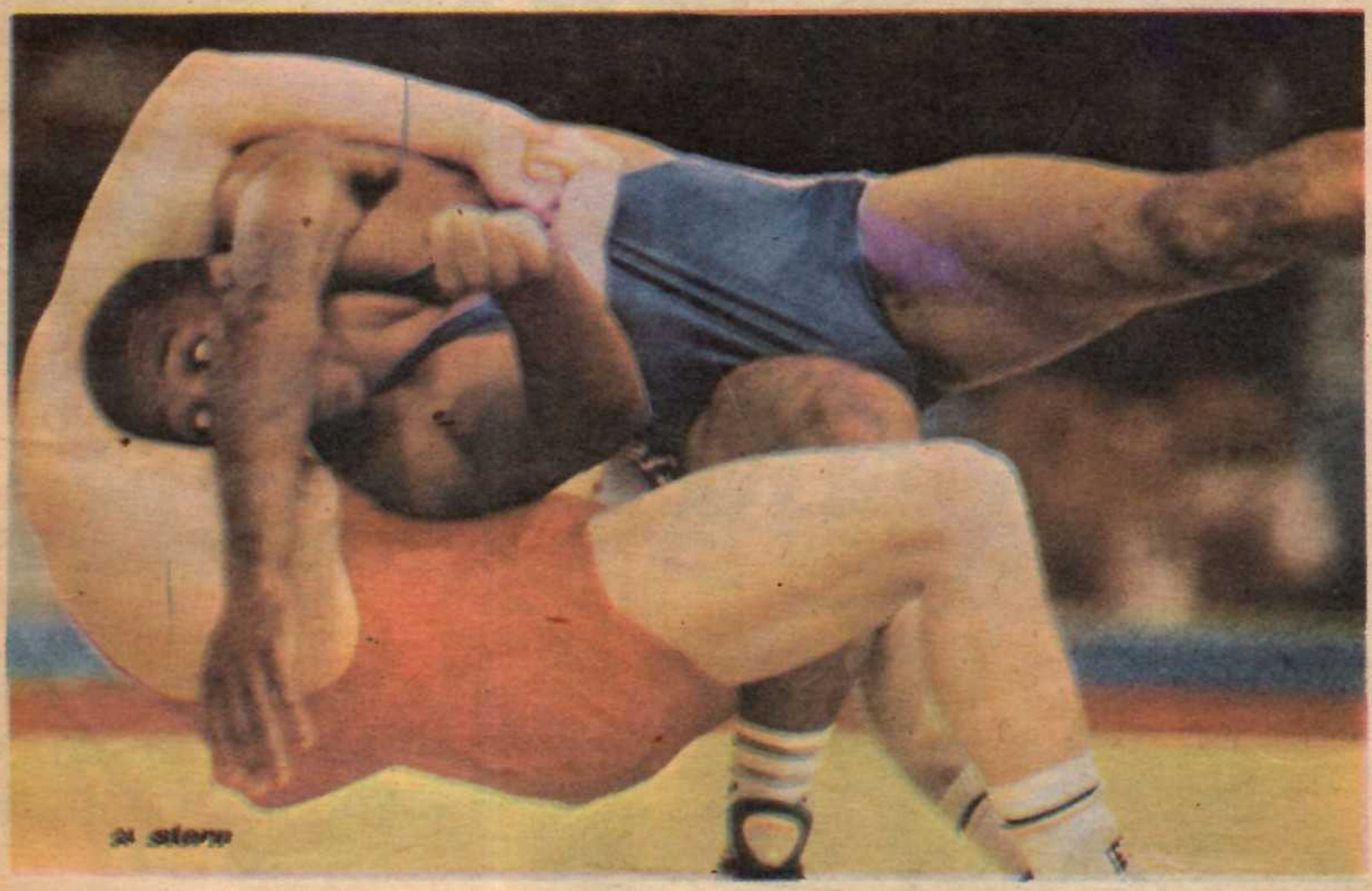

MODA

Provocatoare şi senzuală, moda ţine pasul cu vremea...

Corpul omului tînăr este frumos şi de aceea este căutat de creatorii de modă. El pune în evidenţă mai bine o

pereche de jeanşi sau o jachetă de piele, o rochie sau un sacou. Dacă n-ar fi aşa, am urmări parada manechinelor?

(Grupaj realizat de Aurora Popescu)

BĂRBATUL ESTE BĂRBAT

GIANNI VERSACE

GIORGIO ARMANI

ACEŞTI BOLIZI DE VIS – FERRARI, DELAHAYE, DUENSBERG – ŞI EFEMERII LOR PROPRIETARI: RITA HAYWORTH, INGRID BERGMAN, CLARK GABLE

Pe lîngă numeroasele mituri pe care le-a moştenit de la vremurile trecute, secolul nostru şi-a creat altele noi în care rolul principal îl deţin starurile - de cinema, sportive, de muzică uşoară... Starul, indiferent de domeniu, este cea mai bună ilustrare a noului folclor populat cu eroii şi miturile omului epocii industriale, aşa după cum evidenţia într-un celebru studiu, *"The Mechanical bride"*, scris în 1951 de nu mai puţin celebrul Marshall McLuhan.

Dar dacă oamenii şi-au făcut din semenii lor mai talentaţi idoli, aceştia din urmă, la rîndul lor, ei ce divinizează? La totemele şi visele (sau coşmarele) omului modern, Hollywoodul şi-a adus, poate, cea mai masivă contribuţie planetară reprezentată de "uzina de vise" a star-sistemului încă din deceniile naivei "vîrste de aur" a cinematografiei, cînd nici Madonna, nici Michael Jackson şi nici Maradona nu aveau de gînd să se lase... inventaţi de părinţi, necum să mai fie şi superstaruri!

Aici, la Hollywood, frumuseţea, aventura şi misterul vedetelor blonde, al căror sex-appeal furnică tot Pămîntul, au fost însoţite - pentru prima dată în miturile moderne - de un alt simbol al secolului - *viteza* !...

Nu cu multă vreme în urmă, în Franţa a fost organizată o expoziţie sui generis, în care eroinele principale au fost automobilele de vis. Pe peluzele parcului Bagatelle puteau fi admirate cîteva dintre maşinile legendare ale starurilor hollywood-iene, precum *"Delahaye"* a Ritei Hayworth sau *"Ferrari 375 MM"* a lui Ingrid Bergman sau celebra *"Duensberg 1935"* a lui Clark Gable... Fiecare cu istoria ei romantică, îngemănată cu poveştile stăpînilor lor care le adorau. Bunăoară, automobilul lui Clark Gable avea o strălucită aureolă de mister şi pasiune întrucît, potrivit biografilor bine informaţi asupra vieţii particulare a vedetelor, graţie eleganţei de

Priviţi aceste poze şi comparaţi maşinile de ieri cu acestea de azi. Şi frumuseţea maşinilor e trecătoare.

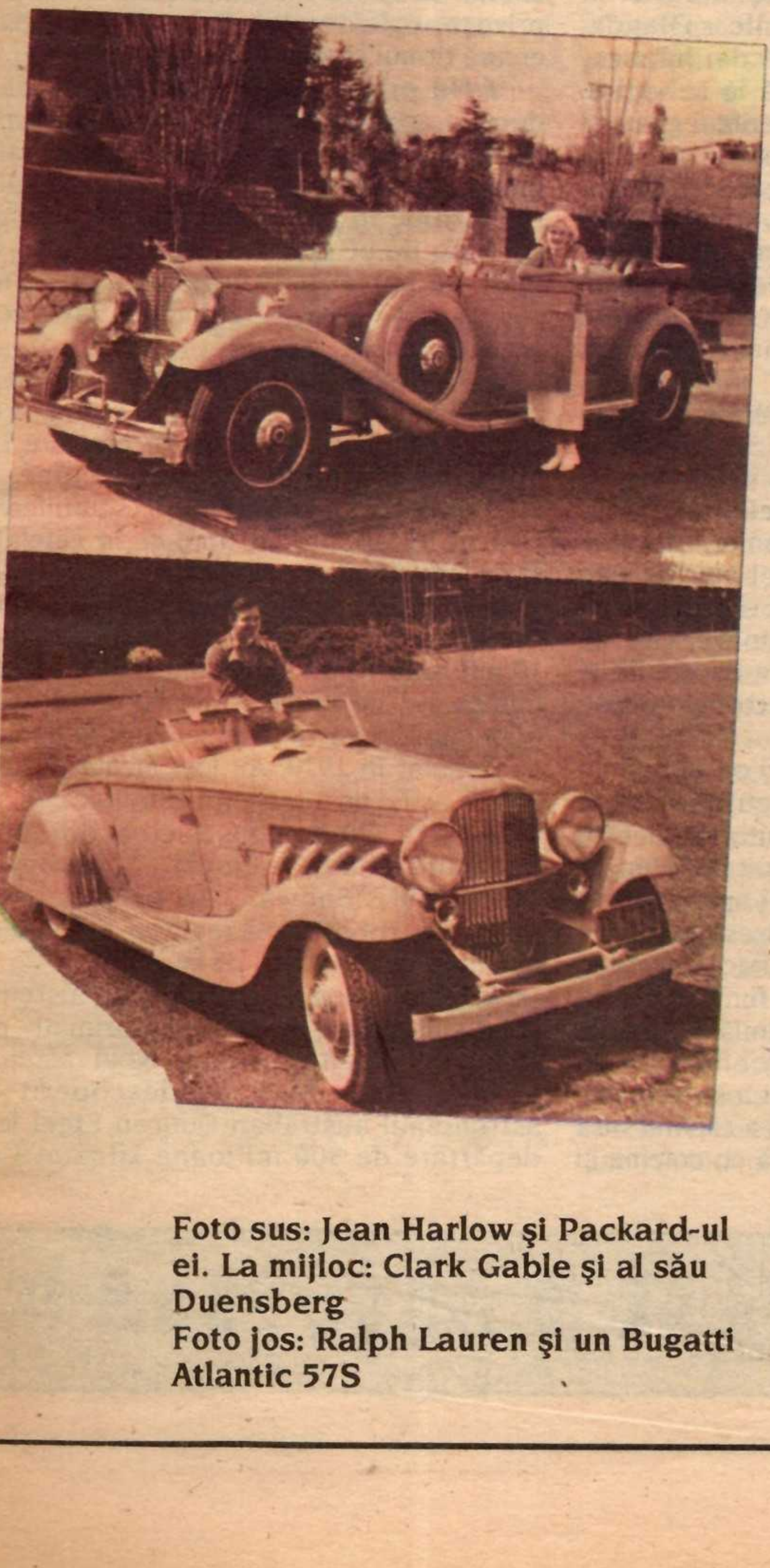

excepţie a maşinii - un exemplar unic, carosat în atelierul Bohman şi Schwartz - celebrul "june-prim" a reuşit să o seducă pe Carole Lombard, pe atunci căsătorită cu William Powell. Din nefericire, după ce ea a acceptat să divorţeze pentru a se căsători cu Clark Gable, a fost victima unui tragic accident de avion în 1942. De atunci, niciodată Gable - rămas neconsolat - n-a dorit să-şi mai revadă bolidul său bijuterie, astăzi evaluat la nu mai puţin de 5 500 000 dolari. *"Packard"*-ul lui Jean Harlow, deşi a cunoscut zilele de glorie ale tulburătoarei sale stăpîne, avea să eşueze într-un garaj din Beverly Hills în 1939, de vînzare doar pentru... 350 dolari, odată cu moartea prematură a celebrei vedete...

Astăzi Hollywoodul nu mai e, desigur, ce fusese cîndva, vedete venite din alte orizonturi căutînd să reînvie tradiţia idolilor mecanici. Astfel, Ralph Lauren şi-a prezentat la această expoziţie de vis una dintre jucăriile sale favorite - o *"Bugatti Atlantic 57 S"*, fabricată în 1938, model din care n-au fost produse decît trei exemplare!

Fără îndoială, aceste automobile ale vedetelor nu vor eclipsa niciodată în ochii muritorilor de rînd tulburătoarele istorii, reale sau inventate, ai căror eroi au fost şi vor rămîne pentru totdeauna oamenii, al căror destin a fost imaginea tremurătoare gravată în emulsia fotogramelor filmului...✍

Foto sus: Jean Harlow şi Packard-ul ei. La mijloc: Clark Gable şi al său Duensberg
Foto jos: Ralph Lauren şi un Bugatti Atlantic 57S

Daniel Verbina

TELEGRAME DIN

● Marcel Weijmer, medic internist la "Sophia Hospital" din Zwolle - Olanda, propune tinerilor care suferă de furunculoză recidivantă să recurgă la serviciile fierului care se găseşte în diferite legume şi fructe, dar şi în vitamine sintetice.

● California, cel mai bogat stat american, obţine 0,8 la sută din necesarul de electricitate din energia solară. La 200 km de Los Angeles, în plin deşert, se află "SEGS-3", una dintre cele opt centrale solare termoelectrice de mare randament amenajate în zonă. "SEGS-3" (Sistemul de generare electrică solară nr.3) are o putere de 30 megawaţi.

● Curentul electric produs în Franţa este competitiv. Mulţumită eficienţei instalaţiilor productive ale companiei "Electrice de France" (EDF), acest curent electric este cel mai ieftin din Europa, cu excepţia celui produs de cîteva ţări scandinave, care se bucură de condiţii geografice deosebite şi dispun de multă energie electrică produsă în hidrocentrale.

● Două sau trei ţigări pe zi constituie un risc pentru circulaţia sanguină, susţin experţii de la Centrul de ajutorare pentru renunţarea la tutun de la spitalul Henri - Mondor din Creteil. Pericolul apare ca cert în momentul în care se depăşesc patru sau cinci ţigări pe zi, riscul cardiac devenind dublu cînd fumătorul înghite fumul.

● În Statele Unite se continuă cercetările asupra celor 500 de substanţe aflate într-un bob de cafea robusta, pentru a se determina care din ele sînt nocive. S-a căpătat însă o cvasicertitudine în legătură cu cofeina şi anume că ea nu are nici un rol în ceea ce priveşte colesterolul. Ea, cofeina, accelerează ritmul cardiac şi alungă somnul.

● Nu orice picătură de ploaie poate duce la apariţia unui curcubeu. Picăturile mari, aplatizate, de forma unei chifle, sînt prea deformate pentru a contribui la culorile vizibile în partea superioară a benzii colorate de pe cer. S-a descoperit, nu de mult, că numai picăturile mici, de formă sferică, pot oscila astfel încît să favorizeze acest fenomen.

● Francezii deţin recordul mondial în consumul de hipnotice cu 150 milioane de cutii cu calmante şi somnifere, din care 115 milioane conţinînd benzodiazepine. În ultimul deceniu, consumul de somnifere a crescut în Japonia, în timp ce în celelalte state industrializate a scăzut.

● În S.U.A. se fac anual pînă la 600 de transplanturi. Numeroşi pacienţi operaţi cu 10 ani în urmă se simt bine şi şi-au reluat munca lor, iar unele femei au dat naştere unor copii sănătoşi. Transplanturile de ficat au debutat în 1970. Au fost făcute peste 2 000 de astfel de intervenţii chirurgicale.

● Circa 30 de constructori din "Ţara Soarelui Răsare" - "Iseki", "Okumura", "Komatsu", "Sanwa" - au produs peste 1 000 de roboţi care realizează 1 000 de kilometri de canalizări pe an.

● Majoritatea asteroizilor din sistemul solar sînt situaţi pe orbite aproximativ circulare între Marte şi Jupiter. Noul asteroid cu diametrul de 5 km descoperit de astronomul australian Duncan Steel la o depărtare de 300 milioane kilometri de

TELEGRAME DIN

LUMEA LARGĂ

Pămînt, deplăsîndu-se cu viteze de 60 000 km/h, descrie o orbită eliptică între Marte şi Uranus în 41 de ani.

● Volumul deşeurilor produse în timpul dezafectării unei centrale atomoelectrice poate fi considerabil, de ordinul a 10 000-15 000 m^3, din care doar 2% sînt radioactive. Problema cea mai dificilă este aceea de a se delimita cele două tipuri de deşeuri.

● Cantitatea de oxid de azot din atmosferă a crescut rapid în ultimii ani, circa o treime din total fiind generată de activităţi umane, mai cu seamă prin folosirea îngrăşămintelor cu conţinut de azot.

● În ultimii 22 de ani, cutremurele au revendicat zeci de mii de victime în întreaga lume. Cel mai groaznic cutremur ce a avut loc vreodată pe Terra şi despre care se păstrează date precise este cel din anul 1556, în urma căruia şi-au pierdut viaţa sute de mii de persoane la Shanxi, în China.

● Ninelei Kulaghina din Sankt Petersburg i-au trebuit mai bine de 20 de ani pentru a demonstra proprietăţile sale neobişnuite printre pămînteni, de a deplasa obiecte telechinezic. Ea a demonstrat că poate menţine în suspensie, între mîini, o bilă (fără să o atingă), cu ochii închişi a impresionat o peliculă foto, lăsînd, după preferinţă, diverse forme, de exemplu, o cruce, o stea etc.

● Daunele provocate de aglomeraţie se ridică anual între 2,6% şi 3,2% din Produsul Naţional Brut (PNB) în cadrul ţărilor membre ale Pieţei Comune, la 2,2% pînă la 2,8% în Statele Unite şi Canada şi la 2,1% pînă la 2;8% în Japonia.

● În momentul în care este înregistrată o congestionare a circulaţiei între două semafoare stradale la Coventry (Anglia), Sistemul expert Scoot acţionează asupra duratei luminii verzi a semafoarelor, astfel încît să se accelereze revenirea la fluxul normal. Interesant, nu?

● În sud-vestul Franţei, grăsimea de gîscă şi de raţă se consumă pe pîine în loc de unt. Gasconii mănîncă raţe fripte şi pate de ficat de două ori mai mult decît alţi francezi şi de 50 de ori mai mult decît americanii.

● La centrala atomoelectrică "Chinon" (Franţa) a fost demontat blocul A-I-reactor şi elementele de construcţie cu radioactivitate sporită. Sub învelişul sferic al reactorului dezafectat funcţionează muzeul dezvoltării energeticii atomice naţionale.

● Nivelul cel mai ridicat al consumului de hîrtie şi carton în lume se înregistrează în S.U.A., ţara în care unui locuitor îi revin 279 kilograme anual.

● În perioada 1979-1989, cererea de hîrtie şi carton în Japonia a sporit cu 50 la sută, iar în Suedia cu 20 la sută. În aceste ţări, necesarul de hîrtie anual este de 223 kg şi, respectiv, 259 kg pentru un locuitor.

● Limbile străine, istoria culturii şi ecologia ocupă locul central în noile programe de studiu ale şcolii din Suedia. Începînd din toamna anului 1991, schimbările petrecute în învăţămîntul suedez au drept scop de a sprijini şcoala veriga-cheie a societăţii în a-şi onora misiunea de bază - "educarea unor oameni liberi şi independenţi".

LUMEA LARGĂ

CUM A FOST DESCOPERIT OMUL GHEȚURILOR

Corpul său a stat cinci mii de ani în gheață și a fost scos de acolo în anul 1992. Era un bărbat tînăr, în jur de 30 de ani, probabil plecat la vînătoare, cînd l-a surprins moartea

Înainte de a muri omul gheţurilor a strîns în mînă ceva. Ce? Se pare că o suliţă.

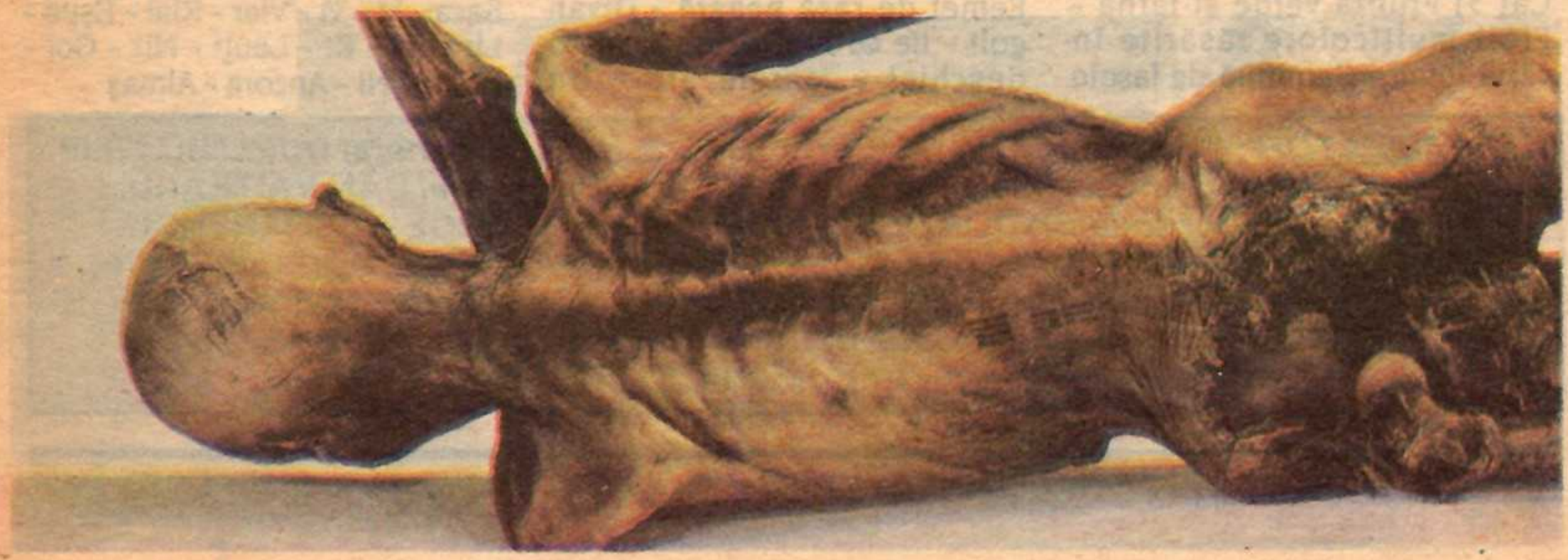

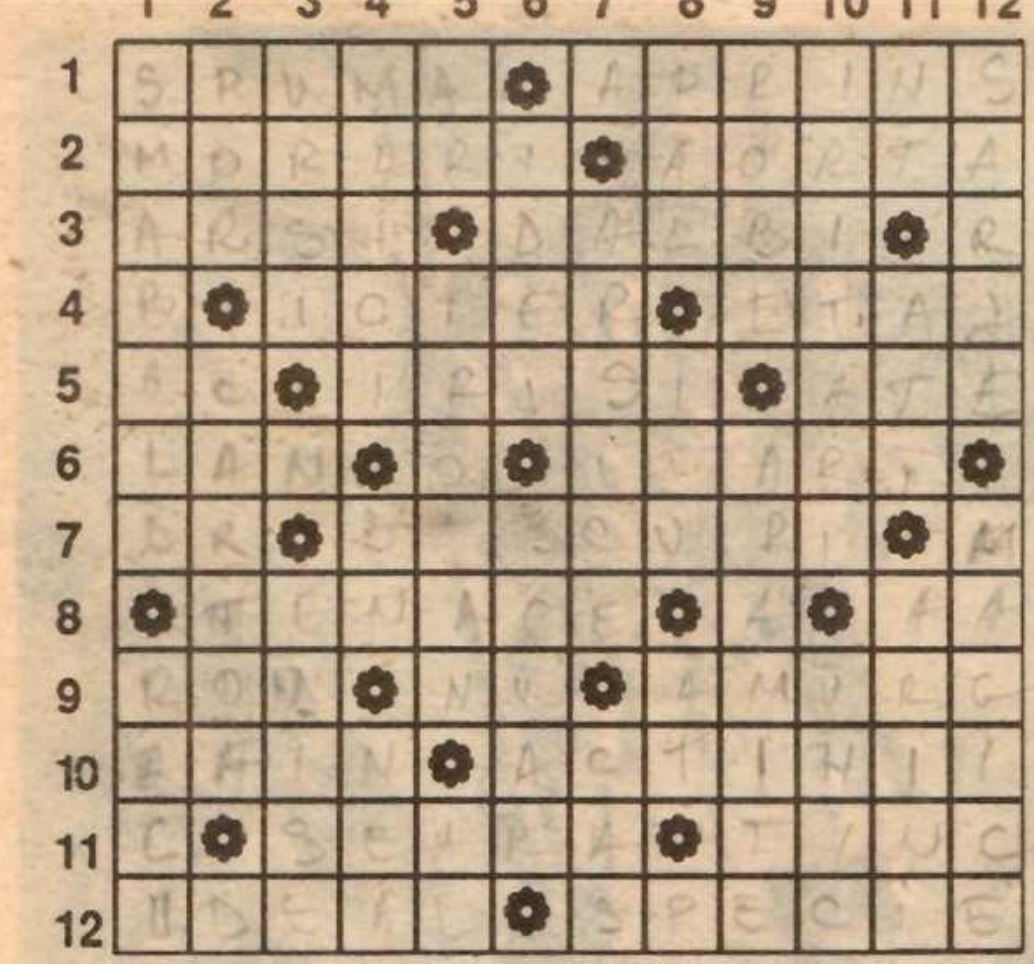

CAREU CROMATIC

ORIZONTAL: 1) Albă ca zăpada - Roşu ca focul 2) Albii... de făină - Culoare de trecere... pe roşu (sing.) 3) Pieile roşii... în felul lor (masc. pl.) - Albul tradiţional al florilor (pl) 4) Producător de... galbeni falşi - Cat 5) Frunză verde şi iarna - Flori multicolore răsărite în văzul lumii - Garnitură de fasole verde (pl.) 6) Murea galbenă - Strai alb pe-ntinsul ţării 7) În cadran! Cîntăreţ de culoare (pl.) 8) Navigator spre ţărmul pînzelor albe - Albă pe margini! 9) Bruneţi... de milioane (sing.) - Primele nuanţe! - Anunţă... stingerea luminii 10) Arbust cu fructe negre - Flori multicolore din grădina nereidelor 11) Momentul cînd albul cedează în faţa negrului - Puşti 12) Luceafăr strălucitor pe cerul împlinirilor - Fel... de fel.

VERTICAL: 1) Boabă pietroasă verde care nu se coace niciodată - Cînd sînt în mare fierbere se roşeşc la faţă 2) Culoare... de piele (sing.) - Galben... pai 3) Masiv alb printre gheţurile eterne - Puse în circulaţie 4) Femei de rasă neagră - Divan gol! - Ie cu flori dalbe 5) Maro deschis! - Marele alb - Un bulgări de aur... cenuşiu - Centru de verdeţuri la piaţă 7) Jocul cu pietre albe - Marele alb crescut la stînă 8) O variantă mai slabă a albului - In bitum! - Roşcat la spate! 9) Reprezentante de drept ale rasei negre - Mai puţin decît... bronzate 10) Te fac să roşeşti... de jenă - Incomparabil 11) Cărunt în cele din urmă! - Notaţie pentru cai într-un joc cu pătrate albe şi negre - Siluete verzi răsfrînte în oglinzi albastre 12) Pîine fierbinte de la cuptorul de aur (pl.) - Au un efect feeric (fem.)

Ioan Maier
- Tîrgu-Mureş

(Soluţia jocului în pag. 110)

(Dezlegarea careului din pag. 110)

ORIZONTAL: Ifrim - Compas - Se - Catană - Ri - Macarale - Măr - Amarare - Come - I - P - Mm - Calan - Liana - Mîţa - E - Rca - Saca - M - Vi - Viar - Rial - Eşua - Lingură - Rt - Leuţi - Nit - Gol - Etanş - Ni - Ancora - Almaş

REALIZATORI: Casa Editorială "Magazin" S.R.L., *director general* DUMITRU FILIP
Moldinformbusiness, filiala din România, *director general* DAN VĂITEANU.
Redactor coordonator, DOREL DORIAN, *design:* GEORGE CUŞNARENCU
Machetă computerizată: Sorin Moise, Margareta Nicolae, Adriana Pavel, Peter Havaletz, Viorel Sulcă, Dorothea Niculescu-Maier.
Corectură: Lucia Ionescu.
Tiparul: Imprimeria "CORESI"

Întreprinderea de Autoturisme Pitești

DACIA - pe șoselele țării, pe șoselele lumii

Bijuterii de aur oferite de firma

GOLDEN FALCON

Bdul Magheru 24

prin patronul ei, dl. Melki Demir

PRIMĂVERII 1993